

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK

2016

Hamvazószerdától Szentháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek.

„Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked.”

Jézus három javaslata arra, hogy hogyan adakozzunk, hogyan imádkozzunk és hogyan böjtöljünk, azt sugallja, hogy ezekért a tettekért valóban jutalom jár. De Jézus arra int, hogy azt a jutalmat ne az emberektől akarjuk megkapni, hanem Istentől. Ezért titokban tegyük a jót, zárt ajtó mögött imádkozzunk, feltűnés nélkül böjtöljünk.

Ez az „üzleti szellem”, - azaz adok, hogy én is kapjak, - belefér az Isten és ember közötti szövetség tartalmába. Isten azt ígéri, hogy ha megtesszük, amit kér, akkor gondot visel ránk. *„Ha megtartjátok szövetségemet, akkor az összes népek között különleges tulajdonommá teszek titeket.”* (Kiv 19, 5.)

A tökéletesség felé az segítene minket, ha jótetteinkért sehonnan sem várnánk jutalmat. Jézus tanításában ilyesmit is találunk: *„Tegyetek jót és kölcsönözzetek, anélkül, hogy valamit is visszavárnátok!”* (Lk 6, 35.) De még ez sem az igazi, mert a következő mondat így hangzik: *„Akkor nagy lesz jutalmatok, s a magasságbeli fiai lesztek.”*

A gazdag ifjúnak ezt mondja Jézus: *„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és árát oszd szét a szegények közt...”* De ez a mondat is így fejeződik be: *„... így kincsed lesz a mennyben!”* (Mt 19, 21.)

Azt gondolom, az lenne az igazi, ha nem „haszonlesésből” adakoznánk, imádkoznánk és böjtölnénk, hanem pusztán szeretetből. De úgy tűnik, „nem úszhatjuk meg” a jutalmat. Mégpedig azért nem, mert a jutalom eleve bele van építve a tettbe. Ha adakozom, imádkozom, böjtölök, azonnal érezhetem a „jótett jutalmát”: örömet, megnyugvást, megerősödést. Még csak arra se kell várni, hogy „majd odaát”. Ezeket a „mennyei kincseket” azonnal elnyerem.

Van azonban valami, ami „jót hozhat a konyhára”, ha mégsem titokban tesszük a jót. Ha látom, hogy valaki adakozik, az engem is jótékonyásra indít. Testvéreim imáit hallva én is bátrabban meg merem fogalmazni gondolataimat az Úrnak. Mások böjtölését látva magam is kitartóbb leszek a böjtben.

Köszönöm, Uram, hogy vannak adakozó, hangosan imádkozó, böjtölésüket megmutató testvéreim.

Az ő példájuk segít abban, hogy felülvizsgáljam és tökéletesítsem adományozó, imádkozó, böjtölési szokásaimat.

Szuly László, Dunaalmás

Február 11., csütörtök**Lk 9,22-25**

Amikor Péter apostol megvallotta, hogy Jézus a Messiás. Akkor az Úr így szólt a tanítványokhoz: **„az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, főpapok és írástudók nem ismerik el, megölik, de harmadnap feltámad.”**²³ Amikor az egész néphez szólt, ezt mondta: **„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen.”**²⁴ **Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti.**²⁵ **Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul, vagy súlyos kárt szenved?”**

Nap, mint nap

A szenvedés mindig jelen van életünkben, mi azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy kerüljük, vagy megfutamodjunk előle. Ez érvényes a legkisebb karcólástól, az igazán nagy dolgokig. Jézus előre látta, hogy nem fogadják el, szenvedés vár rá és megölik, mégsem menekült el. Krisztus eljövételével a földön új értelmet kapott a szenvedés. Jézus lehetőséggé alakította szenvedéseinket. Ő is lehetőséggé használta föl, hogy megmutassa irántunk való mélységes szeretetét: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért” (Jn.15,13). Istenből élő hitével Jézus Isten Országát építi, nem paragrafusokat teljesít. Példát mutat. Életével Isten akaratát teljesíti, mit az Atya így hitelesít: *„Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik”.*

„Az igazi öröm a verejtékes munka és a kereszthordozás kohójából kerül ki” (Ferenc pápa). Az öröm, amely nem „tűzben próbált”, gyakran csak üres lelkesedés, amely nem hozhat gyümölcsöket. Jézus felkészít bennünket erre a próbára és figyelmeztet, hogy legyünk készen a kitartásra.

Életem mely helyzeteiben jelentkezik a megbénító elkedvetlenedés, a megfáradás, az állhatatlanság?

Jézus halálának megjövendölésével egyidőben, azt követő feltámadásáról is beszél. Nemcsak a tanítványok bátorítására mondja ezt, hanem kihangsúlyozza, hogy a halállal nem ér véget az élet. Jézus megtanít arra,

hogy az örök élet: a szeretet, amiért érdemes a keresztek is vállalni. A kereszttel nem lehet tárgyalni, alkudozni: vagy átöleljük, vagy elutasítjuk. Ha visszautasítjuk, életünk meddő marad. Jézust követve elveszíthetjük életünket, de Isten kezében hagyjuk, hogy másféleképpen kapjuk vissza. A Teremtő által megálmodott út nem a szerzés, bekebelezés, kihasználás útja. Az önmegtagadás és gyengeségünk beismerése által tud életünkben megnyilvánulni Isten ereje és az Ő csodái.

Mostani élethelyzetemben milyen keresztről, milyen keresztekről akarok leszállni?

A mindannyiunkat érintő felszólítás időhatározó szaván talán könnyen átsiklik tekintetünk és értelmünk. Krisztus követése, a kereszt felvétele mindennapos feladatot jelent számunkra. Nem arról van szó, hogy időnként, gyakran vagy néha Krisztussal járjuk életünk keresztútját, hanem nap, mint nap Hozzá csatlakozunk. Ez az elköteleződés. Nap, mint nap. Személyes kényelem árán. Tulajdonom árán. Esetenként ragaszkodásaim és szokásaim feladásával. Egyenkénti, egyéni döntésekkel. Földi életünk egyetlen napján sem mondhatjuk, hogy már eljutottunk a kereszthordozás teljességére, már célhoz értünk.

Uram! Az embernek a legnehezebb legyőzni önmagát, saját vágyait, önzését, hiszen nap, mint nap a legkülönbözőbb kísértésekkel találkozom. Aki követni akar, annak gyökeresen életmódot kell változtatnia. Te is mondd, hogy ez nem lesz könnyű feladat. Mindennapi áldozatokkal, nehézséggel teli élet lesz, de következményként az örök élet lehetőségét adod! Vagyis egy semmihez sem hasonlítható étellel ajándékozol meg! Hála Uram, a lehetőségért. Add erőd, hogy élni tudjak veled. Ámen.

Rihmer Karcsi-Cika, Budapest

Február 12., péntek

Mt 9,14-15

„Akkor odamentek hozzá János tanítványai és megkérdezték: Hogy lehet az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? Jézus így felelt: Csak nem búsulhat a násznép, amíg vele a vőlegény? „

Ebben a szentírási részben megvizsgáljuk a böjtöt és a hozzá való viszonyunkat.

A böjt Jézus idejében egész máshogy nézett kis, mint a mai korban. Nem is volt annyi ennivaló, nem voltak olyan minőségű ételek, nem is foglalkoztak annyit az emberek az étel előállításával, mint ma. A böjt mindig is hozzátartozott az ószövetségi ember életéhez. Ha az ember közelebb akart kerülni Istenhez, akkor a böjttel segítette ezt az utat.

Böjtölni nem könnyű. Hacsak nem muszáj. Jézus más helyen említi, hogy ez a fajta gonosz, csak böjttel és imával űzhető ki.

Az ember böjtöl a húsvéti időszak várakozásában: hamvazószerdán és péntekenként. A böjtölés egészségi szempontból sem megvetendő, sőt hasznos – tartják sokan. Hasznos olyan időszakban, amikor előtte túlterhelte magát az ember, pl. ünnepek után. Vannak méregtelenítő kúrák, amikor beteg az ember és mindenképpen javasolt bizonyos ételek és italok elfogyasztása a gyógyulás érdekében.

A böjtöt mindenki máshogy viseli, van, aki nehezebben, van, akinek nem okoz gondot. Fontos, hogy célt adjunk a böjtnek. Fontos megkérdezni önmagamtól, Jézustól, hogy mi a célom, miért böjtölök.

A böjttel az ember megtisztul testileg és szellemileg nyitottá válik Isten irányába. A böjt és az imádság együtt fontos. Ha a szervezetemből eltávozott a méreg, a rossz, akkor meg tudom magam nyitni a befogadásra, az Isten hívó szavára, válaszolni tudok rá.

Istenem add, hogy helyesen tudjak böjtölni és imádkozni. Segíts, hogy a várakozásban helyet tudjak találni a Veled való beszélgetésre, vezess utamon, hogy végül eljussak Hozzád. Ámen.

Dénesné Zsuzsa

Február 13., szombat

Lk 5,27-32

„Kövess engem!”

„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket, hogy megtérjenek.”

Ebből az evangéliumi részből ismét az derül ki, hogy Jézus mennyire másként gondolkozik, mint mi. Meghív tanítványának egy kollaboráns, az elnyomó rendszert kiszolgáló, az anyagiakért sok rosszra is képes embert. Akitől egy jóérezésű hívő undorral elfordul. És egy asztalhoz ül ennek társaival, nem törődve azzal, hogy ezzel a tiszta és jó embereket megbotránkoztatja. Mert a farizeusok és írástudók szent és erkölcsös életet éltek, mint ma a jó keresztények. Tényleg megtettek minden tőlük telhetőt Istenért. Miért nem őket választja Jézus? Miért a rosszakhoz megy? Miért őket hívja?

Ez a történet felteszi nekünk a kérdést, hogy mi hol vagyunk? Melyik csoportba tartozónak érezzük magunkat? Nekünk is választanunk kell: egészségesek vagyunk vagy betegek? Igazak vagy bűnösök? Ennyi év közösségi élet után jó lenne azt mondani, hogy mi már beérkeztünk, mi már rendben vagyunk, nekünk már nincs szükségünk változásra. Már sínen vagyunk, kisebb javítgatáson kívül nincs komolyabb beavatkozásra szükségünk. De akkor mi értelme van, hogy evangéliumot hallgatunk? Miért fordulunk újra és újra Jézushoz? Mit várunk tőle? Hogy megveregesse a vállunkat? Mit jelent az, hogy minden nap meg kell térnünk?

Isten segítségünkre siet ebben a helyzetben. Olyan eseményeket küld az életünkbe, amik megzavarnak, olyan embereket hoz elénk, akik kihozzák belőlünk az igazi természetünket, elbizonytalanít és felráz, hogy újra hozzá forduljunk, nála keressünk támaszt, felülvizsgáljuk nézeteinket, és igen: hogy megtérjünk. Szembesít azzal, hogy mi is ugyanolyan megalkuvó, anyagiás, összeférhetetlen emberek vagyunk, mint azok, akiket lenézünk. Hogy szükségünk van gyógyulásra, mert betegek vagyunk. És Jézus ennek ellenére számít ránk. Ennek ellenére hív: Kövess engem!

Biró Géza és Livia, Budapest

Február 14. – Nagyböjt 1. vasárnap – Lk 4,1-13 (András I,3) – „... a Sátán próbára tette őt...”

Hosszabb lélegzetű nyári szabadságaim idejére nagyobb lélegzetű könyvek elolvasását szoktam eltervezni. Korábban Spiró György Fogságát, Hamvas Karneválját, majd Az ősök nagy csarnokát olvastam el. Tavaly nyáron Kovács Károly Hellenizmus, Róma, zsidóság című könyve került sorra, amelynek elolvasását közel 30 éve elterveztem. Kijelenthetem, hogy alapmű. Nagy segítség Jézus korának, az evangéliumok életbe ágyazottságának („Sitz im Leben”) megismerésére. A téli szünetben pedig legszebb lelkiolvasmány-élményem a frissen megjelent András-evangélium volt (Gromon András összeállítása). Azóta valahányszor a Máté-Márk-Lukács szerinti evangélium szövegeivel találkozom, összevetem az András szerinti evangélium szövegével. A februári nagyböjti vasárnapok elmékedései során is ezt a módszert választom.

A nagyböjti időszak szentírási prelúdiuma Jézus pusztai megkísértésének története. Lukács evangélista a megkísértés történetét látványos és elgondolkodásra alkalmas képi anyaggal tölti meg: Jézust az éhség gyötörte, a hegytetőről elcsodálkozott a föld országain, majd a jeruzsálemi templom magas párkányán állva tehette próbára Isten gondviselését. Bár jól tudjuk, hogy Lukács evangélista bőségesen használt fel a korában használatos mitológiai „festőanyagokból”, amikor elénk tárja a megkísértés történetét, de a történet lényegi elemeit e színezékekkel együtt is megőrizte.

Hogyan írja le ezt András evangéliuma? „A Lélek ösztönzésére kiment a pusztába. Negyven napig volt a pusztában, miközben a Sátán próbára tette őt, hogy eltérítse küldetése teljesítésétől. Együtt volt a vadállatokkal, és Isten követői szolgálták.” Ez egy lényegi sűrítmény, adalék és színezőanyagok nélkül. Miről szól? Rólunk. Az életünkről. A mindennapok kihívásairól. A kenyér, a hatalomvágy és a csodavárás kísértésének közegében is lehet harmonikus életet élni, mert nem vagyunk egyedül. Valamilyen módon mindig megkapjuk Istentől azt a segítséget, ami helyes döntésünk meghozatalához szükséges. A nagyböjti időt a tisztulás és tisztábban látás időszakává kell tennünk!

Lipien Mihály, Budapest

Február 15., hétfő

Mt 25,31-46

Van egy Ország, ahol az emberek megetetik, megitatják egymást, gondozzák, segítik egymást. Cselekedeteink által mi választunk, hogy ebben az Országban szeretnénk-e élni. Már itt a Földön sok minden megvalósul(hat) ebből, a szeretet cselekedetei, az Élet szolgálata minden körülmények között.

Ha nem szolgáljuk az Életet, egymás életét, ha nem egymást "éltetjük", egyik közösségbeli testvérünk szóhasználatával élve, akkor miféle örök élet lehetne jussunk, ha kicsiben sem állunk az Élet pártján. Aki csak magát "élteti", az bizony nagyon egyedül marad, a szeretetnek nincs tere, annak életéből hiányzik a felismerés, hogy mennyire függünk egymástól, életképtelenek vagyunk egymás nélkül, az végső soron magának is kárt okoz.

A Bokorhoz talán ez a szentírási rész vitt leginkább közel, nagyon érthető, nagyon "ütős", gyakorlati. Sürgetően elgondolkodtat, ki kér tőlem enni, inni, kit látogassak nagyobb időráfordítással, ki az, aki a befogadását kéri! Cselekvésre hív személyesen.

Imádságban kértem, mutassa meg a Jóisten ezt az utat, vezesse hozzám, kinek tudok segíteni az én életkörülményeim között ..., és megmutatta.

A nagyobb körben segítségre jó lehetőségeket kínálnak a Bokor alapítványai, a karitatív szervezetek, de észre kell vennünk a személyes megszólításokat is, az ápolandó, látogatandó betegeket. S valóban nem csak teherként, hanem megtisztelő lehetőségként éltem át az újabb és újabb feladatot, s kaptam hozzá erőt, és tőlük szeretetet, megtapasztalást. Közel éreztem magamhoz ilyenkor Isten Lelkét.

Akadnak olyan emberek, akik a betegséget vagy azt, ha egy családban hosszabban valaki ápolásra szorul, valamiféle Isten csapásnak, büntetésnek tartják. Bármily nehéznek tűnnek az ilyen helyzetek, bármennyire embert próbálóak, lássuk bennük a lehetőséget, hogy Vele találkozhatunk! Ezek nekünk küldött feladatok, és ha nem is könnyűek, de teljesítésük lelki megnyugvást ad, sőt olykor örömet is.

Kívánom mindannyiunknak, ha nem is tudunk mindenkin segíteni, de mindenkor megtaláljuk a saját embereinket, felismerve Bennük Isten Lelkét. Legyünk számukra Isten eszköze, keze, lába, szíve...

Nagybánék

Február 16., kedd

Mt 6,7-15

A mai napon a Miatyánk sokszor átelemezett részeiből a megbocsátás részére fókuszáljunk, mely a húsvéti felkészülés alapvető értéke.

Isten feltétel nélküli megbocsátó szeretetét hirdette Jézus, aki „felkölti a napját, jóra és rosszakra egyaránt”, nem személyválogató, mindenkit egyformán gyermekének tart és szeret. Az itt megfogalmazott feltételrendszer mintha ellentmondana mindennek, sőt kihallik belőle a fenyegetés, amivel nagyon nehezen tudunk mit kezdeni. És valljuk be, a félelemre épülő hitek és tanítások a vallások eszköztárának máig is ható, érvényben lévő elemei. Mert azt, hogy valaki jó legyen, bizony el lehet érni félelemkeltéssel is. Ideig-óráig, mert a félelem a szeretet ellentéte és előbb-utóbb az ember lerázza magáról. A fürdővízzel együtt azonban a gyereket is kiöntik. A torz istenképet elutasítók legtöbbször azt az Istent is elutasítják, akit, ha megismernének és kibontanák valódi jellemét, az ő életük számára is megoldást jelentene.

Jézus itt csak annyit mond: akkor tudod megismerni az Atya valóságát, ha Te magad is elindulsz felé. Ahogy a tékozló fiú is visszafordult az atyai házba. Sőt, ha meg akarod ismerni az Atya valóságát, indulj el feléje! Az Atya valódi, megbocsátó szeretetét akkor érzed meg, akkor tud benned tudatosulni, ha te magad is megbocsátó leszel másokkal szemben. Tehát, a hiba nem az Atya készülékében van. Isten megismerhető, Isten látható, ha ránk kerül az „istenlátó szemüveg”. Mi ez? Hol lehet kapni? Természetesen nem tárgy és nem is egy érzés, amit az ember levesz a polcra és felteszi. Ez egy folyamata az ember fejlődésének, tudatossá válásának. Ez az Út. Melyen az ember elindul:

- a vádaskodástól a bizalom
- a szemrehányástól a megbocsátás
- a félelemtől a szeretet
- a múltból a jelen
- a magányból a közösség
- a reménytelenségből a remény felé

Erről az útról beszél Jézus, ki alapvetően azt üzenete nekünk: teremtettséged képesít téged arra, hogy több legyél, mint akinek önmagad gondold és mások gondolnak Téged. Hogy „nincsenek skatulyák csak ugródeszkák” – ahogy Dombi Feri bácsi mondta. És ha az ember ezt komolyan veszi – és vannak segítői az úton ebben (ezért fontos a közösség) – az ellenem vétkezőknek a megbocsátás az életem természetes része lesz. Nem azért, hogy az Atya szeretetét és megbocsátását kiérdemeljem, hanem azért, mert nem tudok más lenni. Mert ilyen lettem. És akkor megérzem, megértem, hogy az Atya mindig is ilyen volt. Azért, mert nem lehet más.

Garay Bandi, Dunakeszi

Mi a nagyobb Salamonnál és Jónásnál?

Ez a bibliai rész nem is a Jézus köré sereglő népcsoportnak szól, hanem a kor írástudóinak, farizeusainak, szadduceusainak, akik jelet, csodát csikarnának ki Jézustól annak bizonyosságául, hogy ő a Messiás. Jézus nem hajlandó belemenni egy olyan játszmába, amiben állandóan bizonyítania kéne a felülről jövő küldetését. Pláne nem olyan embereknek, akik eleve elhatározták, hogy nem engedik befolyásolni szűklátókörységüket. Hiszen láthattak már jeleket Jézustól (gyógyítások, idők jelei, kenyérszaporítás ...). Ha ezeket nem értik meg, mást sem fognak. Akik hisznek Benne, újabb csodák nélkül is hisznek, akik pedig nem hisznek, a csoda hatására sem hinnének.

Jézus Jónás próféta jelét ígéri meg nekik. Ahogy Jónás jel lett a niniveiek számára, úgy az Emberfia is az lesz ennek a nemzedéknek. Halálának és feltámadásának a jelét adja nekik Jézus, csak kicsit később.

Kétszer is hangsúlyozza, hogy valami nagyobb van itt; Salamonnál és Jónásnál is. Számomra, itt van a Lényeg, a fő üzenet. Mit is jelenthet ez a kijelentés? És főleg mit jelent ma?

Hiszem, hogy Isten világából jöttünk, lételemünk az Istennel való egység, harmónia. Pici korból felnöve egyre többször és egyre huzamosabb időre esünk ki ebből az ösbiztonságból. A nagybetűs énünk növekedésével egyenes arányban.

Ha keressük ezt az egységélményt, Isten Országát, akkor rá kell, hogy jöjjünk, hogy több az élet, mint az eledel, „több vagyok”, ha irgalmas vagyok, mintha ítélkező, és fontosabb a szeretet, mint az igazság. Nem a csodát, jelet tenni tudás Isten világának a csúcsa, hanem a nagy betűs SZERETET. Ez az abszolút érték.

Egyes egyedül rajtunk múlik, hogy ezt az évek előrehaladtával, egyre többször megvalósítsuk.

Kálmán Márta, Budapest

Február 18., csütörtök**Mt 7,7-12**

„Mindazt, amit szeretnétek ... tegyétek meg ti is nekik.” „KérjeteK..., keressetek..., zörgessetek...”

Óriási a felelősségünk, hogy milyen életet élünk. Nem hibáztathatjuk szüleinket, munkatársainkat, kormányokat, a világot – hiszen minden rajtunk fordul.

Jézus ismerte az emberi természetet és segítségül adta az arany szabályt. Sokszor hangzik el negatív formában is, de Jézus a pozitív megfogalmazást használta. Nem véletlenül. Látszólag mind a kettő ugyanazt mondja. De nem! Nem elég, hogy rosszat nem teszünk, hanem állandóan és kitartóan a jót kell tennünk. S ez oly gyakran nem sikerül. Jézus erre azt mondja: kérjeteK, zörgessetek. Forduljatok a mennyei Atyátokhoz.

Nekünk kell keresnünk, kérnünk és zörgetnünk. Az Isten tiszteletben tartja a mi szabad akaratunkat. Csak keresésre,érésre, zörgetésre válaszol. Csöndet is kell teremtenünk, amikor tudakoljuk az Ő akaratát, elgondolását életünk felől.

Merjünk aztán ráhagyatkozni. Elfogadni mindazt, amivel megajándékoz.

Merjünk kilépni bezártságunkból, megnyílni mások felé.

Gyakorolni az arany szabályt, hogy már itt a földön eljőjön Isten Országáa.

Benéné Farkas Éva, Budapest

Február 19., péntek**Mt 5,20-26**

Jézus egy ideje már tanított és gyógyított. Sokan gyűltek köréje gyógyulást, tudást remélve, de Ő, emlékezve még a Sátán kísértéseire kiszemelt néhány erős legényt közülük és őket tanította. A legegyszerűbbekkel kezdte: a boldogsággal, a tiszta szív örömevel, a szelídséggel, irgalommal és ezek feltételével: a belső világossággal, ami kifelé is láttatja azt, Aki világít. Láttá szemükön, hogy nem értik és tudta, hogy nem is lesz egyszerű megérteniük, hiszen az értés nem adható át. Neki is beletartott vagy húsz évébe, mire átélhette a Jordánnál, hogy minden fordítva van, mint ahogy mondták és látszik. Megpróbálta a törvényen keresztül, Mózes tanításán át is értésükre hozni, hisz az az életük alapja volt. Sorra vette a legismertebb parancsolatokat és sorra megfordította őket kívülről befelé. Az ítélet, ellenállás és az erőszak céltalanságára, a paráznság iránytévészítésére, a házastársi kapcsolat mindennapi emlékeztető jellegére, a

beszéd forrásának felfedezésére tanította őket. Próbálta megértetni velük a bennük lakó, de a hagyomány-tisztelet által mélyen eltemetett Apukát, aki csak arra vár, hogy felfedezzék magukban, megnyiljanak számára és engedjék az Ő világosságát megnyilvánulni a világban. Láta, hogy nem hallják, ki beszél rajta keresztül és nem látják azt sem, aki általa cselekszik. Nem látják a csodát még általa sem, nemhogy önmagukban. Őt, a názáreti Jézust istenítették és önmaguk körül forogtak, de ezt sem látták. Rámutatott sorra azokra a szokásaikra, melyek – elvonva figyelmüket – ezt a másféle látást akadályozzák. Közben várta, hogy különféle helyzetekbe hozva őket, a Lélek utat találjon hozzájuk, megismerhesse őket. Biztos volt sikerében, hiszen neki már sikerült és a vágyat látta az ő szemükben is. Nem ő csinálta, de amikor a benne lévő feltételek megértek, magától „megnyílt az Ég” és megnyilvánult rajta keresztül Apuka, az ő Istene. Isten Lelke kicsírázott benne, fává növekedett és virágba borult. Teremni kezdett. Lehetséges ez? Igen. Lehetséges – gondolta, mert értette, átélte és minden porcikája örvendezett neki. Túlcordult a benne összegyűlt, felgyülemllett szeretet.

Máté hallgatta és minél többet volt vele, annál mélyebben érintette valami addig ismeretlen erő. Eszével nem értette. Érzelmét érintette és lassan átjárta, átformálta minden porcikáját: gondolkozását, akaratát és megnyilvánulásait is. De ez már később volt, akkor, amikor már az életét is átengedte ennek a hatásnak. Aztán jó harminc évre rá – talán kényszerűségből - megpróbált ennek a hatásnak az eredményéből, szavakon keresztül valamit megfogalmazni: *Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Apukátokat. (Mt 5,16) Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Apukátok tökéletes (Mt 5,48).*

Akkor már talán értette azt is, mit jelent ez a *ti igazságotok, ti világosságotok, ti tökéletességetek* és mit a *ti mennyei Apukátok*.

Farkas István, Budapest

Február 20., szombat

Mt 5,43-48

⁴³Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. ⁴⁴**Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!** ⁴⁵**Így lesztek fiai mennyei Atyátoknak, aki fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.** ⁴⁶Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is? ⁴⁷S ha nem köszöntitek, csak barátaitokat, mi különöset tesztek? Nem így tesznek a pogányok is? ⁴⁸Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!

Ószövetségi szint: ⁴³...Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet

Újszövetségi szint: ⁴⁴...szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!
⁴⁸Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!

Józan megfontolás: ⁴⁶Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is? ⁴⁷S ha nem köszöntitek, csak barátaitokat, mi különöset tesztek? Nem így tesznek a pogányok is?

Gyurka bácsi a KIO-ban az Evangéliumok alapján három kategóriába sorolja az embereket:

gazember (aki akár erőszakkal is elvesz),
tisztességes (aki munkával/ügyeskedéssel szerez),
Jézust követő (aki a szükségéből is ad)

Egyértelmű számunkra, hogy a harmadik kategóriába kell tartoznunk. Az is világos, hogy nem lehetünk Jézust követők, ha valamiben (legyen az elmélet vagy gyakorlat) csak a tisztességes szintet tudjuk teljesíteni. Jó, ha rendszeresen megvizsgáljuk a napi gyakorlatunkat a legegyszerűbb dolgoktól kezdve (betartom-e ígéreteimet, időre elvégzem-e vállalásaimat ...) az áldozatot igénylőig (tudok-e adni a szükségéből és nem csak a fölöslegről, tudok-e akkor is segíteni a rászorulónak, amikor otthon is vár rám a feladat ...).

Szükséges, hogy rendszeresen ellenőrizzük és ellenőriztessük magunkat a házastársunknál, a barátunknál, a közösségben (soros elnökként a közösségi találkozón, amikor beszámolunk a dolgainkról) a lelki vezetőnkénél, ... és komolyan véve a megkérdozettek véleményét, ki tudjuk javítani hiányosságunkat, téves gyakorlatunkat.

Segíts minket Urunk, hogy a tökéletes szintet célozzuk meg elhatározásainkban és mindent elkövessünk annak érdekében, hogy napról-napra ezt meg is tudjuk valósítani! Ehhez mindig kérjük a testvéreink és a Te segítségét is.

Kaszap István, Pécel

Február 21. – Nagyböjt 2. vasárnap – Lk 9,28b-36 (András IX,4) – „Órá hallgassatok!”

Az idei nagyböjt kezdete előtt a családdal elmentünk itt Budapesten a Síp utca 22-be, és vettünk egy izraeli sófárkürtöt. Jelkép. A zsidók a bűnbánati időszak kezdetén és végén szokták megfújni. Sok-sok próbálkozás után sem sikerült érdemi hangot kicsikarni belőle. Pedig nagyon szép! Szívesen kérnék engedélyt Pintér Sándortól, hogy sófárunkat fújva végigmehessek a szerb-horvát határ mentén, hátha leomlik a magyar „jerikói fa”. De szépséges és hangtalan sófárunktól csodát nem várhatok. Ezért képzeletben elindulok a Tábor hegyére. Irigykedve figyelem Pétert, Jakabot és Jánost. Nekik – ha csak kis időre is – sikerült felülemelkedniük a mindennapok gondjain, és megtapasztalniuk a világok átjárhatóságát. Lukács evangélista szerint csak egy álomból ébredés volt mindez.

András evangéliuma valóságáról ír. Hozzám az András szerinti evangélium szövege áll közelebb. Az álmokat valóra kell váltani! Ezt írja András evangéliuma: „*Ez az én igaz küldöttem, akit szeretek! Órá hallgassatok! Amikor azonban hirtelen körülnéztek, nem láttak többé senkit maguk mellett, csak egyedül Jézust.*”

Sokszor tapasztaltam már életemben, hogy valamit jónak és helyesnek gondoltam, de később be kellett látnom, hogy tévedtem. Udvariasan meg is szokták jegyezni családon belül és kívül: „Eddig nem ezt mondtad! Erről eddig nem így gondolkodtál!” Bizony kínos hallani az ilyen visszajelzéseket. De ennek csak egy oka van: Nem hallgattam Órá. Ebben a nagyböjti időszakban figyeljünk és hallgassunk többet Órá!

Lipien Mihály, Budapest

Február 22., hétfő

Mt 16,13-19

Végre egy olyan kérdés hangzik el Jézus szájából a tanítványok felé, amiről tudnak beszélni, akár egymás szavába vágva is. Hogy mások mit gondolnak Jézusról, arra könnyen jön a válasz és sorolják a nép között járva hallott feltételezéseket Jézus személyére vonatkozóan. Sokkal nehezebb arra a kérdésre válaszolni, hogy nekem ki Jézus. Érezhető a szentírás szövegében a megtorpanás arra a kérdésre, hogy „*ti kinek tartotok engem*”. Már nem vágnak egymás szavába az apostolok, mint az előbb, sorolva az elképzeléseiket.

A ma emberének is az egyik legfontosabb kérdése a „kinek tartotok engem”. Mindnyájan azonnal tudnánk sorolni mi is az ismeretségi körünkben, munkahelyünkön Jézus személyéről elhangzott véleményeket. Hogy a „test és vér” nem tudhatja, vagy nem akarja tudni, hogy kicsoda Jézus; valószínűbbnek tartom, a nem akarja tudni választ. A „test és vér” ugyanis keresi és elfogadja azokat a válaszokat, mely válaszoknak az életemre, gondolkodásomra nincsenek közvetlen hatással. Az őszinte válasz azonban már állásfoglalás is, aminek következményei vannak. Ha Jézust az Isten Fiának mondom és tartom, akkor nem vehetem hallatlanra a tanítását. Már a megvallásnak a ténye is a boldogság forrása, hiszen az Isten szavának, szándékának lehetek az eszköze. Nagyon fontos, hogy megvalljam, számomra kicsoda Jézus, mert ez a vallomás állíthatja helyes irányba a gondolkodásomat és az életemet. Minden Istennek tetsző cselekedetem forrása a kicsoda Jézus?-ra adott helyes válasz. Csak így élhetem át a meghívott-küldött és várt személy boldogságát.

Dévai Zoltán

Február 23., kedd

Mt 23,1-12

Ez az evangéliumi rész egyszerre tartalmaz valláskritikát és útmutatást.

A valláskritika a következőkben áll:

- Tanítják, de nem teszik, ami az Istennek tetsző. Az emberek tetszését keresik.
- Elviselhetetlen, súlyos, összekötözött terheket raknak az emberek vállára.

Elgondolkodtató, hogy mi lehet ez?

A főparancs teljesítése? Vagy a vallási obszervanciák betartása?

Arra a következtetésre jutottam, hogy e két dolog összekötözése a **súlyos és elviselhetetlen**.

Nem lehet ugyanis a kettőt egymás kijátszása nélkül teljesíteni.

Az útmutatás pedig a következő:

- A Mennyei Atya szívünkbe írt törvényét és Jézus tanítását kell előtérbe helyeznünk.

E tanítás pedig egyértelművé teszi, hogy az evilági nagyság országbeli kicsiséget következményez.

Nem az a nagy, akit megbámulnak, aki uralkodik másokon, hanem az, aki csendben teljesíti a Mennyei Atya akaratát.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Vegyes érzelmekkel olvastuk János evangéliumának ezt az igen fontos, talán az egész evangéliumi üzenetet összefoglaló részét.

Egyrészt tele van az igeszakasz csodálatos ígéretekkel:

- szeret minket
- teljes örömet ad
- barátainak mond
- minden elmondott, amit tudnunk kell
- kiválasztott minket
- mindent megkapunk az Atyától az Ő nevéért
- (és még nem is beszél itt a százannyi testvéréről, házról, meg ráadásul az örök életről)

Ezek feltételeként három dolgot említ:

- a parancsteljesítést
- a gyümölcstermést
- és egymás szeretését

E három pedig tulajdonképpen egy: példamutató szeretetben kell élnünk, s ezt szóban, tettben továbbadnunk.

Na de lehet parancsra szeretni? Ehhez a kifejezéshez a mi agyunkban annyira a katonaság kapcsolódik, hogy ellenszenvenessé, Jézus világtól idegenné vált ez a szó számunkra. Szeretnénk enyhíteni: tanács – amit pl. a barátjának ad az ember, vagy mondjuk szabály – ami nélkül összeütköznének az autók, vagy valami ilyesmi.

A másik furcsaság a kiválasztottság kérdése. Hitünk szerint minden embert kiválasztott, nemre, fajra, vallásra való tekintet nélkül. Tehát írhatta volna azt is, hogy teremtményei közül az embert választotta ki arra, hogy szeretetének továbbadói legyenek a világban. Mégpedig elsősorban nem hirdetői, hanem tanúi ennek az isteni szeretetnek.

Jézus itt isteni hatalommal beszél, s mindig azt mondjuk róla, hogy feltétel nélkül szeret. Ebben a szakaszban pedig egyértelmű feltételeket szab barátságának. Talán nem kellene ezen nagyon csodálkoznunk, hiszen a barátság csak kölcsönös alapon működik, áldozatot hozva egymásért, szorosan kapcsolódva egymáshoz lelkileg. Talán az sem véletlen, hogy ez a szakasz közvetlenül a szőlőtő – szőlővessző rész után következik.

Minden esetre az bizonyos, hogy ha nem öröms az életünk, és silány, vagy hiányzik a gyümölcstermés, akkor komoly önvizsgálatot kell tartanunk. Mert így szól az Ige: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is és teljes legyen az örömötök.”* Azért (is) adja Jézus a parancsait = útmutatásait nekünk. Azért, hogy örömben éljünk!

Gyurgyóka közösség, Pécs

Február 25., csütörtök**Lk 16,19-31**

Jézus ezt a példabeszédét az akkori világképbe helyezi. A neve nincs gazdag ember (típust jelöl inkább, mint konkrét személyt) feltekint a pokolból Lázárra (akit személyesen ismert), s akinek neve „Isten segítség”-et jelent. Lent és fent. A gonoszok lent, a jók fent, Ábrahám kebelén, ahogy akkoriban ezt gondolták.

A koldust észre nem vevő gazdag még szorult helyzetében is szolgának (hűsítse nyelvemet), vagy küldöncnek (vigyen hírt a testvéreimnek) szeretné Lázárt.

Nem tudjuk Lázár miért került a mennyországba, mert az a tény, hogy valaki koldus, még nem érdem. Ha átkozta volna sorsát és minden körülötte élőt, akkor feltehetően együtt üldögélt volna odalent az önző gazdaggal. A mostoha evilági sors nem hoz automatikusan üdvösséget és fordítva, (bár ez a példabeszéd mintha ezt sugallná). Ha viszont neve szerint szelíden, Istenben bízva viselte bánaságát és bőrbetegségét (ilyesmire utal az eredeti szöveg), akkor érthetőnek tűnik mennyi sorsa.

Az egész történet sok kérdést vet fel bennünk: pl. ha a szakadékon át lehet látni, akkor hogyan lehet valaki boldog a mennyben, ha látja a pokolbéliet – akár családtagjai – szenvedését? Azért kell jónak lenni, hogy üdvözljek? Ez nem inkább üzlet, mint szeretetkapcsolat? Elég a feleslegből, a maradékból adni? Tényleg átjárhatatlan a szakadék pokol és menny között? Biztosan vannak a pokolban (ha már mi ember létünkre is számtalan mentséget tudunk felhozni „gonosz” embertársaink mellett)? stb.

De mivel a fenti kérdéseket átutaltuk az odaát tisztázandók közé, ezért nézzük, hogy mire taníthat ez a példabeszéd minket itt és most!

Addig kell törődnünk a körülöttünk élők ínségével, valamint a mieink üdvösségével, amíg idő adatik. A maradék odaadása nekünk is nehezen megy, ha csak körülnézünk a lakásainkban, annyi felesleges, másoknak talán még fontos holmit találunk, hogy ez csak költözéskor, vagy halálesetkor derül ki igazán. Az osztozás, a vigasztalás, a nyitott szemmel járás egyértelmű kötelességünk. Ugyanakkor vegyük észre azt a rengeteg apró kedvességet is, amellyel Isten és a körülöttünk élők naponta elhalmoznak bennünket.

Istenünk! Szeretnénk hozzád jutni, színről színre látni, örökké tevékeny boldogságban (csak nem unalmas az öröklét!) élni Veled! Kérünk, adj annyi világosságot, tenni akarást és kitartást, ami ahhoz kell, hogy méltó követeid legyünk, s ne hozzunk szégyent nevedre. Amen.

Gyurgyóka közösség, Pécs

Február 26., péntek

Mt 21,33-43,45-46

A gonosz szőlőművesek

³³„Hallgassatok meg egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. ³⁴Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. ³⁵A munkások megfogták szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit pedig megköveztek közülük. ³⁶Aztán ismét küldött szolgálakat, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is. ³⁷Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. ³⁸De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös: gyertek, öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége. ³⁹Majd megfogták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték. ⁴⁰Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?” ⁴¹Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.” ⁴²Erre megkérdezte tőlük Jézus: „Sohasem olvastátok az Írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben.” ⁴³Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. ⁴⁵Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. ⁴⁶Szerették volna elfogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.

Ez aztán igazán nem rólam szól! – Jézus mai követői nem tesznek így! Tisztelem a -néhai- prófétákat, Jézusról nem is szólva! A főpapok, akkor és ott, meg is értették, hogy róluk beszél. Mi dolgom ezzel a résszel?

Mégis, lássuk csak:

Az életemnek volt egy szakasza – magamban úgy nevezem: a felelőtlenség kora –, amikor úgyszólván mindent kívülről kaptam, fizikai és lelki javakat szívtam magamba, növekedtem, fejlődtem, értem... Mint mindannyian. „Befelé élő” típus lévén, később is sokáig csak azt nyújtottam a külvilág felé, ami természetesen és magától értetődően adható volt. Csak semmi nehézség, csak semmi bonyodalom. Magamért vagyok elsősorban felelős. Ha többfelé koncentrálok, elvesztem a kényes egyensúlyt, stb.

De jöttek „szolgák”: emberek, események, „forradalmi” gondolatok, a közösségi élet és barátok – és a hatásukra születő elhatározások. Hozzám sodródott szálláskereső, feladatok, amik kilendítettek a komfortzónámból, vagy csak tárgyak, amik szükségesek, de mégis, talán másnak nagyobb szüksége volt rá...

Némelyik „szolgát” elküldtem. Másokat leszóltam, elhallgattattam, vagy valami más, dübörgőbb hanggal helyettesítettem. És volt úgy is, hogy meghallgattam. Mit tesz erre a szőlő ura?

A jelzések nem maradtak abba. Jönnek, jönnek 'szolgák'. Bevallom nektek, némelyiket ma is elcsendesítem. A bizonytalanságaim, a bátortalanságom, no meg nem könnyű mindig megítélni, kinek a követői is vajon? Valóban a szőlősgazdáé? Más valaki(k) elvárásai? Vagy olyan magam teremtette-félek? Mind, egyenként meg kell vizsgálnom: ezt nem lehet megtakarítani. Munkásnak lenni ebben a szőlészetben olyan, mint az anyaság: 24 órás éberséggel jár.

Talán vagytok így ti is néha, testvérek. :) Vigaszul, bátorításul, no meg, mert mélységesen szeretem ezt az egypercesét, hadd' idézzem Anthony de Mello-t:

Egy öreg zarándok ballagott a Himalája hegyei közt, amikor csikorgató hidegben elkezdett esni az eső. Egy fogadós megszólította: Apókám, hogy fog maga ebben az időben célhoz érni?

Az öreg vidáman válaszolt: A szívem már ott van, ezért a testem többi részének könnyű követnie.

(Abszurd egypercesek)

Bognár Éva, Káposztásmegyeri közösség

A bűnösöket érdekelte, mit mond Jézus.

A jól szituáltakat és az okosokat nem, azok bírálták őt. Jézus ezért példabeszédet mond, amely arról szól, hogy a Mennyei Atyánk milyen nagyon várja haza az eltévedt embert. Az apa egyik fia becsületes ember, a másik fia letért a helyes útról, bűnössé vált.

A bűnös fiú észreveszi, milyen keserves életet választott, az Atyja mellett senki sem nélkülözik. Ezért hazatér bűnbánóan.

A fivére magatartása a farizeusokéra emlékeztet: kifogásolja, igazságtalannak mondja apja túlradó örömét. Valóban így van amint mondja, csak hogy a Mennyei Atyánál nem igazságosság (justicia) a célérték, hanem a szeretet (agapé). Ezt mutatja az Apa átölelő, csókos magatartása. Megható a visszatért fiú elészaladása. Gromon András így fogalmazta meg a Jézus evangéliuma Lukács tolmácsolásában c. művében: "anyai magatartása". A Mennyei Atya így jön felénk, így vár bennünket.

1. Buzdítva érzem magam lelki egészség törekvésére, hogy az Atya átöleljen.
2. Amikor már jól ézem magam Jézus mellett, örülni tudjak társamnak, aki épen most részesül a nagy kegyben, a cukrostál most előtte van. – Mentés legyek az irigységtől.

Félelmet érzek a haragudó testvérben. Irigykedett, pedig örülnie kellett volna a hazaérkező testvérnek. Az irigység lehúzza az embert, nem engedi szárnyalni.

Kérlek, Jézus segíts, hogy észrevegyem irigy gondolkodásom, hogy engedékeny tudjak lenni, galambként szárnyaló!

Balatonné Inci

Február 28. – Nagyböjt 3. vasárnap – Lk 13,1-9 (András XI, 4) – „... gyümölcsöt keresett rajta...”

A Bokor Közösségnek van egy szépséges ikonfestője Székesfehérváron. Nappali szobánk ékes gyöngyszeme az az általa készített ikon, amelyen Lukács evangélista fest. Máriát és gyermekét festi. Lukács evangélistát és az általa megalkotott evangéliumot ezért is szeretem. Lukács evangélista kora „festékkészletének” színe-javát felhasználja. Időnként túlszínezi a történéseket. Nem baj. Én szeretem a sok élénk színezést. Gyönyörködtem szememet és megmozgatja képzelőerőmet. András evangéliuma azonban olyan, mint egy fekete-fehér tusstollal készített rajz. A szinoptikus evangéliumok letisztított és eggyé formált valóságát tárja elénk. Ízlés dolga, kinek melyik tetszik, de számomra mindkettő szép és igaz.

Lukács evangélista a mai evangéliumi részletben attól az évezredes zsidó és keresztény szemléletmódtól próbál minket megszabadítani, amely szerint az embereket azért érik utol a bajok és tragédiák, mert bűnösök, és nem teljesítik Isten parancsait. A Lukács szerint leírt történetben a hírhozók beszámolnak Pilátus megtorló intézkedéséről, amikor is megelégelte a galileai zelóták magatartását, vagyis azt, hogy a tömegben elrejtőzve leszurkálták a római katonákat és a velük kollaboráló zsidókat.

A hírhozók beszámolóját követően Jézus egy tömegkatasztrófában meghalt emberekről beszél, akikre Siloámban rádőlt a torony. Jézus egyik eseményben sem ad teret annak a szemléletmódnak, hogy az embereknek azért kellett meghalniuk, mert bűnösök voltak Isten előtt. A halálos balesetet szenvedettekről, a hatalom általi megtorlásban meggyilkoltakról egyaránt kijelentette, hogy nem voltak bűnösebbek azoknál, akik életben maradtak. Isten nem terrorista, aki bosszút áll a bűnösökön. Jézus arra hívja fel a figyelmünket, hogy teremjük meg az Istennek tetsző jócselekedetek gyümölcsseit. A szőlő és a fügefa Izrael népének szimbolikus megjelenítése (vö. Iz 5,1-7; Jer 8,13; Oz 9,10; Mik 7,1). A fügefa terméketlensége arról tanít, hogy Izrael népe bojkottálja Isten parancsainak megtartását. Izrael népe nem tölti be példaadóan gyümölcsstermő küldetését sem a választott népen belül, sem pedig a pogány világ felé. Ezért kell gondolkodás- és életszemlélet-átalakítást végeznie, azaz metanoiát, bűnbánatot tartania. Ez az elindulás legelső és kihagyhatatlan lépése.

András evangéliumában a terméketlen fügefa története így hangzik: „Amikor másnap kimentek Betániából, a következő jelképes prófétai cselekedetet hajtotta végre. Meglátott egy lombos fügefát – Izrael jelképét –, és odament, mintha gyümölcsöt keresne rajta; de persze semmit sem talált, csak leveleket, ugyanis még nem volt fügeérés ideje. Ekkor így szólt a fügefához: *‘Vajon soha senki nem fog rólad gyümölcsöt enni? Az lehetetlen.’* Tanítványai fölfigyeltek erre.”

Jézus még a szüret, a fügeérés előtt látni szeretné a füge termésének növekedését. Nem hirtelen és azonnali nagy tetteket vár. Azt szeretné látni rajtunk, hogy volt értelme a világba szólítania minket. Maradandó, értékes gyümölcsöket vár tőlünk. Ne késlekedjünk!

„Nem arra való az élet, hogy túléljük, hanem hogy átéljük” – írja Milyen egy női mell? című könyvében Kőrösi Zoltán. Nem a megérkezés, hanem az út a fontosabb. Mint Szigligeten, ahol az út mentén minden évben gazdag termést hozó gyümölcsfák sorakoznak. Látványra is gyönyörű!

Lipien Mihály, Budapest

Február 29., hétfő

Lk 4,24-30

Folytatjuk? Elkezdjük?

Milyen érdekes, hogy ma, amikor ezt az elmélkedést leírom Advent van és éppen a Messiás eljövételére várunk. Azután jön majd egy kevés "évközi idő" és utána elkezdjük várni a "Lelket". Valahogy mintha mindig csak várnánk valamire... És talán titokban reménykedünk, hogy mégsem jön el, mert az változást hozhat az életünkbe. Változni pedig nem igazán akarunk, mert az fárasztó, energiaigényes és egyébként így is állandóan fáradtak vagyunk, meg rohanunk, örülünk, hogy élünk... Élünk?

A mai evangéliumban Jézus a kezdeti sikereken felbuzdulva lelkesen hazatér a názáreti közösségbe, ahonnan elindult pár hónappal azelőtt. Azt mondja az Írás: *"Jézus a Lélek erejével eltelve visszatért Galileába. Híre elterjedt az egész környéken. Tanított ...mindenki elismeréssel beszélt róla."*

Képzeld el ezt az örömet és lelkesedést: végre hosszú felkészülés és meditálás után nekiindul teljesíteni a küldetését, sikerei vannak. Látja, hogy vevők az emberek arra, amit mondani akar nekik. Siet haza, hogy megossza az örömét azokkal, akiket a legjobban szeret, ismer gyermekora óta. Kiáll eléjük, felolvass, tanítja őket...mire a barátai, rokonai, szomszédai ugyan "igazat adtak neki és csodálkoztak a magasztos beszéden, ami ajkáról elhangzott", de furcsán néznek rá, hogy mit akar tőlük és hogy ne kelljen változniuk, mert az kényelmetlen, átmennek támadásba: "Nem József fia ez?" Nehogy már egy ács mondja meg nekem, hogyan kell jól élni... Mennyire fájhatott Neki!

Ezt a családban is megtapasztalhatjuk gyakran: ha valamire rájövünk, végre nekibátorodva elindulunk teljesíteni a küldetését és kincseinket megosztanánk azokkal, akiket legjobban szeretünk, könnyen megkaphatjuk: "Te csak főzzél finom ebédet, legyen tiszta a lakás és a ruhánk, a többivel ne foglalkozz! A lelki életem magánügy. Meg egyébként is: te sem vagy tökéletes, mit játszod itt meg magad, ismerünk jól...!

Ember legyen a talpán, aki ilyen élményekkel a háta mögött még kimerészkedik hirdetni az Igét! Pedig ha mi nem tesszük, a kövek fognak megszólalni...

Jézus valóságos Ember volt és folytatta. És én? És Te? Folytatjuk? (Elkezdjük?)

Kollár Gabi, Ajkarendek

Március 1., kedd

Mt 18,21-35

Az Irgalom Éve

Ma, épp ma, amikor ezeket a mondatokat írom, hirdették ki, hogy Ferenc pápa megnyitotta az „Irgalmasság Kapuját”. Irgalom... bűn, bűnbánat, megbocsátás... Miért is vállaltam el, hogy megírom ezt az elmélkedést, hiszen nem tudok (soha nem is tudtam) Bokor-elmélkedést írni, elmélkedni. Tehát előbb valamiféle „hitvallás”-féle. Miért vállaltam mégis? Talán, mert azt tanultam meg a Bokortól, hogy ha hozzám fordul valaki egy kéréssel, azonnal igent mondjak. Elsőre talán helytelennek tűnik. („Aki tornyot akar építeni közületek, nem ül le előbb és nem számítja ki a költségeket, hogy van-e, amiből elkészítse?”) Időközben viszont azt is megtapasztaltam, hogy ha igent mondok, Isten mindig megadja, ami szükséges ahhoz, hogy teljesíteni tudjam, amire hívott. Soha nem csalódtam még benne! (Ez pedig a sziklára épített ház példázatának parafrázisa.) Az Úr az én kösziklám, benne nem csalódhatom! Szóval, az elmélkedés nem megy. Imádkozni, igen, azt azért szoktam. Észrevenni, mennyire szeret is az Isten! Milyen jó és kedves tud lenni! Észrevenni az ajándékait, amelyekkel megörvendeztet naponta. Hálát adni Neki, hogy rácsodálkozhattam jóságára. Énekelni, örömmel! És persze, gondolkodni is – rajta, mint jó Atyán, és az élet dolgain. Tehát inkább futó gondolattöredékeimet tudom csak nektek adni. Ami épít, buzdít, vigasztal – szokta mondani Dombi Feri bácsi – arról tudjuk, hogy Istentől való. Hát, valami ilyesmit szeretnék.

Megbocsátás: „*Bocsásd meg a mi vétkeinket – amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek...*” Hányszor elmondjuk ezt a Mi Atyánkban! Naponta. Bocs, elnézést... – aztán megint... A szőnyeg alá söpröm, aztán egyszer mégis csak kirobbanok, mert belül azért tovább emészt, újra és újra előjön. Megbocsátok, de nem felejtetek? Nem! Úgy, ahogyan én is megbocsátok. Ez nem egyetlen döntés. Hosszú, fáradságos munka. Hogy a férjem, feleségem, bárki, aki bántott, tiszta lappal kezdhesen. Ahogy én is Isten előtt, naponta.

Jézus, akit követni próbálok, mindenkinek megbocsátott. A bűnös asszony, Zakeus, a tízezerrel tartozó szolga, a jobb lator... Még gyilkosai számára is talál valami mentséget. „Nem tudják, mit cselekszenek.” Valami kicsi jót legalább, de talál bennünk! Ez jutott eszembe elsőként tegnap is, amikor értesültem egy barátom valószínűleg nem hívő szüleinek hirtelen haláláról. Miért? Mert úgy ismertem meg Istent, hogy első és legfontosabb tulajdonsága a Szeretet. A szeretet irgalmas, a szeretet megbocsát... (ld. 1 Kor 13) Mert a gyermeke vagyok. Mert akkor is szeret, ha vétkezem. Hogy megjavulhassak. Mert jóvá szidni senkit nem lehet. Csak jóvá szeretni. (Gyurka bácsi és Böjte Csaba szavai.) Mindvégig bízik bennem, mindvégig lehetségesnek tartja a változást, a megújulást. Tudja, hogy csak a szeretet képes gyógyítani a megsebzett szívet. És nincs reménytelen eset! „Egyiknek ötszáz dénárt, a másiknak ötvenet engedett el – Lukács így írja le ugyanezt a példabeszédet. – Közülük vajon melyik szereti jobban?” Ugyan miért gondolom, hogy nekem csak ötvenet? Mert én alapvetően (vagy „viszonylag”) jó vagyok? Vajon, ha csak az „igazak” mehetnének be, melyikünk jutna be oda, hogy szívére ölelhessen?

Irgalom – és könyörület: Számomra a példabeszéd másik kulcsszava. Rögtön az irgalmas samaritánus jut eszembe. A könyörület nem csak a megbocsátást jelenti számomra, hanem jólelkű, szeretetteljes odafordulást, segítő kezet a rászorulónak, bármilyen szükségét szenvedőnek. Más szemmel, kicsit Isten szemével kezdjük látni embertársainkat. Atyánk fiait. Mert ő is Atyám fia. Ha pedig a társadalom bűneivel, a szegények kizsákmányolásával és hasonlókkal találkozom... Vagy ez már „politizálás”? Uram, irgalmazz!

Teremts bennem tiszta szívet, Uram! – mert ha megbocsátunk, akkor nyerünk mi is bocsánatot... Adj nekem őszinte belátást! Legalább önmagamhoz legyek őszinte!

Teremts bennem nyitott szívet, szükségét szenvedő embertestvéreim, Atyám fiai iránt – hogy észrevegyem szenvedésüket, szükségüket!

Erős lelket adj, kérlek, hogy ha már szememmel látom, ne menjek el mellette anélkül, hogy nem tettem meg mindent, ami tőlem telik!

(Talán nem véletlen, hogy az „Irgalmasság Kapujának” megnyitását az Öröm Vasárnapján hirdették ki.)

Harmat József

Március 2., szerda

Mt 5,17-19

Azért jöttem, hogy a törvényt tökéletesítsem.

Hiszek a meghalt és feltámadt Krisztusban.

Hiszek a Szentlélek sugalmazásában.

Hiszem, hogy a szeretet Istene azért küldte Fiát, hogy megismerhessük Atyánk valóságos arcát, szeretetét, és megtanítsa a szeretet életére.

Hiszem, hogy az Újszövetség írásai ebben gazdag Forrást állítanak elénk. Pápánk és az egzegéták ebben a forrásban munkálkodnak.

Ferenc pápánk reformáló nyilatkozatában a Középpontba az Evangélium által előidézett örömet állítja. Amit újra és újra a világba kell vinni.

Az Evangélium Gaudium a II. Vatikáni Zsinatra és Aquinoi Tamásra hivatkozva elismeri, hogy másodlagos jelentősége van az egyházi tanításnak az Evangélium központi üzenetéhez képest. Jóllehet az összes kinyilatkoztatott igazság ugyanabból a Forrásból ered és ezt ugyanazzal a hittel hisszük, de néhányuk fontosabb ahhoz, hogy közvetlenebbül juttassuk kifejezésre általuk az Evangélium szívetét.

Ami ebben az alapvető magban felragyog, az Isten üdvözítő szeretetének szépsége, a meghalt és feltámadt Jézus Krisztusban kerül kinyilvánításra. A II. Vatikáni Zsinat ebben az értelemben tanította, hogy a „katolikus tanításhoz tartozó igazságoknak hierarchiája van, mert nem azonos módon kapcsolódnak a keresztény hit alapjához.” Ez érvényes mind a hit dogmáira, mind az Egyház tanításának egészére, beleértve az erkölcsi tanítást is. (EG.36)

Az új megközelítésben egy „i” betű sem vész el, de nagyon lényeges hangsúlyváltozás történik. Fényleni fog a szerető, irgalmas Istenatyánk arca, és ez elsősorban reményt és ujjongást kelt a tétova emberszívekben. Hiszek a célkitűzés helyességében. Tökéletesedik a „törvény”. Örülök Egyházunk realitásra és hitelességre

való törekvésében. A mi, az én felelősségem pedig, hogy a magam hitelességét növeljem – ezen szüntelenül munkálkodom.

Sági József, Esztergom

Március 3., csütörtök

Lk 11,14-24

Ki is a gyógyító?

Lukács evangéliumának ez a fejezete a Miatyánk tanításával kezdődik, majd azzal folytatódik, hogy merjünk kérni, mert a zörgetőnek ajtó nyílik. Ezt követi ez a passzus, amelynek a Belzebub-vád alcímet adták. Ki ez a Belzebub? A Sátán egyik neve. Korábban pogány kánaáni istenség, akit a palesztinai filiszteusok tiszteltek.

Jézus meggyógyít egy néma embert. Kíúzi belőle a gonosz lelket, mire a néma megszólal. A gyógyítás csodája ámulatba ejtette a Jézus köré gyűlt embereket. Mi készítette csodálkozásra a körülállókat? Hiszen Jézus idejében is éltek nagytudású tehetséges gyógyítók, akik sikerrel gyógyították meg a hozzájuk forduló betegeket. Valószínűleg Jézus gyógyításai és a korabeli gyógyítók eljárásai között nagy lehetett a különbség. Krisztus a tömeg szeme láttára adta vissza a betegek egészségét és a gyógyulások azonnal végbementek, míg a korabeli gyógyítók hosszas eljárásokkal dolgoztak. Valószínűleg nem a tereken, utcákon működtek és nem is tudtak minden betegséget meggyógyítani. (Ld. a vakon született meggyógyítását)

Ezért néhányan morfondírozni kezdtek azon, vajon milyen erővel űzi ki Jézus a betegséget az emberekből. Lehet, hogy a gonosz lelkek vezetője, Belzebub segíti ebben. Mások égi jelet követeltek, mert hitetlenségük és keménységük meggátolta őket abban, hogy megértsék és befogadják a Krisztusból kiáradó isteni erőt.

Jézus most is türelmesen az emberi értelemhez szól. Hogyan űzhetné ki a Sátán a gonosz erőket? Mindenki, aki önmaga ellen fordul, elpusztul. – *A fiaitok, vagyis a gyógyítóitok is Belzebub erejével segítenek a betegeknek?* – teszi fel a kérdést a kételkedőknek. „*De ha én az Isten ujjával (Szentlélek) űzöm ki a gonosz lelket, akkor már közel van hozzátok az Isten országa.*” Vagyis, ha hiszed, hogy Isten ereje gyógyítja meg a betegséget és űzi ki a gonosz lelkeket az emberekből, akkor már benned is megmozdul valami és közelebb kerülsz az Atyához, aki a Szeretet. Mert a Szeretet a legfőbb gyógyító erő. „*Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór.*” Aki nem törekszik szeretetteljes tettek végrehajtására, az az ellenség malmára hajtja a vizet. Ha a fényt növeled, a sötétség magától szétfoszlik.

Damján Gizi, Budapest

Március 4., péntek

Mk 12,28b-34

Mennyire nagy a „Két Nagy Parancsolat”?

Olyan sokat hallottam már ezeket, hogy – attól tartok – egyre nehezebben érik el az ingerküszöbömet!

Tulajdonképpen praktikus, hogy Jézus a tízet kettőre csökkentette, máris egyszerűbb az ember élete... Bár már olyat is hallottam, hogy az nem is tíz parancsolat, hanem tíz tanács vagy tíz szabadság. Nem rossz. Ugyan a kezdet máris egy kicsit szigorúnak tűnik: „a mi Istenünk egyedül az Úr”... Tehát a mammon kizárva??? Az egyébként is evidens, hogy szeressük az Istent, mi sem könnyebb... De hogy?? TELJES szívemből, TELJES elmémből és TELJES erőmből??? Na ne! Akkor lehet, hogy mégis visszakerem a tízet.... A felebarátomat meg úgy szeressem, mint magamat? Szegény felebarátom.... Ha olyan gyakran tartom magamat utálatos, kispályás, lúzer, önző, lusta dögnek, ahelyett, hogy szeretném magamat, akkor ezzel az egyenlősdivel nem megy sokra a felebarátom. Lehet, hogy meg kellene tanulni magamat is szeretni? De sok ez a mai lecke....

Csepregi Gyula, Budapest

Március 5., szombat

Lk 18,9-14

Farizeus vagyok-e vagy vámos?

Ez nem úgy fog eldőlni, hogy a templomban odaállok-e előre vagy megállok hátul.

Igaznak tartom-e magam? Vagy kinézek magamnak egy vámost, hogy hozzá képest igaznak tarthassam magam? Az én viszonyítási alapom nem Jézus? És hozzá képest minek tartom magam?

„A többi ember” mind „rabló, igazságtalan, házasságtörő”? És a vámos is feltétlenül?

Én hogyan nézek más emberekre? Inkább bizalommal vagy inkább gyanakodva? Jóhiszemű vagyok, vagy inkább rosszat feltételezek róluk?

Aki hetenként kétszer böjtöl és mindenéből tizedet ad, az tényleg nagy áldozatot hoz. Kinek? Istennek, vagy pedig a vallási ágazatnak és a maga benne elfoglalt helyének? Vagy a tizedet a rászorulók kapják, a böjttel pedig a saját, Istennek való elkötelezettségét erősíti az ember? Én hogy állok ezzel? Az erőfeszítéseim nem tesznek-e elbizakodottá, mint a farizeust?

Az alázat értékét a Bokorban vitatni tanultam. Pedig a szónak a Magyar Nyelv Nagyszótára szerinti jelentésével nem lehetne semmi bajunk: 'annak tudata, érzése, hogy Isten szentsége és nagysága előtt az ember mindig bűnös, méltatlan és kicsi'. Ez a tudat a vámos sajátja. Ő nem gondolja, hogy Istennek bármit adhat. Azt sem hiszi, hogy a lelkiismerete szerinti életvitel Isten miatt lenne fontos. Ő tudja, hogy minden jó törekvésével együtt Isten irgalmára szorul. Az, hogy „megigazultan ment haza”, azt jelenti, hogy e felől az irgalom felől bizonyosságot nyert ott a templomban. Én is megkapom időről időre ezt a bizonyosságot?

Fiers Márta, Budapest, Budapest

Március 6. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Lk 15,1-3.11-32 – Életfeladatunk

A nagyböjt felét „leküzdöttük”, több-kevesebb sikerrel, és ilyenkor már lehetősége van az embernek arra, hogy visszatekintsen a február 10. óta eltelt időszakra. Ezt a szent időszakot kellene jól értékesíteni lelki-szellemi fejlődésünk érdekében. Jó, ha az elmélkedés „bemelegítéseként” elmondom a szerető Atyának, hogy bizony voltak mulasztásaim, és ezeket szánom-bánom! Így jó esélyem van arra, hogy a visszatérő fiúhoz hasonlóan én magam is megtapasztaljam az ölelését.

Az evangélium jól ismert példázatai állnak előttünk (érdemes egy lendülettel elolvasni az egész 15. fejezetet). Sok szereplő jelenik meg a leírásban: vámosok, bűnösök, farizeusok, írástudók, pásztor és az őt követő bárányok, egy ezek közül, amelyik elcsavarog (megnehezítvén a pásztor életét), a pásztor (vagy tulajdonos) szomszédai, barátai, a drachmát elvesztítő asszony és barátnői, valamint a kiemelt példázatban az apa a két fiával, a szolgák és egy marha. Az ember önkéntelenül is belehelyezkedik valamelyik szerepkörébe: bőven van választék. Azt tapasztalhatjuk, hogy különböző élethelyzeteinkben más-más szerepkör illik ránk (persze arra nem is merek gondolni, hogy a vámos és bűnös karaktere bármelyik olvasó számára szóba jöhet, az utolsóként említett szereplőről nem is beszélve...☺). Bizony némi lüktetést mutat az életünk: van benne szárnyaló időszak és zuhanórepülés is (ez utóbbi csak akkor veszélyes, ha túlságosan „alacsony” indul... – egyébként ki lehet jönni belőle ép bőrrel).

Talán az lenne az életfeladatunk (fejlődésünk tendenciája), hogy a választható szerepkörök egyre pozitívabbak legyenek. Mint ahogy igaz az a mondás: „Ne hülyéskedj, mert úgy maradsz!”, igaznak kell lenni annak is, hogy szaporítsd az életedben az Istennek tetsző megnyilvánulásokat, és egyszer csak úgy maradsz! Tudniillik Istennek tetsző leszel. A tapasztalat sokszor az, amit a visszatérő fiú sztorijában olvasunk (vagy akár a Jézust hallgató bűnösökről és vámosokról), azaz hogy egy „vargabetű” után fordul meg az ember a jó irányba, ha felfogja, hogy korrekcióra van szükség az életében (netalán megtérésre, visszatérésre). Szeretjük alkalomhoz kötni az elhatározásainkat (pl. évfordulóhoz). Hát itt az alkalom, nem kell megvárni a január elsejét! A nagyböjt hátralévő időszaka kínálja az alkalmakat az önreflexióra (hagyományos fogalommal a bűnbánattartásra), ne késlekedjünk kihasználni, mert a tett megrontója az okoskodás, meg a halogatás... (és amit halogatunk, az el is hal). Kívánom a kedves olvasónak (meg magamnak is), hogy szebb lelkülettel jöjjünk ki a 2016-os nagyböjtből, mint amivel bementünk. Talán épp' ez a célja ennek a kiemelt időszaknak. Kis házi feladat is van: elolvasni Gromon A. Jézus evangéliuma LUKÁCS tolmácsolásában c. könyv 15. fejezetének elemzéseit.

Miklovicz László, Nőtincs

Március 7., hétfő

Jn 4,43-54

Senki sem próféta a saját hazájában?

Az idézett rész egyik mellékmondata egy közismert szlogen, amely az évszázadok során szállóigévé lett: „Senki sem próféta a saját hazájában”. Itt úgy áll: „Jézus maga volt rá a tanú, hogy prófétának nincs becsülete a saját hazájában.”

A keresztény ember is gyakran átéli ezt a lélektani helyzetet különböző életszakaszaiban, sajátos életállapotaiban, talán már felnőtté válása kezdetétől fogva. Ifjúként akkor, amikor úgy érzi, meghaladta szülei és felmenő családja életszemléletét, gondolkodásmódját, tradícióit, s mindazt egy „megülepedett, nyárspolgári” életvezetésnek tartja. Ha ezt szóba is hozza, lehurrogják: zöldfülű vagy te még, mit is tudhatnál az életről. Lázadásodat tetszetős szólamokba öntöd, végülis minden ifjú forradalmárként kezdi, aztán majd lehiggad..

Később, húszas-harmincas éveiben a társadalom az, amely görbe tükröt tart a még mindig másként gondolkodó egyén elé, pedig már egyre szilárdabb a meggyőződése, és a tanúságtevés igénye is felmerült benne. Nemcsak hiszi, amit gondol, de az életét is rátette már. Szeretné mindenkivel megosztani az örömhírt: így kell élni! Így jó élni! Ez az üdvösség útja! S mellesleg ez az egyéni boldogulás, önmegvalósulás, boldoggá levés útja is. Módszertanilag a legegyszerűbb út is: csak éppen meg kell tartani az ószövetségi tízparancsolatot és beintegrálni a Hegyi Beszédet a mindennapokba – s akkor kitörölhetjük a „fiskális logika” egész könyvtárát az életünkéből! A szeretet parancsa mindent felülír, az adás és a szolgálat lesz az élethivatás, minden egyéb csak foglalkozás, eszkozbiztosítás, feltételteremtés.

Ez utóbbi lehetett Jézus életművének fő dilemmája is. Ha neki voltak problémái, csoda-e, ha nekünk is vannak? Őt a csodákkal zaklatták: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek!” Aztán mégis megtette azt, amit kértek tőle: meggyógyította a királyi tisztviselő fiát. Ő pedig „egész házával együtt hívó lett.” Ezen a ponton kapcsolódhatunk Hozzá: ha a mi szavunkra megtér valaki, egész háza népével együtt, bár csodát képtelenek vagyunk tenni, alighanem Jézushoz felzárkózásunk jele lesz ez ...

A felnőtt életnek van az a szakasza, amikor gyerekeink és unokáink születnek, s az ő számukra van mondanivalónk, szeretnénk prófétálni, de „nem hisznek azok az Istennek se!” Ez nem káromkodás akar lenni, csak tehetetlen dühkitörés. Kétségbe vagyunk esve: itt van a „boldogság kék madara” karnyújtásnyira, az ablakpárkányon, csak ki kellene nyúlni érte, de nem kell senkinek! Most ránk mondják, hogy maradiak vagyunk, nem haladunk a korral, álmodoztunk egy életen át közösségről, családról, tiszta férfiúságról, házasságkezdetről, helyette vannak „összebútorozások”, együttélések, templomba- és közösségbe NEM járások, anyagiak, munka, fogyasztói lét...

„Ki farag valaha bennünket egészre

Ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,

Ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúlól,

Legfájóbb mélyünke befűrő fűrő?” - kiált fel Babits (Psychoanalysis Christiana), s kiáltunk fel vele mi is tehetetlenül...

A „tehetetlenség” nem jó végszó. S nem is lenne igaz. „Isten egyenesen ír a görbe vonalakon is” – tanultuk valaha a hittanórán. A gondviselés működik, ezt tapasztaljuk az életünkön. S a gyerekeink életén „nyomokban” ott van nevelésünk és erkölcsi felfogásunk hatása is.

„S ha néha elfáradok, s az állatot és anyagot irigylem: ez nem hitem megtörése, csak erőm, mely nem semmi, de nem minden...Derék erő, s majd megnyugszik egyszer, de nem fogy el. Hiszem... Nyugodt kincssé lesz, és örök haszonná.” (Babits: Örökké ég a felhők mögött)

„Ami embernek lehetetlen, az lehetséges az Istennek” – ebben a reményben emelt fővel prófétálhatunk, akár a saját családjunkban is...

Vincze Endre, Budapest

Március 8., kedd

Jn 5,1-16

Gyógyítás a Beteszda-fürdőnél

*'A húsvéti ünnepekre Jézus fölment Jeruzsálembé. Volt Jeruzsálemben az úgynevezett Juh-kapu mellett egy fürdő, amelyet héberül Beteszdanak neveztek. Őt oszlopcsarnoka volt, ahol nagyon sok beteg feküdt: vakok, sánták és bénák. Volt ott egy harmincnégy éve beteg ember is. Jézus látta, ahogy ott feküdt, és megtudta, hogy már régóta beteg. Megszólította: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg azt felelte: „Uram! Nincs emberem, aki levinne a fürdőbe, amikor mozgásba jön a víz. Mire én odaérek, már más lép be előttem.” Jézus erre azt mondta neki: „Kelj föl, vedd ágyadat, és járj!” Az ember azonnal meggyógyult. Fölvette ágyát, és járni kezdett. Aznap éppen **szombat volt**. A zsidók ezért rászóltak a meggyógyított emberre: „Szombat van; nem szabad az ágyadat vinned.” Ő azonban így válaszolt nekik: „Aki meggyógyított, azt mondta nekem: Vedd ágyadat, és járj!” Megkérdezték tőle: „Kicsoda az az ember, aki azt mondta neked, hogy vedd ágyadat, és járj?” A meggyógyult ember azonban nem tudta, hogy ki volt az. Jézus ugyanis továbbment, amikor tömeg verődött össze a helyszínen. Később Jézus a templomban találkozott a meggyógyított emberrel, és ezt mondta neki: „**Látod, most meggyógyultál. Többé ne vétekezzél, hogy valami nagyobb bajod ne essék!**” Az*

ember elment, és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt. A zsidók üldözték Jézust, mert mindezt szombaton cselekedte.'

Sok gondolatot hordoz ez az evangélium szakasz, nehéz egyetlen fonalat találni, azt kiválasztani, hiszen egy egész fonat áll rendelkezésünkre. Eltekintünk ezért a triviális és nagyon igaz megközelítésektől, miszerint mi is valamennyien bizonyos szempontból vakok, bénák, süketek vagyunk, és elvetjük azt a másik igaz és kézenfekvő szempontot is, miszerint a JUH kapun sokan közlekedtek, adtak alamizsnát, vagy mentek tovább közömbösen, de lám, milyen fontos, hogy Jézus ebben a helyzetben nem gépiesen cselekedett, s ezzel példát adott nekünk. Vagy: a példabeszéd arra tanít, hogy mi is valakiknek az „emberévé” legyünk.

Jézus valódi érdeklődéssel fordul a sok beteg között ehhez az egyhez. Kérdése lényegét érint: Akarsz-e meggyógyulni? Eltöltötted már itt az életed 38 évét, nem vagy már fiatal. Súlyos beteg vagy, de lehet ennél nagyobb bajod is. Életformáddá vált a megélhetőnek ez a formája. Rászorulóknak lenni – ez bizonyos felelősségnélküliséget hordoz. Ki tenne terhet egy szegény nyomorékra, ki merne vele szemben követelményeket támasztani? Persze, ha valaki meggyógyul, az mindjárt más. Annak kötelességei lesznek, attól elvárnak ezt-azt, annak tennie kell másokért.

Egészségesen azt gondoljuk, hogy nyomoréknak lenni, vagy modernül mondva: fogyatékkal élni nagyon nehéz és a megszabadulásért mindenki mindent megtenne. Ez azonban koránt sincs így. Van annak kényelme, bizonyos szolgáltatások járnak, bizonyos feladatok elvégzése szóba se jöhet. Rászoruló vagyok: életforma is, életszemlélet is. Rátelepszem a többiekre ebben-abbban, fogyasztom idejüket, sirámaimmal leszívom energiáikat.

Zsák a foltját megtalálja: vannak, akik szívesen segítenek, ki lenne méltóbb erre, mint egy mozgássérült, egy vak, vagy egy béna. Nem is vesszük észre, hogy nem valódi szükségét szenvedővel van dolgunk. Saját korábbi jótetteink, meg attól való félelmünk, nehogy szívtelennek vagy elutasítónak kelljen magamat látnom – irreális helyzetekbe sodorhat minket, eltéríthet a saját utunktól.

Szokatlan, és ha az ember felől nézzük, tapintatlan is Jézus kérdése. A lényegre irányul és nem a látszatra. A látszat szerint a betegnek nincs embere, csakis ez az ok, a mentség, és a kifogás, ez a jó hivatkozási alap. Még ha akarnék is, nem lehet, mert a körülmények nem kedvezőek, sőt hiányoznak, a feltételek nem adóttak.

Nehéz szembenéznünk azzal, hogy mennyire megváltozna az életünk, ha valóban akarnánk azt, amit fontosnak tartunk, valóban kezelni tudnánk-e a változásokat, és életünk eleddig rutinszerűen létező kereteit képesek lennénk-e megváltoztatni? Szokásokról lemondani, új időszámolást – modernül: időmenedzsmentet – kialakítani, felülvizsgálni mindazt, ami elhagyandó, mindazt, amitől „nagyobb bajunk eshet”.

A gyógyult viselkedése további elméleti anyagot kínál számunkra.

Inkább tekintsük a szombati napi gyógyítással kapcsolatos ellenérzéseket. A legjobb cselekedetet is lehet olyan szempontból tekinteni, hogy az rossznak, törvényellenesnek, istenellenesnek bélyegezhető legyen. Ne engedjünk az ilyen kísértésnek!

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest

Március 9., szerda

Jn 5,17-30

„Amint az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában, és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ő az emberfia.”

Hosszú időn át foglalkoztatott, sőt bántott engem, hogy a Szentírás miért tartalmaz olyan sok látszólagos ellentmondást. Nyilván mindenki tud ilyeneket mondani. Pl. „*Atyám házában sok hely van*” (sokan fognak bejutni), v.ö. „*Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz*” (kevesen fognak bejutni). Vagy ugyanígy: „*Aki nincs ellenünk, az velünk van.*” v.ö. „*Aki nem gyűjt velem, az szétszór.*” Aztán lassan rájöttem, hogy ez arra jó, hogy ne akarjam az Igazságot, mint egy kész terméket megkapni. Isten Igazsága csak gondolkodással (el-elgondolkodni rajta, ahogy Mária tette), elmélkedéssel, fáradság árán ragadható meg. Nem kell, nem is szabad megspórolni ezt a fáradozást. Sőt, egyszer valaki egyenesen azt tanácsolta, hogy a Szentírás tanulmányozása során üdvös dolog, ha fellapozzuk azokat a helyeket, amik látszólagos ellentmondásban vannak az éppen tanulmányozott hellyel. Így lesz a látásmódunk tisztább, összetettebb, valóságot jobban megragadó. Így lesz a birtokomban „élő igazság” a könyvek „halott igazsága” helyett – hogy utaljak Henri Boulad 2008-as előadásának egy gondolatára. (*Igazság és az igazságok*, BTV, 2015.12.10.)

A látszólagos ellentmondások körébe tartoznak Jézus kijelentései az Atya és a Fiú viszonyáról. Hol azt mondja, hogy az Atya és én egy vagyunk, hol pedig azt, hogy az Atya nagyobb nálam. Vagy, mint itt is: „A

Fiú önmagában nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyánál lát. Ezen a kérdésen is sokat gondolkodtam, és végül épp' a mai idézet segített tisztán (legalábbis tisztábban) látnom. Az Atyának élete van önmagában – vagyis nem született, öröktől fogva létezik, nem függ senkitől. A Fiúnak is élete van önmagában – vagyis nem született, öröktől fogva létezik, nem függ senkitől. Mégis: ezt az önmagában való életet az Atyától kapta. Az Atya lemondott arról, hogy csak neki legyen ilyen élete. A Fiúnak adta, és ezért a Fiúnak is ilyen élete van. Vagyis: egyek ők abban, hogy önmagukban való életük van, de mégis, ezt az Atya adta a Fiúnak, így ő valamilyen értelemben mégis különbözik tőle, mégis előbbre való.

Az Atya és a Fiú viszonyát az „egymásban levés” kifejezés szemlélteti legjobban. A Fiú benne van az Atyában, ahogy a szivacs a tengerben. De az Atya is benne van a Fiúban, ahogy a tenger is benne van a szivacsban. Kicsit (?) ilyennek kellene lenni a házastársaknak is. Egy test - egy lélek ők, szoktuk mondani, csak nem gondoljuk eléggé komolyan. Feladatunk, hogy egyre inkább eggyé váljunk a házastársunkkal. Ide idézem Henri Boulad előadásának záró gondolatát: „Az ember végső célja, hogy eggyé váljon. Eggyé saját magával, eggyé Istennel, eggyé másokkal, eggyé a világgal.”

Ezek a gondolatok csupán érdekességnek tűnhetnek. Aki szeret ilyesmiken rágódni, az tegye bátran. A lényeg, ami igazán kell, hogy izgasson bennünket, az az ítélet. Hogy fogunk megállni Isten előtt az ítéleten? Jézus, a Fiú fog ítéletet tartani, mert az Atyától erre kapott felhatalmazást. Mi az ítélet tartalma? *„Aki igémet hallgatja és hisz annak, aki engem küldött, örök élete van, és nem kerül ítéletre, hanem már átment a halálból az életre.”* Vagyis a Fiú ítél, aszerint, hogy hiszünk-e az Atyának, Jézusnak az Atyától kapott tanításának, és sikerült-e azt életünk során valóra váltani.

„Ez a mi munkánk; és nem is kevés.” (József Attila)

Gyulai Zsolt, Budapest

Március 10., csütörtök

Jn 5,31-47

Kinek higgyünk, kinek hiszünk?

Ebben az evangéliumi részletben ismét egy alapvető problémával találkozunk: kinek lehet hinni és miért, mi bizonyítja az illető igazát, akinek érdemes hinni. A bizonyítás helyett a tanúskodás szót is használhatjuk. Már az első mondatban kiderül: önmagáról senki nem tehet bizonyosságot, mert az nem lenne igaz. Ugyanazzal nem tudjuk megmagyarázni a kérdéses dolgot, kell hozzá egy másik állítás vagy kijelentés. Jézus a Keresztelőtől kapta a biznyságtételt, de mivel ő emberből van, ez kevés Jézusnak. Neki nagyobb biznyságtétele van, mégpedig azok a feladatok, melyek megcselekedésével az Atya bízta meg. Az Írások is hiába vannak, ha valaki nem akar Jézushoz menni. Jézus tudja, hogy nehéz az embernek olyan valakiben hinni, akit nem lát és nem érzel. Ő az Atya nevében jön, mégsem fogadtuk be mi, emberek. Bezzeg, ha valaki a saját nevében jön, azt befogadjuk, annak hiszünk.

Ennek ellenére Jézus nem fog minket vádolni az Atyánál, ez csak az emberek jellemzője.

Jézus azt szeretné, hogy higgyük el a tettei nyomában keletkező igazságot, és ezáltal elnyerjük az örök életet.

Jézusom, add, hogy erős legyen a hitem és minden körülmény között ragaszkodjak Hozzád!

Kérdések:

1. Elég erős-e a hitem?
2. Kinek hiszek?
3. Csak a bizonyításnak hiszek, vagy megnézem a személyt is, aki mondja?
4. Lehorgonyoztam már Jézusnál?

Kramm-Hampel Mária, Törökbálint

Március 11., péntek

Jn 7,1-2.10.25-30

Ismerni valakit. Számomra mit jelent ez?

Ha ismerek valakit, többnyire tudom, mire számíthatok. Nem okoz meglepetést, ha azt hozza, amit vártam, legyen az negatív vagy pozitív végkicsengésű. (*„Hogyan is várhattam mást tőled!”* vagy *„Igen, tudtam, hogy benned megbízhatok!”*) Megpróbálok kitörni egy negatív képből, ami esetleg kialakult rólam, vagy engedem, hogy higgyen rólam mindenki azt, amit akar? *„Elkések, mert úgyis tudják, hogy el szoktam késni.”* *„Nem írom meg még, majd valamikor máskor, biztos van valami kiskapu, a határidőket csak ki lehet tolni.”* *„Nem*

vállalom el, mert valaki ügyis elvállalja majd." „Nem mondok semmit biztosra, mert akkor az utolsó pillanatban is változtathatok!” Jézus szétfeszítette a kereteket, amelyeket a zsidó kultúra akart ráhúzni.

Mi a helyzet akkor, ha nem ismerek valakit? Megérzések vagy előítéletek alapján rangsoroljuk őt, vagy egyáltalán figyelembe se vesszük, mert a szívünk telve van jobb esetben más emberekkel, rosszabb esetben saját magunkkal.

Ismeretlen helyről egy apró ajándéknak sokszor jobban örülünk, mint az ismert személytől kapottnak. Miért lehet ez? Meg szoktam-e lepni apró kedvességgel, előzékenységgel a számomra ismeretleneket?

A zsidó főpapok vártak valamit. Mert volt egy elképzelésük a Megváltó eljövételéről. A kisember meg vacillált, hogy most mi a helyes? Engedik beszélni nyilvánosan? Akkor most ő az, vagy mi van? Most lehet lelkesedni, vagy nem? Lesz-e forradalom vagy nem? Én engedem-e, hogy mások okoskodó véleménye befolyásoljon?

Várunk valamit az Élettől és ha nem úgy kapjuk, ahogyan azt fantáziánk kiszínezte, akkor már depresszióba esünk és elégedetlenkedünk?

Ismerni önmagamat. Ismerem önmagamat? Tudom, mire vagyok képes a Bokorért?

Fabatka közösség

Március 12., szombat

Jn 7,40-53

Nagy embertömeg és Jézus, aki szólni akar a néphez. „Aki hisz bennem, annak szívéből élővíz forrása fakadnak.” A hatás sokaknál kiveri a biztosítékot. Nem szeretjük annyira, ha valaki jobban tud nálunk valamit.

Köszönöm, ha hétköznapjaim alatt jött is fakadt a szívemből, s nem csak jó tanácsok az elmémből.

„Voltak, akik meg akarták őt ragadni, de senki sem tudott kezét emelni rá.”

A tömegben támogatók és haragosan érvelők. E komoly harc közepén hogyan is lehetne rendet teremteni? Úgy gondolom, Jézus hagyta őket érlelődni. Szavainak még érnie kell a szívekben. Ma is. Mindenkinek saját ritmusa szerint. Viszont azt a jó szándékot locsolgatni is kell, ami viszont hitből és nem vallásosságból fakad.

Hálás vagyok Istenem azokért a pillanatokért, amikor a rossz felé hajlottam, de mégsem tettem meg azt. Hálás vagyok, ha felismerhetlek embertársaimban.

„Hitt-e benne valaki a tanácstagok vagy a farizeusok közül? Csak ez az átkozott népség, amely mit sem ért a törvényből!”

Köszönöm, hogy mindenkinek adtál annyi tudatot, hogy ha a törvényt nem is értjük, de a lényedet, a lényedet megérezzük.

Ma is tehetek olyat, amivel érezhetem és átadhatom a szeretetet. Ha lettem ezt a füzetet, akár egyből utána is tehetnék valami kicsike jót.

Molnárné Király Márta, Érd

Március 13. – Nagyböjt 5. vasárnapja Jn 8,1-11 – Új esély az életre

Jézus a templomban tanít, amikor az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszony visznek eléje.

Próbálok elképzelni a szituációt: egy tiltott (talán büntudattal terhes) szerelmi együttlétet megzavarnak, kicibálják az asszonyt az ágyból, és talán hiányos öltözetében a templomba viszik Jézus és a tömeg elé. Miért teszik ezt az írástudók? Nem ismerik a törvényt? Nincs szükség Jézus véleményére, a törvény egyértelmű: halálra kell kövezni. Nem őszinte a kérdésük, inkább provokáció Jézus felé. A nő csak eszköz számukra. Micsoda megaláztatást élhetett át közben a szerencsétlen nő! Talán már kívánta is a halált, csak hogy megszabaduljon ebből a kínos helyzetből. A templom, az ott jelenlévők még tovább növelhették szégyenét.

A provokáló kérdés után Jézus szótlan marad. Mit mondhatott volna? Beszéljen a farizeusoknak Isten megbocsátó szeretetéről? Vagy a parázna nőnek a házasság szentségéről? Egyik fél sem volt befogadóképes – feleslegesek lettek volna a szavak.

Örök talány marad, hogy mit írhatott vajon Jézus a földre, a porba. Talán a törvény szavait (amelyek nem kívánták meg a kövezéshez az ő beleegyezését, de megkívták a bűnös megbüntetését), amelyek szembesítették a törvény szigorú őreit azzal, hogy ebben az esetben nem tartották be a törvényt? Talán a farizeusok bűneit kezdte felsorolni? Talán csak rajzolgatott, jelezve azt, hogy nem hajlandó a csapdájukba belemenni? Nem mondja ki a kedvükért sem azt, hogy az asszony bűnös, meg kell büntetni, sem azt, hogy senkit nem szabad megkövezni.

Akármit is írt a porba, irritálta vele a farizeusokat, akit sürgették a válaszát. Ekkor hangzik el az azóta szálló-igévé vált mondat: *„Aki bűntelen kövületek, az vessen rá először követ!”* A törvény igazságával szemben elhangzik az Isteni igazság. Nem a bűnös ember feladata büntetni, ítélni egy másik bűnös felett!

Még a farizeusoktól is tanulhatunk: akár a jézusi határozottság, akár a földre írtak hatására, de belátták bűnösségüket, és eloldalogtak. Csak az maradt ott, aki valóban bűn nélkül való: Jézus.

Jézustól is tanulhatunk: amikor egyedül marad a szerencsétlen asszonnyal, nem tart neki erkölcsi prédikációt, nem marasztalja el bűnös tetteért. Nem fokozza a helyzet kínosságát, mert tudja, hogy aki ezt a traumát itt átélte, az nem tesz többet ilyet. Bízunk abban, hogy megszületett benne a bűnbánat, és az átéltek életre szóló nyomot hagytak benne. Elegendő, ha csendesen és tapintatosan ennyit mond: *„Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”*

Aki bűnös, annak nincs joga ítélni, követ dobni. Aki nem bűnös, az viszont nem ítélt, nem dob követ.

Krisztus új esélyt adott a farizeusoknak és a bűnös asszonynak az életre, a bűn nélkül való életre. Számunkra is ezt adja Jézus: a változás, a megtérés, az új esély lehetőségét. Élünk vele, és adjuk tovább! Nekünk is ez a feladatunk: a bűnös megalázása helyett a bűnös felemelése, elítélése helyett a bizalom megszavazása. A szeretet kockázata a törvény igazsága helyett. Adjon nekünk ehhez erőt az ünnepre való készülés lelkülete, és a feltámadt Krisztussal való találkozás élménye!

Mikloviczné Panni, Nőtincs

Március 14., hétfő

Jn 8,12-20

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Teljesítem feladatomat?

Sosem voltam oda a kötött imákért, de van egy, ami nagyon kedves a szívemnek, és azt hiszem, hozzá tud járulni ahhoz, hogy mindannyian a világ világossága lehessünk. Sokan ismerik, de nem sokan gyakorolják az *„Uram, tégy engem a te békéd eszközévé”* kezdetű imát. Egyesek Szent Ferenchez kötik, bár nem bizonyos, hogy tőle ered, mindenesetre az ismeretes, hogy Teréz anya és munkatársai naponta elimádkozták. Nekik sikerült világítaniuk a nyomorban. Most nem másolnám be ide magát az imát, ami kiváló napindító (mindenkit bátorítok, hogy keresse meg), hanem inkább mintegy esti lelkiismeret-vizsgálati kérdésekként tenném fel a benne elhangzó kéréseket:

A béke eszköze voltam? Szeretetet vittem oda, ahol gyűlölet lakik? Megbocsátást oda, ahol sértés? Egyetértést oda, ahol széthúzás van? Igazságot oda, ahol tévedés van? Hitet oda, ahol kétely? Reményt oda, ahol kétségbeesés van? Örömet oda, ahol szomorúság van?

Igyekeztem-e vigasztalni ahelyett, hogy vigasztalást várnék másoktól? Törekedtem-e másokat megérteni, ahelyett, hogy megértést követeljek magamnak? Szerettem-e inkább, mint szeretetet igényeltem?

Ha ezeknek megfelelően élünk, tanúságot tehetünk Isten jóságáról. Megpróbálom-e a jót meglátni az ember-társamban? Egyáltalán emberszámba veszem-e? Vagy azt keresem, hogy miért utasíthatom el a segítséget, hogyan zárhatom ki a felebarátságból? Az irgalom megoldást keres, nem kifogásokat! Irgalmas az, aki nem úgy bánik a másikkal, ahogyan megérdemli, hanem jobban! Ha folyamatosan mások hibáit hangsúlyozzuk, megfeledekezünk feladatunkról: ha valami rosszat látsz, akkor itt a feladat: ellensúlyozd! Ismerjük fel, amikor világosság helyett sötétséget viszünk mások életébe!

Nagybán Piroska

Március 15., kedd**Jn 8,21-30**

Ebben a részben kétszer is megjelenik Jézus isteni fenségének leírására a tekintélyes ÉN VAGYOK formula, mindenféle konkrétum nélkül: 8,24: „*ha nem hiszitek ugyanis, hogy ÉN VAGYOK, meghaltok bűneitekben.*”

8,28: „*Amikor majd fölmagasztalják az Emberfiát, akkor meggyőződtek róla, hogy ÉN VAGYOK.*” Ez pedig felveti bennünk a kérdést: Mi Jézus viszonya az Atyához? Ő az Atya kizárólagosan egyszülött Fia? Vagy olyan közeli kapcsolatban van Vele, hogy szándékában és cselekedeteiben azonossá válik az Atyával? Kell-e Jézust az isteni ÉN VAGYOK formulával megnevezni?

Sokszor nehéz jól értenünk Jézus szavait, és sokszor mi is ugyanolyan kétkedők, hitetlenek vagyunk, mint a zsidók a mai evangéliumi szakaszban. Úgy érzem, abban kell nap, mint nap fejlődnünk, hogy az életünk adta feladatokban, döntéshelyzetekben mindig akarjuk és tudjuk olvasni Jézus útmutatásait.

Pálinkás Tamás és Júlia, Budapest

Március 16., szerda**Jn 8,31-42**

„*Ha kitartotok tanításomban, (...) megismeritek az igazságot*” – hiszen ez az igazság nem valamiféle elméleti kategória: a tettek elszántsága vagy épp' a mozdulatlan elkötelezettség ereje szüli. Mintha az életnek, az önazonosságnak valami elemi minősége lenne. Mert fejben persze jók volnánk...

Talán csak ebben téved Pilátus tétova-őszinteként is olvasható, provokatív kérdése az utolsó előtti pillanatban: „*Mi az igazság?*” (Jn 18,38) – hogy ez a kérdés egyáltalán föltehető. Ez a tévedés persze kijátszhatatlan, kihagyhatatlan. Ehhez még mind nem vagyunk elég bölcsek. Ez a „*ti*”, akiket Jézus szólít – ez örökké mi leszünk.

Hiszen az életben a leghosszabb út – dűnnyögte, valaha rég, egy öreg apácanéni – az a húsz centi, ami az ember fejtől a szívéig vezet. Mert ezt az igazságot – az igazságot – nem „tudni” kéne, sőt, talán „tenni” sem elég. „Lenni” lenne jó valamiképp. – És akkor az már maga a szabadság!

Kipke Ágnes, Budapest

Március 17., csütörtök**Jn 8,51-59**

Jézus, Isten fia örömteli hírt mond: aki megtartja tanítását, „halált nem lát sohasem”. Megmutatta az utat, ennek örülnöm kellene, de ha magamba nézek, máris elszomorodom. Felteszem a kérdést; megtartom minden szavát? Olyan egyszerűnek tűnik, mégis a rohanó mindennapokban nagyon nehéz megállni, és a lelkiismeretemre hallgatva segíteni, szeretni a másikat, békességben élni. Ha sikerül megtennem az általam meglátott jót, akkor mindig úgy érzem, hogy jó döntést hoztam. De hagyom-e, hogy ezért az Isten dicsőítsen, vagy ezt magamtól és az emberektől várom?

A zsidók nem látták, hogy maga az Isten áll előttük. Azt sem értették, amit mond nekik. Sokszor én sem érzem vagy értem az Urat, főleg a nehéz helyzetekben. Vagy az örömteli pillanatokban, amikor eszembe sem jut, hogy neki legyek hálás. Hiszem, hogy az Úr mindig mellettem van, vagy én is kételkedem, mint a zsidók? Elfogadom akkor is a szavait, ha nem értem őket? Próbálok megismerni az Atyát, vagy megelégszem azzal, hogy ő ismer engem?

Pém Tibor és Dalma, Monorierdő

Március 18., péntek**Jn 10,31-42**

Jézus csodái után szavakban is felfedi kilétét: „*Én és az Atya egy vagyunk.*” (Jn 10,30). Azonban Jézus kijelentésén a zsidók megbotránkoznak, káromlásért meg akarják kövezni. Ő próbálja felnyitni szemüket, hogy szavai és tettei egységben vannak. Mindazt, amit tett, Atyja nevében vitte véghez. Cselekedeteit látszólag elismerik, de kijelentéseit nem fogadják el, ezzel valójában Jézus teljes személyét és egyben küldetését utasítják el. Vajon miért?

A zsidók féltékenyek és irigyek Jézusra és félnek a hatalmától, ezért az Írások szavaival sem lehet meggyőzni őket. Szívüket megkeményítették és a törvények mögé bújva kívánnak Isten küldöttjétől megszabadulni. Más Messiást vártak, nem a szegények és betegek jótevőjét, így nem ismerik fel azt a sokkal nagyobb szabadítást, amit Jézus hozott. Nem ismerik fel és nem fogadják el az Atya világmegváltó “kereszt-tervét.”

Hiszem, hogy Isten az én életemben is munkálkodik, de vajon felismerem-e cselekedeteit és iránymutatását? Vajon miféle szabadítást várok az életemben és mit teszek, ha nem azt kapom, amire számítottam? Ilyenkor képes vagyok beismerni tévedésemet vagy konokul ragaszkodom igazamhoz és tán még követ is ragadok?

Uram, segíts, hogy ne a saját utamat akarjam járni, hanem ráébredve akaratomra hagyjam, hogy Te vezess és szeretetedre bízam magam!

Csiky-Maros Zsuzsanna és Csiky Lajkó, Budapest

Március 19., szombat

Mt 1,16.18-21.24a

Bízni az Istenben nem könnyű nekünk sem, pedig tőlünk nem kér akkora dolgokat, mint Józseftől kért. A magunk részéről sokkal kisebb dolgokban sem tudjuk azt mondani könnyű szívvel: Legyen meg a Te akaratom... Példát kell vennünk Józsefről. Ha Ő akkor nem azt teszi, nem fogadja el az isteni magyarázatot, senki sem tudja, mi történt volna. De nem is ezzel kell foglalkozni. Sokkal inkább azt a végtelen hitet kell meglátnunk, és követendő példaként vennünk, amellyel azt tudta mondani, megcselekszi azt, amit kért tőle. Gyakran merül fel az emberben, amikor valaki kér tőle valamit, miért pont én? Ez az a szemléletmód, aminek elhagyásával lehet csak közelebb jutni ahhoz, amire mindannyian vágyunk. Tehát a dolgunk nem kisebb, mint nyitott szívvel bízni Istenben és hálás szívvel elfogadni azt, amit Ő ad. Hiszen csak olyat ad, amivel meg tudunk küzdeni. Bízunk hát ebben!

Kipke Karolina, Budapest

Március 20. – Virágvasárnap – Mk 15,1-39 – A szeretet győzhet

Kedves olvasó, remélem sikerült elvégezned a két héttel ezelőtti házi feladatot! Ma megint egy fejezetnyi evangélium vár reánk, és ha megjelenünk a templomban, akkor ezt a passió műfajában halljuk. Passió, azaz szenvedés[történet]. A látvány rémisztő. Aki Pilátus előtt összekötözött kézzel áll, politikai váddal a nyakában, annak már nincs sok esélye. Nem is érdemes védekeznie, hiszen a pogány hadúr úgysem értené, és még saját népét (az Isten népét) is kompromittálhatná. Innen már nincs visszaút, de Jézusban nem is fogalmazódik meg ez a szándék. Végig kell járnia az utat, hogy bebizonyítsa annak járhatóságát. Bebizonyítsa, hogy a világ minden gonoszságával szemben győzhet a szeretet. Miben áll ez a győzelem?

1. A kísértések, csábítások visszautasításában.
2. A hatalom, a nagyság elutasításában, a szolgai szerep elvállalásában.
3. Bátor szembenézés a fenyegetettséggel.
4. A világ fiai eszközeinek és módszereinek elvetése.
5. Az emberiség „szemet, szemért” gyakorlatának lecserélése az irgalmas és önfeláldozó jóságra.

Mindez nagy reményeket ébreszthet bennünk, egyszerű (de istenképűség-reményű) emberekben. Ha Jézusunknak sikerült végigjárni megalkuvások nélkül a szeretet útját, akkor az ő példáját követve és mélységes bizalmat szavazva a teremtő Atyának, mi is esélyesek vagyunk az Úton maradásra. Bátran fityiszt mutathatunk a kísértéseknek, a fenyegetéseknek, legyőzhetjük magunkban a rossz hajlamokat, részesei lehetünk az Isten Országá építésének. Figyeljünk a mi Mesterünkre, és bizalommal tekintsünk Mennyei Atyánkra, aki az élők Istene.

A hosszú evangéliumi rész számos kérdést vet fel, amelyeket házi feladatként célszerű megválaszolni. Például: Miért nem válaszolt Jézus Pilátus kérdéseire? Mi lett volna a történet folytatása, ha Pilátus elengedi Jézust? Hittek volna neki az emberek, ha „leszáll” a keresztről? Valóban azt éli át Jézus a kereszten, hogy elhagyta őt az Atya? ... Kívánom a kedves olvasónak, hogy egyénileg vagy barátaival együtt tipródjon ezeken a kérdéseken, és jó válaszokat fogalmazva, jobban tudjanak tájékozódni a „keskeny úton”.

Miklovicz László, Nőtincs

Március 21., Nagyhétfő

Jn 12,1-11

A betániai vacsora

Nekünk a Bokorban különösen fontos alapértékünk az adás. A hármasság első tagja, így az egyik hangsúlyos igazodási pontunk. A korabeli zsidóknak, így Jézusnak is, konkrétan a mózesi törvények egyike:

„Mindig lesznek szegények a földön. Ezért most megparancsolom: Nyisd meg a kezed testvéred, a földeden élő szűkölködő és szegény előtt.” (5Mózes 15,11)

A bennem felmerülő kérdések ezek:

Könnyen kaphatjuk magunkat júdaskodáson ezzel kapcsolatban. Mi is szívesen adunk a máséból, a közösből és akár hasonló demagóg módon számon is kérjük felebarátainkon az adakozás vélt vagy valós hiányát. A magunk esetében természetesen rögtön tudjuk, hogy mi az, ami emberileg lehetséges, jó keresztényként elégséges és mennyi az, amit saját magunknak kell félretenni. Képes vagyok e arra, hogy a sajátomból akár 300 dénárral, azaz a „kötelezőn” túli mértékben, túlcserélő szeretettel is adjak szeretteimnek, lábat mosva, szolgálva? Mások adását, szolgálatát kellőképpen megbecsülöm, tisztelem e? Figyelek-e rá, hogy elsősorban a sajátomból adjak és mások módszereibe, erőfeszítéseinek mértékébe ne okoskodjak bele?

Jézus itt azt mondja, hogy szegények mindig vannak veletek, de ez az alkalom most a vacsoráról, az ünneplésről, a magunkra szánt időről szól. El tudom-e fogadni a felém irányuló segítséget, adást akár a viszonzás kényszere nélkül is?

Pálinkás András, Budapest

Március 22., Nagykedd

Jn 13,21-33.36-38

„Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” ... „Mire megszólal a kakas, háromszor megtagadsz.”

Az árulás (miként az árulkodás is) nagyon csúnya dolog. Az igaz ügyet vagy egy igaz embert elárulni különösen nagy aljasság, ezért nem is értem, hogyan sülyedhetett olyan mélyre a legbelsőbb tanítványi körbe választott karióti Júdás, hogy elárulja mesterét. Júdás árulása a keresztény hagyomány nagy rejtélyei közé tartozik: amilyen komoly jelentőséget tulajdonít ennek az eseménynek a négy evangélium, éppolyan kevésbé magyarázzák meg, hogy mi volt Júdás tettének a mozgatója. A pénzsóvárság (amelyre egyébként csak Máté és János evangéliuma utal) önmagában nem tűnik elégséges motivációnak, más okot azonban nem közölnek az írások, hacsak a Sátán belé költözését nem tekintem annak. A Júdást megszálló ördög gondolata azonban újabb kényelmetlen kérdést vet föl: Isten akarata szerint történt-e, ami történt? Óhajtott-e az Atya, hogy végbemenjen, amit „megjövendölt az Írás”? Ha igen, akkor tulajdonképpen miért is neheztelünk szegény Júdásra? Csak segített beteljesíteni Jézus küldetését! Nincs ez rendben így. Ha nehéz is, be kell vallanom, hogy nem tudom, miért árulta el az Emberfiát a karióti Simon fia – legföljebb vélekedhetek róla. A véleményem pedig az, hogy aligha a jóságos Atyaisten súgta neki, hogy váljon árulóvá, és ezzel segítse hozzá a keresztthalálhoz a Fiút.

Bár nem értem Júdás árulását, annál inkább tudom, hogy milyen árulónak lenni. Ha mélyen magamba nézek, hányszor és hányszor éreztem, hogy a viselkedésem, bár egyesek körében tetszést arat, nem üti meg Jézus mércéjét? Amikor méltán mondhatta volna rám is a Mester, hogy távozzak, mert az Isten szándékai helyett emberek észjárása szerint cselekedtem... Amikor észrevettem, hogy divatos, kockázatmentes lözungokkal háromnál is többször megtagadtam az Ő tiszta gondolatait. Júdás vagyok vagy Péter? Mi a különbség? Hiszen mindkettő áruló! Egyiknek se kéne lennem, mégis sokszor kapom magam áruláson, tagadáson. De ha már áruló vagyok, nem mindegy, hogy milyen választ adok e felismerésre. Megvonom flegmán a vállam? Felakasztom magam képletesen vagy ténylegesen, ahogy Máté Júdása? Vagy bünbánatot tartok, és visszatérek Jézushoz, mint Péter?

Bajnok Dániel, Budapest

Március 23., Nagyszerda

Mt 26,14-25

„Jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát, jobb volna neki, ha meg sem született volna.” Egy kivételével minden Szentírás-fordításban így, átokként vagy fenyegetőzésként hat Jézusnak ez a mondata, amikor arról beszél, hogy elárulják őt. Nem nehéz kitalálni, hogy az egy kivétel Gromon Bandi fordítása: *„jobb lenne számára, ha nem vált volna azzá az emberré, akivé lett”* (indoklását lásd Mk852 lábjegyzetben).

Ég és föld a különbség a kétféle fordítás között. Nem tesz visszamenőlegesen zárójelbe egy életet. Nem fenyeget dantei poklokkal. És mivel minden embernek minden nap a saját kezében van, hogy hogyan alakítja tovább az életét, nem végérvényes a kijelentés, nyitva hagyja a megjavulás, megtérés, kijavítás lehetőségét.

De ha az ember netán végérvényesen is el tudna rontani dolgokat, még akkor is ott a remény, hogy az Isten görbe vonalakkal is tud egyenesen írni. *„Kemény ember vagy; ott is aratsz ahol nem vetettél, onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál”* – panaszolja a haszontalan szolga. És milyen igaza van! Számtalanszor

tapasztaltam, hogy hibás, rossz, vagy egyenesen bűnös döntésekről vagy tettekről derült ki utólag, hogy valamilyen formában mégiscsak az Isten útjait szolgálják. Ez nem felmentés a bűnök alól és nem az „áldott bűn” dicsérete! Csupán azt hiszem, hogy az Isten annyival hatalmasabb nálunk, hogy még a rosszaságainkból is tud jóságot csinálni. Ez nem csökkenti a felelősségünket, hiszen simán pokollá tudjuk tenni a saját életünket és a körülöttünk élőket is meg tudjuk mérgezni, de valójában csak a saját szempontunkból tudjuk az életünket elrontani. Mondjuk elég baj az nekünk, például Júdás sem tudta elviselni a saját szempontjából elrontott életét. Azonban még akkor is, úgy is az Isten végtelen szeretetét fogjuk tükrözni, akár akarjuk, akár nem. Azaz még ha úgy is érezzük, hogy jobb lett volna meg sem születnünk, azért az Isten szeret minket. Nagyon szeret.

Bajnok Kristóf, Budapest

Március 24., Nagycsütörtök

Jn 13,1-15

Az erősebbek felelőssége

Plébánosunk egy prédikációjában beszámolt arról, hogy felkereste őt egy meg nem nevezett kiségyház képviselője. Nem emlékszem már, mi célból, talán nem is hangzott ez el, de az igen, hogy gyönyörű színes brosúrákkal érkezett, és hosszan sorolta, mely híres és sikeres embereket tudhatják tagjaik között. A plébános, miközben hallgatta, azon gondolkodott, hogy ő milyen reklámot is tudna mondani katolikus egyházáról.

Mondaná azt, hogy az ő egyháza a szegények, a bénák, a kitaszítottak, a betegek, a gyengék egyháza? Hiszen Isten előszeretettel azonosítja magát a gyengékkel: Éhes voltam, és ennem adatok, szomjas voltam, és megittattatok, idegen voltam és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Vagy más megfogalmazásban, ahogy Jézus Názáretben felolvassa Izajás könyvéből: *„Az Úr Lelke szállt le rám, mivel felkent engem, hogy megvigyem az örömeimet a nyomorgóknak; elküldött engem, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, követként kihirdessem a szabadulást a raboknak, s az elvakítottaknak szemük felnyílását, szabadon bocsássam a meggyötörtöket, és kihirdessem az Úr kedves esztendejét.”*

Jézus tanítványaként nagy felelősséget, akár kínos helyzetet is jelenthet „erősebbnek” lenni. Az erő döntés- vagy cselekvéskényszerben számít. Egy baráti beszélgetésben többnyire túl lehet lépni a felismert ellentéteken a másik véleményének tiszteletben tartása mellett; egy közös tevékenységben, programban, vagy egy közös életben azonban sokszor csak úgy maradhatunk benne, ha az adott kérdésben döntést hozunk, választunk.

A létrejött konfliktus kezelésének ösztönös módja az önérvényesítés, a másik álláspontjának figyelmen kívül hagyása, ami természetesen az erősebb privilégiuma. Az erőszak konkrét formáival, azt hiszem, nemigen találkozhatunk választott köreinkben. Szerencsére: életem legrosszabb élményeit jelentik ezek a találkozások, bármelyik oldalon álltam is bennük.

Tanulmányaink alapján tehát erőszakmentes megoldást próbálunk keresni. De ez nem merülhet ki a saját véleményünk elnyomásában, hiszen az csak a probléma elhallgatását jelenti, és végeredményben ismét csak visszaélés az erőfölénnyel: ha egyenlően nyomaszt bennünket valamilyen ellentét, és én vagyok az erősebb, akkor az a másikat fogja előbb agyonnyomni, és nyertem.

Ezért jelenti az „erősebbek” felelőssége az alázatot. Alázatot az adott szituációban a másik gyengesége iránt, annak felismerését, hogy az tőlem is megkíván valamit. Hogy nem egyenlően, hanem képességeink arányában kell megosztani a terheket, és ebből fakadóan az erőfeszítést is. Felismerni, hogy „erősségem” esetleg csak illúzió, valójában gyengeség, melyet Jézus keményszívűségnek nevez...

Ne felejtjük el, hogy Isten sokszor a bűnöst, az ügyetlent, az alkalmatlant (a házasságtörő Dávid királyt, a gyilkos Mózeszt) választotta ki eszközéül, rájuk bízta feladatait.

Majd ő maga is gyenge, magatehetetlen kisgyermekként jött közénk.

Wágner Ferenc, Székesfehérvár

*„Ki gondol most rá, hogy a jászol hideg kőszir lett,
Ki gondol most rá, hogy a pólya véres lepel lett?”*

Ki gondol most erre a karácsonyfa, a szépen rendezett betlehem, a karácsonyra tündérruhába öltözött kislányunokák, a sütik, az ajándékhegyek, a jászolba festett gömbölyű, mosolygó barokk Jézuska-kép mellett?

Mi, akik a karácsonyi ünnepkörben írjuk ezeket a sorokat – és lehet, hogy másképp érzünk, mint ti, akik nagypénteken, kellő áhítattal olvassátok a kétezer év előtti események leírását.

Vannak, akiknek bánatuk van, mert most éppen karácsonykor érte őket baleset, vesztek el valakit, akit szeretnek...

És hitünk szerint maga a Jó Isten, aki a maga időtlen Szeretetében együtt, egyszerre lát minden eseményt, okot, okozatot, következményt, örömet és vigasztalást. Erre a látásmódra is hívott bennünket. Arra, hogy mi magunk vagyunk a karácsonyi asztalok idilli mosolygós nagycsaládja és ugyanúgy mi magunk vagyunk egyenként és együttesen is a néha ezer érzellemmel és látásmóddal hegyre kapaszkodó és számtalan külső csábítással-elvárással küzdő, egymásnak feszülő húsvéti tömeg is. De mindkettő egyszerre.

Most is van vigasztalás, a nagypéntekre is igaz a megváltás, még akkor is, ha leginkább az érzéketlenül és kényelmesen elszundító apostolkezdeményekre hasonlítunk, mossuk kezünket és jó esetben könnyezünk. Jézus értünk is jött, hozzánk is jött, a mi könnyeinket is szeretné letörölni. És arra kér, figyeljünk végre egymásra, figyeljünk fiainkra, szüleinkre, a másokra mellettünk.

Néhány keresztút ihlette, de az év bármely napjára érvényes kérdés következik. Cselekvésünk tárgya, az ember szabadon helyettesíthető párunkra, gyerekeinkre, szüleinkre, közösségünk vagy egyházunk, munkahelyünk vagy lakókörnyezetünk megszemélyesített tagjára – bárkire, valójában Jézusra, de talán jobban mozdulunk, ha Jézus aktuális arcába tekintünk.

Elfogadlak-e? Vállallak-e? Elfogadom-e a helyem melletted? Tudlak-e szeretettel bírálni? Hogyan bírálak? Tudom-e csak az éppen szerintem nem helyes cselekedeteidet bírálni? Vagy Téged is porba sújtalak?

El tudom fogadni, hogy nem mindig egy úton járunk? El tudom fogadni, ha Te más utat tartasz a célhoz vezetőnek?

Máriára gondolva: El tudjuk-e fogadni gyermekeink döntéseit? Tudunk-e nekik vigaszt nyújtani a kudarcban, még ha nem is értettünk egyet tetteikkel? Akarom-e az én bánatomon, elképzelésem túl az ő érdekét, gondolatmenetét megismerni?

Cirenei Simonra gondolva: Tudom-e a közösségekben, ahova tartozom a rám rótt feladatokat jó szívvel elvégezni? Ha elvállalok egy feladatot, kitartok-e, nem oldalgok-e el csendesen? Ráeszmélek-e, hogy sok mindent, ami épülésemre szolgál, nem tennék meg párom, a közösség stb. kényszere nélkül?

A síró asszonyokra gondolva: Társam sírása, szomorúsága megindít vagy idegesít? Mikor sírt utoljára? Miért? És meg tudtam vigasztalni?

Az elesésekre gondolva: Ha elesem, tudok-e újra felállni? Figyelek-e társamra, hogy segítsék, el ne essen vagy ha ő megbotlik, leroskad, fel tudjon állni?

Pálinkás Orsi és Laci, Budapest

Március 26., Nagyszombat**Lk 24,1-12**

Szombatot követően, még a hajnali szürkületkor az asszonyok illatszerekkel felszerelve a sírhoz mentek. Azt üresen találták. Elmondták a tanítványoknak a hírt. Péter kifutva személyesen is meggyőződött az asszonyok híradásáról.

Az asszonyok és persze mindenki megvárta a szombat elteltét, pedig biztosan legszívesebben már azonnal odamentek volna.

Mire jók a vallási, hitéleti törvényeink? Hasznosak-e, vagy akadályozóak? Manapság nagy a kísértés, hogy vessük el a korlátainkat, amik picit is akadályozzák az egyéni szabadságunkat. (Hát még ha kényelmünket is sértik!)

A törvény, a szombat visszatartott mindenkit, hogy Jézus sírjához menjen, hogy a szívbeli érzéseinek engedjen. Nagyon nagy erővel volt jelen, az emberek zsigereibe is beivódva. Korlátozott és megtartott egyszerre.

Jézus életében számtalanszor feszegette, időnként gyakorlatában felülemelkedett a törvénszabta szokásokon, de attól tartózkodott, hogy csak úgy elvesse őket.

Tudnunk kell nekünk is behúzni a féket, ha egyszerű észérvek is sugallják, hogy szakítsunk valamilyen hagyománnyal, valamilyen kapcsolatunkkal. Életünk fontos döntéseihez időt, próbaidőt kell kiszabni magunknak. A próbaidő, sokszor próbára-tevő idő, nem egy kényelmes időtöltés.

Mesterünk sem akart a törvény betűiből elveszteni semmit, hanem beteljesíteni jött azt. Így vezetett az útja a Golgotára, onnan a sírba és onnan ki tudja hova?!

Papp Gábor, Budapest

Március 27. – Húsvét vasárnapja – Jn 20,1-9 – Az üres sír örömhíre

Húsvétvasárnap hajnalban még sötét volt, amikor a szeretett nőtanítvány, Mária Magdolna a sírhoz sietett. Talán aludni sem tudott, alig várta, hogy még egyszer utoljára láthassa, elsirathassa szeretett Mesterét. A hiányzó kő aggodalommal töltötte el, segítségért sietett. Péter és János is megy a sírhoz – különböző lelkiállapotban. Péter tele lehetett büntudattal tagadása, gyengesége miatt, le is maradt János mögött. A szeretett tanítvány a keresztnél sem hagyta el Jézust, ő előbb ér oda, de megvárja Pétert. Együtt szembesülnek az **üres sírral**. Vajon mi játszódott le a három emberben? Mária sírdogál, a férfiak elmennek. Mindhárman a halott Jézust, az embert keresik – és nem találják. Érthető a döbbenetük. Mária addig sírdogál kitarotán, amíg megjelenik neki két angyal, majd a feltámadt Krisztus. Mária a halott Jézust keresi, és nem ismeri fel az élő Krisztust! Miről ismeri fel? Arról, hogy a nevéen szólítja őt. Jánossal kapcsolatban azt olvassuk: **„látta és hitt”**. Csak találgatni tudjuk, hogy mit hitt, de érteni biztosan nem értette még, hogy mi és miért történt.

Hárman háromféleképpen reagáltak az üres sír döbbenetére. Húsvét hajnalának eseményei mindnyájunkat szembesítenek a kérdéssel: Számodra miről szól az üres sír látványa? Képzeld a szemed elé, és fogalmazd meg, hogy Te mit hiszel! Én csak a magam hitéről tudok tanúságot tenni. Én nem láttam, mégis hinni akarom, hogy Jézus Krisztus több volt, mint egy próféta, aki meghalt, eltemették, de a tanítása és a szellemisége tovább él. Minden nagy tanító és vallásalapító sírja foglalt, egyedül Jézusé üres! Az üres sír örömhíre számomra az, hogy Krisztus feltámadt, mert legyőzte a halált. Nem fizikai hús-vér testben, nem is szellemi lényként, hanem átalakult fizikai testben, fényttestben jelent meg tanítványainak. Fizikai teste átalakult annak a szeretetnek a tűzében, amely lényéből áradt. A szeretet legyőzte a halált! Az ember eredetileg ilyen fénylő, tiszta, halhatatlan testben élhetett volna, de a bűnbeesés következtében megjelent a Földön a halál. Azóta, ha valami nagyon biztos, arra azt mondjuk, hogy halálbiztos. Az ember számára a halál végleges esemény, nagyon nehéz a mai embernek elfogadnia, befogadnia és megemésztenie a feltámadást.

Régen elég volt elhinni, hogy Krisztus meghalt és feltámadt, de a hit mögött nem állt tudás, valódi megértés még a tanítványok esetében sem. Nem a fejükkel, inkább a szívükkel, érzelmileg, ösztönösen fogadták be az örömhírt, számukra elég volt a hit, a bizalom. A mai kor emberének ez kevés. Nem elég elhinni a húsvéti eseményeket, a mai ember tudni és érteni akarja mindazt, ami akkor történt. Nincs könnyű dolgunk, mert a racionális agyunk kevés ehhez. Matriális szemzőgből nézve a Húsvét titka megfejthetetlen. Nem elég hozzá a hétköznapi megismerés, hanem magasabb megismerési szintre, a szellemi megismerésre van szükség hozzá.

Kedves Testvérem! Húsvét ünnepeén képzeld magad elé az üres sírt, és tedd fel magadnak a kérdést: Mit üzen ez számomra? Fogalmazd meg, hogy te mit hiszel! Ne Jézust, az embert keresd a sír körül, hanem halld meg, hogy a feltámadt és élő Krisztus Téged is néven szólít. Ha találkozol Vele, akkor már nemcsak hinni fogod a Húsvét titkát, hanem tudni is! A találkozás erejében pedig megtalárod életedben annak lehetőségét is, hogy ne csak tudd, hanem meg is értsd azt! Tiszta szívemből kívánom, hogy így legyen. Ámen.

Miklovczné Panni, Nőtincs

„Ne féljetek!”

Valahányszor szentírási igeszakaszt olvasok, mindig azt próbálom kihámozni, értelmezni, hogy mit is üzen ma az Örömhír nekem.

A sokat olvasott feltámadástörténettel is így vagyok. Jézus jön, köszön, a jámbor asszonyok azonnal felismerik, leborulnak előtte és átkarolják a lábát, míg ő csak annyit mond: „*Ne féljetek!*”

Jó kérdés, hogy én felismerem-e embertársamban Jézus arcát? Vagy inkább elfordítom a fejem, ha közeledik? Akkor igazán nehéz, ha a piros lámpánál „jön és köszönöm”, vagy migránsként a pályaudvaron, vagy egy hétköznapi vita hevében a munkatársam, ismerősöm, családtagom arcában. És a „Ne féljetek”-et már meg sem hallom a hétköznapi rohanásában. Azt, hogy ne féljünk a jó hírt megvinni, normális emberként, vagy – urambocsá! – „vallásos, keresztény, közösségi (stb.)” emberként egy jézusi reakcióban gondolkodni, cselekedni.

Ne féljünk!

Pálinkás Barnabás, Budapest

Amikor nem ismerjük fel

Hányszor nem ismerjük fel a kedves, szelíd hangot, ami „nevünkön szólít”? Csendesen súgja szívünkbe: „Ne folytasd!”, vagy „Adj neki valamit!” Hányszor gondoljuk: „majd legközelebb”, vagy, hogy „milyen gondolatok ezek?” „Nem engedhetek, vagy adhatok mindig ÉN!” Mikor tanuljuk meg megkülönböztetni a Hangot minden mástól? A bennünk rejlő isteni részecske noszogatóját? Amikor szól, az mindig fontos, sőt létfontosságú lehet. Előfordulhat, hogy sosem tudjuk meg, hogy mit adtunk akár csak egy szendviccsel, egy mosollyal, egy bocsánatkéréssel, bocsánat elfogadásával, vagy egy odaszánt hatvan perccel.

Mikor ismerjük fel a Hangot, melynek gazdája ismeri életünk múltját, jelenét, sőt az eljövendőt is. A nekünk szánt legjobb utat, a szabad akaratunkból fakadó újratervezések lehetőségeivel. Mikor hallgattunk Rá, s nem adunk mi Neki tanácsokat, utasítást? „Istenem, ezt akarom, talán így jobb lenne”. És ha netán nem kapjuk meg: „Milyen Isten vagy te, hogy ezt sem tudod nekem megadni? Milyen Isten az ilyen, aki megmondja nekem, hogy hogy mit tegyek, hová menjek? És még csak meg sem érinthetem!”

Ő az. A kedves, szelíd hang bennünk, akit csak akkor hallunk, ha szeretet van bennünk. Akkor meghallom, megértem, mit mond nekem ma. És ha hallgatok Rá, életem legjobb döntéseit hozhatom meg.

Kiss-Bozsó Csongor, Pomáz

Az mindig nagyon kellemetlen, ha nem válik be egy nagy terv. Ha mégsem jön be a nagy lehetőség, ha mégsem érek annyit, ha megszerzem ugyan, de már nem okoz örömet... Ha a Messiás nem űzi el a rómaiakat, vagy ha csak úgy megölnék valakit, aki "hatalmas szóban és tettben és ő fogja megváltani Izraelt"... nos, roppant kellemetlen.

Mégis, ez a kereszthalál jobban meggyengítette a birodalmat, mint egy lázadóvezér, mégis többet és jobban beszél Isten nagyszerűségéről és az ő szándékairól, mint a dicsőségük pompájában sütkérező, hódolatot váró, helyettünk lesújtó istenségek dicsőséges tettei.

Jézus beszéde egész működése alatt végig világos, tiszta, következetes. Egy mélyről megtapasztalt isteni jóságról beszél és arról, hogy ne tűzzünk ki magunk elé annál se kisebb, se nagyobb célt, mint hogy jónak kell lenni. De a tanítványok – és mi is – annyira tele vannak a saját elképzeléseikkel, szándékaikkal, félelmeikkel, hogy nehéz látni azt, hogyan és miért jó a jézusi úton járni, hinni a szolgáló szeretetben, a derús osztozásban, a határozottan képviselt felebaráti emberségben.

Mert roppant kellemetlen rájönni, hogy nincs színpadról ismert deus ex machina, az istenség nem hatalmas daruval vagy más szerkezettel ereszkedik le az emberek közé megoldani ügyes-bajos dolgaikat, felmenteni őket a cselekvés kötelessége és lehetősége alól. A mi Istenünk vándor, aki az úton társként szegődik mellénk.

Jézus a közreműködés lehetőségét ajánlja fel. Részt ad a nagy isteni tervből. Szeretővé, békesség-csinálóvá, jóságeremtővé akar tenni minket is. Nem az Isten dolga egyedül megoldani a problémákat. Az emberek dolga az, és Isten melléjük szegődik ezen az úton.

És az ember is rezonál, szeretne kapcsolódni az Istenhez. Behívja, maradj velünk! Egyél velünk! Légy része a mindennapjainknak, az apró mozzanatoknak! És akkor az Isten megmutatkozik az egyszerűségben, a közös evésben, a napi rutinokban, a gesztusokban, az osztozásban, a szeretet kifejeződéseiben.

Ezer meg ezer jelből mutatja, hogy mennyire valóságos, mennyire jelen lévő.

Garay Zsófia, Budapest

Március 31., csütörtök

Lk 24,35-48

„Békesség nektek! (Én vagyok, ne féljete.) ... miért támad kétely szívetekben? ... Nézzétek kezemet és lábamat! Én vagyok.”

Mennyiszer vágyunk arra, hogy a kétely, a félelem, a bánat órájában jöjjön valaki, és azt mondja nekünk: „Békesség nektek!” – ami azt is jelenti, és jelenthette a tanítványok számára is Lukács evangéliumának e pontján: „Rendben van/lesz minden.” A tanítványok mögött kimerítő napok álltak, a rettegés, a sokk, a gyász, a teljes tanácstalanság, a remény feladásának időszaka. Volt szó a feltámadásról korábban, persze, de ki mert arra akár csak gondolni is a sötétség ezen intenzív időszakában, amikor testük-lelkük úgy tétetett próbára, mint soha azelőtt? Amikor Jézussal minden támpontjukat, mindent, ami azelőtt az életet jelentette, elvesztették? Amikor úgy tűnt, mindaz, amit Jézustól tanultak, ami szerint éltek, kudarchoz vezetett; amikor a halál győzedelmeskedni látszott az élet felett? Amikor szembe kellett azzal is nézni, hogy a Jézussal töltött éveknek, a közösség szüntelen jelenlétének, a folyamatos szeretetnek, együttlétnek egymással és Mesterükkel mindörökké vége – mit hozhat még ezután az élet? Mit, a félelmen, a csalódottságon, a csüggedésen, a fásultságon kívül?

Jézus olyan egyszerűen fordul hozzájuk feltámadása után. Rendben van minden. Nincs félelemre ok. Ő feltámadt, velük van, csontja és húsa van, meg lehet őt érinteni, enni kér és kap. Lukács csak röviden szól e találkozásról Jézus és a tanítványok között. Talán nem sok mindenről esett szó, de Jézus a jövőt illetően reményt, illetve feladatot adott: a megtérés és bűnbocsánat hirdetését minden népnek.

Ez nyilvánvalóan nem ugyanaz, mint naponta Jézussal járnunk, az Ő közvetlen, személyes jelenlétében élni. Nélküle kell folytatni az utat, több nehézséget, nagyobb önállóságot, nagyobb felelősséget kell vállalni, mint korábban, a kapott küldetést már nekik, a tanítványoknak kell konkrétumokra, feladatokra bontani, nekik kell a nehézségekkel, a kételyekkel megbirkózni, nekik kell döntéseket hozni.

A tanítványokhoz hasonlóan mindezzel nekünk is meg kell küzdenünk. Hisszük-e, hogy Jézus nem kért a tanítványoktól – és tőlünk sem kér – lehetetlent? Hisszük-e, hogy nincs olyan mélypontja az életünknek, ahol el ne érné lelkünket a biztató szó: békesség nektek?

HKV közösség, Budapest

Április 1., péntek

Jn 21,1-14

**„Elmentek, hajóba szálltak, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.”
„Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találni fogtok.”
„Kivetették a hálót, de a halak sokasága miatt azt többé bevonni nem volt erejük.”**

Jézus harmadszor jelenik meg a tanítványoknak a feltámadása óta. Tanítványai ismét nem ismerik fel, pedig már kétszer találkoztak vele néhány nap leforgása alatt.

Jézus ismét csodát tesz, hogy a tanítványoknak leessen a tantusz. A maga természetességével küldi vissza a vízbe a halászokat, megadva nekik a pontos instrukciót. Érdekes, hogy a tanítványok nem vonják kérdőre, nem állnak ellen, nem szállnak vitába, annak ellenére, hogy nyilván fáradtak, hiszen egész éjszaka kint voltak a vízen. Nem fogtak semmit, de „az ismeretlen” kedvéért újra kivetik a hálót. Talán érzik, hogy most sikeresek lesznek. És a csoda valóban megtörténik, a háló csordultig lesz nagy hallal (és a háló mégsem szakad el!). Hogyan lehetséges ez?

Időnként előfordul, hogy csak tessék-lássék végezzük a dolgunkat? Megszokásból? Rutinból teljesítjük a kötelező minimumot? Velem előfordul... De azért közben várom a holnapot, várom, hogy nőjön a lelkese-

désem, várom, hogy ne legyek unalmas, és ne akarjak „csak” túl lenni és kipipálni a listámról egy feladatot. Várom a csodát, a fásultság elmúlását, vagy a pontos instrukciót, a lélek rezdülését és a természetességet.

Gyanús, hogy én is kapok segítséget a mindennapokban. Ha nem vonom kérdőre a belül megszólaló hangot, ha nem szállok vitába vele, ha hajlandó vagyok a szükséges plusz fáradságra, akkor jó emberhalász válhat belőlem.

Sajnos igaz: „Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben. Nemes, de terhes önlábunkon állni.” Nemes, de terhes! Ha terhes, akkor fogadjuk el bátran a segítséget! Vagy legalább fontoljuk meg, tegyünk újabb és újabb próbákat az életünkben, hogy közelebb kerülhessünk a Jóistenhez és általa az emberekhez.

HKV közösség, Budapest

Április 2., szombat

Mk 16,9-15

Erről a történetről az jut eszembe, hogy mindenki szépen teszi a maga dolgát: Jézus először megjelenik Mária Magdolnának, aki aztán elújságolja ezt a tanítványoknak. De ők persze nem hisznek neki, hiszen Jézusnak sem hitték el korábban, aki előre megjövendölte szenvedéseit és feltámadását – akkor miért pont egy asszonynak higgyék el most ugyanezt? Már az is kész csoda, hogy az emmauszi tanítványok – hiszen erre történik itt utalás, ők a vidékre kirándulók – és ha nem is egyből, de a vándorút végén mégiscsak felismerték Jézust. Visszatérve azonban nekik sem hisznek a többiek. Végül nagy nehezen, „hiszem, ha látom (vagy még akkor sem)” alapon mégiscsak megtörténik az áttörés.

Vegyük észre, hogy – már megint! – leginkább az asszonyok sürgölődnek, míg a (nagy és erős) férfiak csak otthon gyászolnak és sírnak. Gyászolják az elvesztett barátot, és siratják az álmaikat. Azokat, amik miatt már a kereszttűben sem igazán tudtak hinni, de hogy az rosszul sült el, a csodás feltámadásban már végképp nem. Hiszen a napnál világosabban bebizonyosodott, hogy Jézus nem (az a) Messiás, mint akit vártak! Erről árulkodik az előző részben a következő (Mk 16,4) mondat: „*Így tanakodtak egymás közt: Ki hengeríti el nekünk a követ a sír bejáratától?*” Mivel az asszonyok gondosan bevásároltak a sírnál tett látogatás előtt, feltételezhető, hogy előrelátóan férfiberről is gondoskodtak volna, ha ez sikerül – a tanítványok azonban már nem hittek a tündérmesékben, így nem álltak kötélnek.

A történet egyik tanulsága tehát az, hogy az asszonyok ösztönösen ráéreznek arra, hogy az élet megy tovább és megteszik a magukét. Ennél is fontosabb azonban (legalábbis eme idealizált történetváltozat szerint) további két momentum:

1. a férfiakat elfogadják olyannak, amilyenek: a korlátaikkal együtt. Azt, hogy ők MÉG nem tudnak mozdulni, erejükből még csak a gyászra futja,
2. nem akarják kisajátítani maguknak a jó hírt, hiszen Mária Magdolna lelkendezve szalad a tanítványokhoz, hogy megvigasztalja őket (na, azért kár volt annyira sietni – tehetjük hozzá kissé cinikusán)

Vajon én el tudom fogadni embertársaimat olyanoknak, amilyenek? És magamat, a korlátaimmal együtt? Vajon tudatában vagyok annak, hogy elsősorban magamat kell megváltoztatnom ahhoz, hogy jobb legyen a világ? Vajon nem akarom túlságosan is kisajátítani a meglelt örömhírt és Isten ajándékait? Mert csak akkor érdemes továbblépni, és (csöndes tetteinkkel!) „*hirdetni az evangéliumot minden teremtménynek*”, ha ezekre a kérdésekre már megnyugtató módon tudunk válaszolni!

Az apostoli küldetés lényege számomra egyetlen mondatban összefoglalható: élj úgy, hogy rákérdezzenek (érdemes legyen rákérdezni) az életedre! Miként (Vekerdyt idézve): nevelés sincs, csak együttélés – hiteles, avagy hiteltelen.

Vincze Péter, Szár

Április 3. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – „Békesség nektek!”

„*Békesség nektek!*” – köszönti Jézus a félelem miatt bezárkózott tanítványokat. Nagy szükségük is van a megnyugtatóra, mert rettegnek, hogy ők is Jézus sorsára jutnak. Romba dőltek az álmaik. Izrael szabadságának visszaállítására, dicsőségre, diadalra számítottak, ehelyett keresztre feszítették a Mestert, és nekik a csúfos menekülés, bujkálás jutott.

„*Békesség nektek!*” Szép köszöntés. Sok jelentést hordozhat. Mintha azt mondaná: „Ne féljete, én vagyok az! Ne nyugtalankodjatok, nincs okotok a félelemre, tőlem nem kell féljete. Ha békesség van a szívetek-

ben, és az Úrra bízzatok magatokat, semmitől, senkitől nem kell félnetek. Nem fog megkímélni a szenvedésektől, de mellettetek lesz mindig, ahogy velem is.”

Vajon nekünk hányszor lenne szükségünk, hogy valaki így köszönjön ránk: „Békesség neked! Ne nyugtalankodj, mi lesz a gyerekekből, nem neked kell az ő életét élned, nem kell a gyenge szellőtől is óvnod, meg fogja állni a helyét. Neki a te bátorításodra, szeretetedre és jó példádra van szüksége. Minél kevesebb szövegre, de annál több megértésre, biztatásra. Lazíts! Ne csak a hibáit vedd észre. Örülj az apró sikereinek is, és dicsérd meg! Bízzál benne, engedd, hogy önállóan próbálgassa az erejét! Javára válik.”

„*Békesség nektek!*” Öleljétek meg egymást, házastársak! Társad érezze szeretetedet! Szükségetek van egymás bátorítására az élet nehéz kihívásai közben. Erőt ad úgy elindulni hazulról, ha tudod, bármi történik is nap közben, este békesség és szeretet vár otthon. Ő bár minden szóváltás, minden konfliktus után lenne bennünk erő, lenne bennünk lelki nagyság azt mondani, „Békesség neked!”

Két unokám református óvodába jár. Amikor értük megyek, a szülők, az óvónők és a gyerekek is így köszönnek: „Áldás, békesség!” Hasonlít Jézus előbbi köszönéséhez. Kicsit nehéz megszokni, de bele lehet jönni. Az ember automatikusan mondja „Jó napot! Hm... Áldás, békesség!” És hozzá mosolygunk egymásra, mert érezzük, hogy ez több, mint a „Jó napot kívánok!” Súly van. Összetartozás van a szavak mögött. Összetartozunk a hitben, mert ugyanabban az Istenben hiszünk, és kívánjuk egymásnak az ő áldását és békességét. Szeretnénk átadni a hitet a gyerekeinknek, unokáinknak, és örülünk, hogy az óvoda is segít ebben.

Jézus megismétli a köszöntését. „*Békesség nektek!*”, de utána nem sokat teketóriázik, rátér a lényegre: „*Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.*” Máté evangéliuma úgy írja: „*Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet...*”

Itt kiderül, hogy Jézus békessége nem a gondtalan nyugalmat, nem a nagy semmittevést jelenti. Az ő szeretetrendjében meg kell dolgozni a belső békéért. Tartósan akkor lehet bennem béke, ha betöltöm a küldetésemet, azaz a magam képességei, lehetőségei szerint munkálkodom a tanítványok gyűjtésében.

Akarom, hogy Jézus békessége legyen bennem? Igen? Akkor hegyeznem kell a fülemet, hogy mire küld Jézus, és ezt a küldetést meg kell valósítanom. A békesség receptje ennyire egyszerű, és egyúttal szép és nehéz feladat.

A Teremtő áldása legyen a küldetéseden!

Balogh Laci, Debrecen

Április 4., hétfő, Urunk születésének hírüladása

Lk 1,26-38

Kicsi korom óta azt hallom, azt tanultam, hogy Isten maga a szeretet, a megbocsátás, az odafigyelés, a gondoskodó égi atya, a mindenben tökéletes, a leg-, leg-, leg, tehát az abszolútum. Akit csak kérünk kell, és máris odafigyel ránk, s ha olykor-olykor vétkezünk is, de amint őszintén megbánjuk, máris kész a megbocsátásra. Aki bármikor rendelkezésünkre áll, ha szólunk hozzá – de nem erőlteti ránk magát a szabad akaratunk ellenére! Aki mindenütt jelen van (pláne, ha ketten-hárman összegyűlünk a nevében), s akivel akár még pörlekedni is lehet, hisz Babits szavaival: „*Néha átokkal panaszlom, de Ő így szól: "Nem haragszom! / Néha rángatom, cibálom: - tudja, hogy csak őt kívánom. / Az is kedvesebb számára, mint a közömbös imája.*” (idézet a *Zsoltár gyermekhangra c. versből*).

Isten tehát tökéletes – állapíthatjuk meg – és akkor jön a nagy pofára esés, mert nyomát sem lelem Isten részéről *tapintatnak* ebben az evangéliumi részben! Kezdjük talán azzal, hogy Józsefet a kutya sem kérdezi meg arról, hogy ő például mit szól a Nagy Tervhez? Igaz, hogy József közreműködésére nemigen lesz szükség, de hát mégiscsak ő a felszarvazott vőlegény, és ne feledkezzünk el arról sem, hogy abban a kissé régimódi korban még egész komolyan (kövezéssel) vették tudomásul az ilyesmit. Másrészt József a leendő családfenntartó, tehát fura, hogy – legalább a látszat kedvéért – meg sem kérdezik, föl sem készítik a várható eseményekre. (Ami viszont megtörténik az idevágó, párhuzamos helyen: Mt 1,18-25). Az időzítés szintén problematikus: miért pont a jegyesség alatt, miért nem lehetett várni ezzel az üggyel az esküvőig, hogy József (az evangélium nagy statisztája) is könnyebben tudjon alkalmazkodni a helyzethez – feltéve, hogy rájön. De a leginkább dühítő ebben az egészben az, hogy még Mária sem kap szabad kezét a döntésben – egyszerűen csak közlik vele, hogy a dolog bevégeztetett, még ha szépen is fogalmazták: „*Áldottabb vagy te minden asszonynál*”. Aztán jön még egy kis biológiaóra, és ezzel vége. Igaz, Mária méltósággal viseli sorsát: „*Az Úr szolgáló leánya vagyok, történjék velem szavaid szerint*”.

Nos, erősen hiszek abban, hogy a Jézus által mutatott út az egyetlen járható az emberiség számára! Miként abban is, hogy Isten – a szöveg ellenére - mégsem tapintatlan, miként Jézus sem volt az (lásd: Gromon

András „Ki dobja az első követ” c. könyvéből azt a részt, ahol a szerző azt fejtegeti, hogy a házasságtörő asszonyról szóló történetben beszélgetés közben miért rajzoltatott a porba Jézus?!).

De engedtessek meg nekem, hogy ebben a Jézus születését hírül adó sztori szó szerinti értelmezésében egy kissé kételkedjem! Mégis van mondanivalója számomra, mert rávilágít arra, hogy milyen égető szükségünk van a tapintat készségének elsajátítására és alkalmazására társas kapcsolatainkban. Fogjunk hát hozzá mielőbb!

Vincze Péter, Szár

Április 5., kedd

Jn 3,7-15

Ha egyszer már megszülettünk, miért is van szükségünk időnként újjászületnünk? Ugye fizikailag egy elképzelhetetlen feladat volna, ellenben lelkünkben akárhányszor megismételhető mindez. Újjá kell születnünk időről időre, mert hajlamosak vagyunk elhittetni magunkkal, hogy az alapvető vallási és erkölcsi normák ismerete és betartása elegendő számunkra a világ dolgaiban való boldoguláshoz. Időről időre meg kell újítani a keresztség és bérmálás szentségét magunkban, el kell mélyíteni azt a tudatot önmagamban, hogy a bocsánat kapuja folyamatosan nyitva áll előttem. Jelképesen nemrég tárta ki Ferenc Pápa is az irgalmasság kapuját mindenki számára. Élni kell a lehetőségekkel, szembe kell tudni nézni önmagammal, múltammal, hiányosságaimmal és bűneimmel.

Magammal foglalkozni óriási feladat, melyhez nyitottság, őszinteség, alázat, és nem kevés idő szükségeltetik rohanó világunkban. Megvan-e a szándék bennem a lélekben való megújuláshoz, újjászületéshez? Tudom-e biztosítani magam számára azt a „luxust”, hogy időt és figyelmet szenteljek testem és egészségem karbantartása mellett lelkem számára is? Egy lelki gyakorlat, vagy lelkivezetés kiváló segítség a lelkem megújításában, hitem megerősítésében; keresem és meg is találom ezeket a lehetőségeket?

Németh László, Sopron

Április 6., szerda

Jn 3,16-21

A tanítvány, aki János apostol nevében írta az evangéliumát, és akiért annyira lelkesedtem fiatalabb koromban, és akit ma egyre nehezebb felfognom idősödő fejjel... János, aki képes volt a szívemhez szólni, de akit egyre kevésbé értek az agyammal. A baj nyilvánvalóan velem van. A legszebb mondatok és a legtekervényesebb gondolatmenetek. Most is ezzel találkoztam. De az első két vers így is mindent visz, csodaszép felütés, egy Vivaldi-concertóhoz hasonlatos: „Mert Isten úgy szerette a világot...” „Úgy szerette”, vagyis annyira szerette, olyan nagyon szerette. *„Egyszülött fiát adta oda”,* vagyis az egyetlen fiát, vagyis mindent odaadott. És nem azért küldte, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözítse. Ez a jó hír. A többi emberi okoskodás, argumentumok pakolgatása egy olyan világ építőkövei, amiket én nem értek, és ami egyre távolabb kerül tőlem. Ez meg a rossz hír. Számomra.

Mit számít, hogy ki, mikor, hogy ítéld el, Isten által, vagy a saját hitetlensége által, annak fényében, hogy Isten oly'annyira szerette a világot. Hogyne szerette volna, hogyne szeretné a saját teremtményét. Én most erre szeretnék koncentrálni, nem pedig arra, hogy a világ mennyire gonosz, mennyire bűnös és az ember helyzete mennyire kilátástalan politikailag, gazdaságilag, globális-felmelegedésileg és mindenhogyan. Isten annyira szerette a világot – Isten annyira szereti a világot; nem elítélni jött, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a számára – nem ítélni fog, hanem üdvözíteni. Nekem ebben van minden bizodalmam.

Szabó András, Sopron

Április 7., csütörtök

Jn 3,31-36

Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. És arról tesz bizonyosságot, a mit látott és hallott; és az ő bizonyosságtételét senki sem fogadja be. Aki az ő bizonyosságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Aki felülről jött, aki a földről való... Nem tudok mit kezdeni ezekkel a kategóriákkal. Ez azt jelentené, hogy aki a földön született, úgy ahogy a földön születni szokás, annak semmi esélye nincsen arra, hogy megértse

Istent? Az nem élheti azt az életet, amit Isten mindannyiunk számára rendelt? A mennyei igazság csupán annak adatik meg, aki már eleve onnan érkezett?

Ha ez így lenne, akkor viszonylag gyorsan rövidre zárhatnánk minden jobbá levésünk érdekében hozott erőfeszítésünket: én ezt úgysem érthetem, tehát nem is kell vele foglalkoznom. Ez csak Jézus dolga...

Nem hiszem, hogy Atyánk ilyen ízléstelen játékot játszana velünk. Jézus egy másik helyen azt mondja, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk. Ha ez így van, akkor az azt jelenti, hogy mi is felülről jöttünk, van bennünk valami isteni és képesek vagyunk felfogni a feljebbvaló dolgokat!

Így nyerhet értelmet az a célunk, hogy megtaláljuk magunkban ezt az istenit! Így van esélyünk arra, hogy itt a földön, a saját kis környezetünket próbáljuk olyanná tenni, amilyennek Isten akarta a földi életet! Mert a föld nem egyenlő a posvánnyal, ahol mindenki istentelen, ahol csak küszködés az élet... A föld az a hely, ahol megvalósítható az az élet, amit Isten nekünk szánt! Ezért tenni kell, ezért áldozatokat kell hozni és ezt az áldozatot akkor tudom megtenni, ha felfedezem magamban az istenit! Akkor leszek képes erre, ha tudom, ha hiszem, hogy egyáltalán sikerülhet, hiszen van bennem valami, ami annak a feltétlen, mindent átölelő szeretetnek egy kicsiny szikrája, amely létrehozta, formálja ezt a mindenséget! Ahol nincs fent és lent, ahol nincs mennyei és földi, ahol nincs felülről való és alulról való... Ahol minden élő ugyanabból a szeretetből született, ugyanazzal az üzenettel a lelkében...

Ha ebben hiszek, akkor érdemes mind reggel úgy útnak indulnom, hogy próbáljam egyre jobban megélni ezt a bennem lévő Istenit!

Schaul Judit és Árpád, Sopron

Április 8., péntek

Jn 6,1-15

A csodálatos kenyérszaporítás néven ismertté vált történetet mind a négy evangélista fontosnak tartotta rögzíteni. A szövegek egymás mellé helyezésével ebben az esetben is érdekes összefüggésekre és különbségekre bukkanhatunk. Elmélkedésemben azonban nem ezt teszem. Annyit azonban fontosnak tartok megállapítani, hogy bármelyik szerző szövegét vizsgáljuk, lépten-nyomon az alakuló ősegyház szimbólumkeresésének nyomaira bukkanunk. A szerzők Jézus kenyeret megáldó (mert a hal sosem volt eucharisztikus étel) mozdulatait és szavait igyekeznek úgy visszaadni, mintha az már az utolsó vacsora előképe lenne, s a 12 tanítványnak a kenyér szétosztásával, majd a maradék-morzsák összegyűjtésével való megbízása pedig az alakuló hierarchia feladatainak körvonalazódása.

Mivel a „ti adjatok nekik enni” felszólítás a szünoptikusok egységesen kiemelik (János ezt elhagyja), ezért mondanivalóm tekintetében őket tartom történeti szempontból a leghitelesebbnek. A szövegek egyáltalán nem beszélnek csodás szaporításról, csak kenyerek szétosztásáról. Még a többi csodatörténetre jellemző tömegámulat-záradék is hiányzik a szövegekből.

A varázslatokat elutasító Jézus szellemiségéhez közelebb áll, hogy kreatív leleményességgel oldja meg az itt aktuálisan érzékelhető kenyérgondot, ezzel egyszer s mindenkorra példát is mutatva a későbbi korok tanítványainak, hogy ők is így tegyenek. A megoldása pedig abban áll, hogy ültessék le őket kisebb csoportokba (asztaltársaságokba), amelyekben – ha ők maguk is, példát adva, előveszik tarisznyájukból és közkinccsé teszik az otthonról hozott étket –, majd nagyobb hajlandóság lesz arra, hogy mindenki más is középre tegye és megossza másokkal azt az elemőzsiát, amit ki-ki maga számára tartogatott. Ez lenne az igazi „hétköznapi csoda”, az önzetlen adás és megosztás csodája, amely minden idők kenyérgondjait, egzisztenciális gondjait kezelni tudná az egész világon.

Csizovszki Robi, Ágfalva

Április 9., szombat

Jn 6,16-21

Jézus a vízen jár

„...de a bárka abban a pillanatban partot ért, éppen ott, ahová tartottak” – igen, a tanítványok odaértek, ahová tartottak. De hová tartott Jézus? „Visszavonult egy hegyre, egészen egyedül” és a „tó másik partja” között találkozunk vele, amint a vízen járt. Elmenekült a nép elől, mert nem volt kellemes számára, ha a csodák miatt lelkesednek érte. De akkor meg miért folyamodott újabb csodás képesség alkalmazásához? Valami nem egészen érthető számomra. Tényleg megtörtént ez az esemény, valóságosan járt a vízen? Azt a távolságot, amit tanítványai bárkával tettek meg, ő suttty, vízen járva? Tényleg hajlandó volt áthágni a fizika

törvényszerűségeit? Ezekre a kérdésekre nem tudom a választ. Elmélkedhetnék felette persze egy darabig. De ezt most nem teszem.

Elmélkedni a fölött szeretnék, hogy ha van egy cél, van hozzá odavezető út. Hogyan találhatnánk meg a módot, ahogy eljutunk célunkhoz a kijelölt úton? Mehetünk különféle módokon, különféle járműveken. Felmérhetjük képességeinket, jogosítványainkat, beletekinthetünk pénztárcánkba. Kérhetünk segítséget, vagy mehetünk egyedül. De mindezek csak megfontolást igénylő, eldöntendő kérdések, mert ha nincs meg bennünk a hit, hogy el tudunk jutni, akkor csüccs, csak nem mozdulunk.

Amivel talán leginkább számolnunk kell, és amit a leginkább szemrevételezni kell magunkban, az a hitünk. *„Hit nélkül sem alkotni, sem élni nem lehet”* – éneklük a Kőműves Kelemen c. rockballadában Bródy János szövegét. Hit kell ahhoz, hogy reggel, mikor kinyitjuk a szemünket, ne csak a pusztá feladatokat, hanem a feladat által kapott ajándékot is meglássuk. Hit kell ahhoz, hogy amikor már nagyon elég, mert hosszú és erőnket meghaladó, tudjuk kinek és miben leszünk hasznára. Hit kell, ha kipróbáltunk minden megoldást és nincs eredmény, bele merjünk kezdeni abba is, aminek a racionalitáson túl van a hatása. Hit a fű növekedése, a nap sütése, az eső kopogása, a szél fuvallata. Hit minden lélegzetvétel, szívdobbanás. És a vízen járás is hit. De vajon ennyi hit honnan lehetséges? Hol fér el bennünk? Ennyi féle hit kell, vagy elegendő egy? És az az egy micsoda? Van-e mértéke, vagy mértékegysége? Van, akinek több jut belőle, van kinek kevesebb?

„Dúld fel hiedelmeid – a hit legyél te magad.” (Weöres Sándor: Tíz lépcső)

Ha ennek a mondatnak a fényében nézem Jézus vízen járását, minden érthetővé válik. Aki a hit maga, az még vízen is tud járni, hegyeket mozgatni, vagy mustármagból Bokrot növeszteni!!

Csizovszki Zsóka, Ágfalva

Április 10. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – „Szeretsz-e engem?”

A János-evangélium e záró fejezete számos kérdést vetett és vet fel a szöveg teológus és nem-teológus olvasói számára egyaránt. Hozzátoldás-e, vagy az evangélium szerves része, esetleg kiegészítője ez? Hogyan értelmezhetők olyan szimbólumai, mint például Péter meztelensége, a kifogott halak száma (153), s egyáltalán Péter és a tanítványok éjszakai halászása? Ki a *szeretett tanítvány*, s ha ő, mint ahogy közkeletűen ismert, maga János, az evangélista, akkor ki az itt olvasható történet elbeszélője? (A textus eltérő fordításaiból adódó eltérő jelentésekről nem is beszélve.) Mivel azonban nem vagyok jártas e fontos teológiatörténeti kérdésekben, a szövegnek csupán egyik lehetséges örömezenetére koncentrálok, arra, amelyik megszólaltatható a biblia nem-professzionális olvasói számára is.

Számomra ez Péter hitvallása és kiválasztása a pásztorszerepre. Péter háromszoros hitvallása (15-17. v.) nem más, mint korábbi háromszoros tagadásának (Jn 13,38 és 18,17-27) ellentétes előjelű megismétlése. Mintha kérdéseivel – „Szeretsz-e engem?” – Jézus nyilvános alkalmat adna Péternek arra, hogy a szeretet megvallásával eltörölje korábbi gyáva árulását, és újjáteremtse kapcsolatát az Úrral. Péter pásztorszerepe jelölése is – „Legeltesd a bárányaimat!” – a szeretetnek e nyilvános megvallásához kötődik. A hitvallásnak ezt a kitüntettségét (mind a bűnök felülírásához, mind az Istenhez fűző kötelék, a religio helyreállításához, mind pedig a pásztori feladat elnyeréséhez) az is aláhúzza a történetben, hogy Péter maga nem ismeri fel Jézust (jóllehet harmadik eljövetele volt az már akkor). Pontosabban nem Péter ismeri fel Jézust, hanem a *szeretett tanítvány* az, aki megsúgja neki: *„Az Úr van ott!”* A felismerés, az Istenre ismerés karizmája nem az övé tehát. Az ő karizmája jobban hasonlít az átlagkeresztény ajándékára, az önféltő gyávaság és az önfeláldozó szeretet ellentétes vonzásából fakadó lelki küzdelem képességére. Arra, hogy ha gyávaságunk miatt időről-időre elveszítjük is Istent, hitvallásunkkal időről-időre vissza is találhatunk hozzá.

Számomra ehhez adnak biztatást Péter jelképes történetei (árulásának és hitvallásának dinamikája) – és ennek lehetőségét teremti meg a végtelenül nagylelkű Isten.

Berta Erzsébet, Debrecen

Április 11., hétfő

Jn 6,22-29

„...ne azért az eledelért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jelölte meg pecsétjével. ...”

A kenyérszaporítást követő nap eseményeivel találkozunk. A nép az előző nap csodás történéseinek kockáit próbálja összerakni, és valahol keresi a folytatást is, sajnos az ő forgatókönyvük szerint... Valami hajtja őket,

keresik Jézust – de ő nincs sehol. A tanítványok után erednek, így bukkannak a tó túlsó partján Jézus nyomára.

Az újabb találkozásban Jézus már nem a tömeghez, hanem az egyes emberhez szól, a tét a küldetésének sikere vagy kudarca, illetve az egyén örök élete. Azért, hogy felhozza az egyént a saját küldetés tudatú szintjére, Jézus „aranyoskodás” helyett már szembesít, visszajelez, orientál, személyes döntésre készítet („bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért mert jeleket láttatok..., ne azért az eledelért fáradozzatok...”). Amikor a Kafarnaumi zsinagógában újra a tömeg gyűrűjében volt Jézus, egyre nyilvánvalóbbá vált számára a konfrontálódás szükségessége.

A kérdés az volt, hogy képesek-e lemondani arról, hogy a saját elképzelésüket Jézusra erőltessék, és a földi király helyett akarnak-e „lelki királyt” csinálni Jézusból, hogy képesek-e megtanulni Benne bízni és ráhagyatkozni, mert hinni azt jelenti, hogy átadom magam Őneki, az igazság és szeretet közvetítésére! Először úgy tűnt, hogy sikerült megértetni a lényegét –mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük? – kérdezik. – Aztán a választ hallva, mégis visszasüllyedtek az adj több jelet és több kenyeret szintjére!

- Bennem kinek az akarata győzedelmeskedik? Jézusé vagy a tömegé?
- Én miért keresem Jézust!?
- Számomra mit jelent Isten tetteit cselekedni, és mit jelent hinni Jézusban?
- Időelszámolás (a megélhetően túl, ma mennyi időt fordítottam arra, hogy az örök életet jelentő Isten akaratát teljesítsem?)

„...Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

Magyar Jani, Székesfehérvár

Április 12., kedd

Jn 6,30-35

„És te milyen jelet mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked?”

A János evangélium megközelítésében Krisztus csodatételei **jelek**. Minden csoda egy jel, ami jelez valamit, utal valamire. Jelzi Jézus messiási mivoltát. Minden jelnek van egy fontos **üzenete** – azon kívül is, ami történik. Túlmutat önmagán. Fontos szerepe, hogy felébressze és erősítse a hitet abban, hogy Jézus a Krisztus. A kenyérszaporítás csodájának igazi üzenete: valójában Krisztus az igazi kenyér, az élő kenyér. A tömeg nem érti az üzenetet, jól laktak, elégedettek. Másnap is kenyeret akarnak és keresik a kenyérszaporítót. Utánamennék és követelik a jelet. Krisztusban nem a megváltót látják, hanem az ingyen kenyerest. Krisztus csak arra kell nekik, hogy teljesítse földi vágyaikat, igényeiket. Mózes mannája 40 évig táplálta a választott népet – rá hivatkozva várják a rendszeres égi táplálékot. De Krisztus nem ad újra kenyeret, helyette kemény tanítást ad nekik.

A kenyérszaporítás mélyebb üzenete a kafarnaumi beszédből derül ki: Krisztus sokszorozta meg önmagát s adta tovább az emberek lelkébe! Amint egy kicsi kenyeret megszaporítva mindenki jóllakott, ugyanúgy tud Krisztus is megszaporodva az örök élet kenyereként hatni és jóllakolni minden embert, aki befogadja Őt. A kenyérszaporítás csodájának üzenete a kafarnaumi beszéd fényében: az embernek be kell fogadnia Krisztust a lelkébe, úgy, mint az örök élet kenyerét, mint lelki-szellemi táplálékot.

A lelkes tömegben kevés a valódi tanítvány! Kevesen értik meg, hogy sokkal többet kaptak, mint amit kértek: az igazi mennyei kenyeret. Mózesből csak testi táplálékot kaptak, Krisztus pedig az igazi égből való kenyeret adja: Önmagát, életművét, tanítását, önmaga odaadását.

Érdekes párhuzam van Jn.4:13.14 és a Jn.6:35 között: „*aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik*” és „*aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha*”. Mi felismerjük, megértjük e szavak valódi üzenetét?

Mai tanítványként tegyük fel magunknak a kérdést:

- Beismerem, felismerem-e, hogy éhezem és szomjazom?
- Beismerem, felismerem-e, hogy valójában mire éhezem és szomjazom? Mi az, ami valójában hiányzik nekem?
- Ki tudja enyhíteni lelki-szellemi éhségem és szomjúságom?
- Mit kell tennem, hogy elfogadjam, befogadjam az „élet kenyerét” és az „élő vizet”?

Mikloviczné Panni, Nőtíncs

„Én vagyok az élet kenyere”

Folytatódnak a tegnapi mondatok, a nem kis zúgolódást kiváltó kafarnaumi beszéd mondatai. Az értetlen és keményszívűek, az ingyen kenyérré ácsingózók számára botrányos mondatok. Az igazság-keresők, a lelki-szellemi táplálékra vágyók számára viszont biztató mondatok. Nem kell tovább keresni, megtalálhatjuk Krisztusban az örök Élet kenyerét, a bennünk lévő szellemi életet tápláló és erősítő kenyeret. Aki úgy érzi, hogy Krisztus mellett még szüksége van más lelki-szellemi táplálékra is, az még nem találta meg igazán Krisztust! *„Aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha”*. Miben nyilvánul meg mindennapjainkban ez az „égi táplálék”?

- Megnyilvánul az Igében, a Logoszban. Az Isten ajkáról való Ige megtestesült Krisztusban. A krisztusi szó – valóságos eledel számunkra a mindennapokban – ha élünk vele, Vele!
- Megnyilvánul számunkra a krisztusi Logosz, a krisztusi tanítás lényegében – a szeretetben. Életünk legfontosabb tápláléka a szeretet. Táplálja azt is, aki szeret és azt is, akit szeretnek.
- Megnyilvánul a Krisztussal való személyes együttlétben, a találkozásban, amikor az ember ténylegesen Hozzá megy – akár az Eucharishtiában, akár a kamrában...
- Megnyilvánul a Krisztusban való hitünk mások felé való megnyilatkozásában, amikor hitet teszünk arról, hogy Ki a mi erőforrásunk, Kiben hiszünk és ez a hit milyen következményekkel jár az életünkre vonatkozóan. Ha tápláljuk a bennünk lévő hitet – tápláljuk a bennünk lévő Életet!

Csak az a kérdés, hogy van-e bennünk lelki-szellemi éhség és szomjúság? Vajon van-e bennünk Krisztusvágy? Teszünk-e ezért erőfeszítéseket? Arról se feledkezzünk meg, hogy nekünk magunknak is másokat éltető és tápláló kenyérré kell válnunk, hogy a környezetünk megérezze, hogy az Isten rajtunk keresztül élteti, táplálja, segíti őket. Mert aki magába fogadja a krisztusi erőt, magában is megtapasztalja a csodát: a benne lévő „élő kenyér” szaporodik.

Drága Jézusom! Hálát adok az éltető Igéért, azért hogy ez az Ige testet öltött és ez a test kenyérré lett a számunkra; éltető, Életet adó, élő Kenyérré. Kérünk, segíts, hogy ennek az élő Kenyérnek az erejével járjuk az utunkat és váljunk mi magunk is élő Kenyérré a ránk bízottak számára.

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza.”

„Én vagyok a mennyből alászállott kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért!”

Ne gondold, hogy az Atya akaratod ellenére vonz. Ne hidd, hogy ez azt jelenti, hogy nincs szabad akaratod. Az Atya nem csak a te akaratod alapján, hanem a te vágyadat, örömedet használva vonz.

Isten mindenkit vonz tanítása, a lélek hangja, a szeretet belső törvényei révén. Talán inkább velünk van a baj, akik nem hallgatunk erre a vonzásra, és a szentáldozáskor kívülállóként, csendes szemlélként viselkedünk.

Jézus kijelenti: *„Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él.”*

A miatyánkbéli mindennapi kenyér nemcsak a földi életünket megtartó kenyérfalatra vonatkozik. Jézus saját magát kínálja nekünk. Az imádság, hit, szentírás-olvasás, közösségi istentisztelet mellé, legfontosabb táplálékként saját testét és véréát adja az utolsó vacsorán, és nagypénteken, a kereszten. Jézus teste tehát nem fakultatív eledel, hanem nélkülözhetetlen táplálék. Akárcsak a kenyér. Ahogyan egyéb tésztafélék nem pótolják a mindennapi kenyeret családi asztalunknál, Jézus teste az örök életet biztosítja mindazoknak, akik örökké élni akarnak és hisznek benne. Ne profanizáljuk a kenyeret, hanem általa Krisztus testét is becsüljük jobban, és rendszeresen vegyük magunkhoz. A kényelem, a restség, a bűntudat ne tartson vissza attól a lelki éhségtől, amelyet csak Krisztus elégít ki, ha testét esszük, véréát isszuk. Az Oltáriszentségben jön hozzánk, hogy mindenestől a miénk legyen. Minden szentmisén megrendítő asztaltársaságba, szent vacsorára vagyunk hivatalosak, ahol a szentáldozás által megérezhetjük a velünk lakó Isten ízét, a vele való együttlét teljességét. Ne fosszuk meg magunkat ettől az élvezettől!

Kéthelyi Mária, Budapest

„Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él.”

János evangéliumában a kenyérszaporítás csodája után építi be az un. eucharisztikus beszédet. Teológiailag jól megszerkesztett gondolatsor, tele elmélkedéshez remek tételekkel.

Az anyagiak hajszolása miatt a Jézust kereső tömeg a beszéd hallatán elbizonytalanodik, még a tanítványok is...

Jézus az „igazi” kenyér, minden más „kenyér” csak a síríg táplálja az embert. Sőt, csak a mulandóság számára táplálja az embert. Viszont az „élet kenyere” az örök életre. Jézus az „élet kenyere”, mert az Istenhez vezet és megtartja az Istennel való közösségben mindazt, aki benne hisz, tanítását elfogadja, követi.

Jézus azt mondja, hogy azok nyernek életet, akik „esznek a kenyérből”. „A kenyérből enni” annyit jelent, mint Jézushoz menni és benne hinni.

Jézus teljes önmagát adja, végsőkéig kitart a megtapasztalt igazság mellett.

A halálra odaáldozott élete az igazi táplálék, nehezen emészthető ugyan, de ennek elfogadása, megértése és követése ad ÉLET-et! És ez az ÉLET, amely összekapcsol Jézussal: Jézus bennem és én őbenne. Jézusban az marad, aki megtartja parancsait, aki megmarad minden körülmények között a szeretetben.

Egygylet lenni Jézussal: életazonosság – sorsazonosság – létazonosság!

Az eucharisztia, Krisztus teste, nem csodaszer, nem valami halhatatlanságot biztosító orvosság, nem ellenmérge a fizikai és lelki halál ellen. Az ő testét enni nem lenne szabad másként, mint hogy őszinte hittel közeledünk hozzá és követjük, amit tanított.

Mit jelent számomra az ÉLET, az örök élet? Odaát lehetek részese? Mindennél fontosabb a számomra?

Erőt merítek Krisztus testének vételéből? Nem lett megszokottá? Vágyódom rá? Mi lehet az oka, hogy a sok gyakori áldozón nem látszik, hogy őt Jézus élte?

Horváth Józsi, Tata- Táská

„Ti is el akartok menni?”

A kenyérszaporítás után nagy tömeg követte, kereste Jézust. Amikor azonban ő tanítani akarta őket, s megvilágította nekik, hogy ne veszendő eledelért fáradozzanak, hanem belőle erőt merítve keressék üdvösségüket. sokan otthagyták. Kemény beszédnek tartották, hogy lelki értelemben vegyék magukhoz testét, véré, s legyenek ők maguk is ezáltal az osztozás jelei, magukat adván a szeretet jeleiben, mint egy darab kenyeret, kortynyi bort.

Aki csak valamit (gyógyulást, munkát, kényelmet, biztonságot, stb.) akar Jézustól, az előbb-utóbb el fogja hagyni. Csak az, aki már megélte, hogy nem segítségre, hanem Jézusra van szüksége, és vele együtt akar munkálkodni az Isten országában, az marad mellette.

Rosszul esik, fájdalmas, és rossz érzés, amikor mellőlünk (közösségünkben, a Bokorból) megy el valaki, marad el közülünk. Szomorú érzés, amikor egy fontos kapcsolat széthullik a kezeink közt. Megpróbálhatunk erőfeszítéseket tenni, hogy visszatartsuk, de a könnyörgés, a manipuláció legtöbbször nem segítenek. Ha elveszítünk valakit, akit szeretünk, vagy csalódunk emberekben, a biztonságot csak az adja, hogy Jézus velem van. S a jogos fájdalmat csak az oldja, ha feldolgoztam, ha elengedtem az illetőt, mint Jézus a távozni szándékozókat. Persze imámban szívem mélyén őrzöm továbbra is, és minden alkalmat felhasználok arra, hogy újra hívjam, próbáljak közeledni feléje.

A bevezető kérdés nekem is szól! Jézus nekem is felteszi a kérdést: Te is el akarsz menni? Hiszen mindnyájunkat megkísért a magvető példabeszédében említett „világi gondok és e világi gazdagság”. Talán időnként jobban izgat a földi kenyér, mint az örök életre megtartó kenyér. Talán jobban foglalkoztat, hogy mi lesz holnap, mintsem, hogy mi lesz az örökkévalóságban. Talán rám is hat a tömegnyomás, a Jézustól semmit sem várók sokasága. Talán néha én is úgy gondolom, hogy nem kell annyira komolyan venni tanítását.

Jézus szabadnak hagy, és várja a válaszom. Minden nap, újra és újra!

Csiky Lajcsi, Budapest

Április 17. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – „Juhaim hallgatnak szavamra”

Palesztinában a nyájakat a hegyi legelőkön tartják. Éjszakára ellenben karámba terelik őket, megvédve a ragadozóktól és a rablóktól az állatokat. A juhok megismerik pásztoruk hangját, és követik gazdájukat.

Jézus jelzi, hogy ő egy az Atyával, de az őt követő nyájjal is teljes egységben van.

A hasonlat rendkívül találó, beszédes. Az ember is társas lény, szüksége van a csoportra, amelyben él, amelyben élmények érik és amely biztonságot ad. És szüksége van arra az irányító eszmére, amely Jézusban jelenik meg.

Mi is folyamatosan akarunk azonosulni közösségeinkben szellemileg, lelkileg, és természetesen külsőségeinkben is. Minden nap próbára tesz minket, különösen akkor, ha magunkra maradunk! Fájdalmasan hiányzik az akolmeleg, a tiszta szó, az iránymutatás. Ha nem vigyázunk, a világ könnyen kiragad minket Jézus kezéből, az örök élet ígéretéből.

Kis Imre, Tokaj

Április 18., hétfő

Jn 10,1-10

„... a juhok követik, mert ismerik a hangját...”

A Bibliában gyakran találkozunk a pásztor és a nyáj képével. Az Ószövetség idején, és Jézus korában is az állattartás volt a legfőbb megélhetési forrás.

Jézus jó Pásztornak és Kapunak mondja magát, de most talán arról elmélkedjünk, hogy mi (a nyáj, az ő juhai) hogyan viszonyuljunk hozzá a példabeszéd képei alapján.

Ebben a rövid részletben kétszer is elhangzik az a jellemzés, hogy a juhok megismerik a pásztor hangját. Mintha csak azt akarná hangsúlyozni, hogy milyen közeli kapcsolat van közöttük: hiszen nap, mint nap, reggeltől estig hallják szavát, már rezonál rá a szívük, rábizzák magukat. Nem úgy, mint az idegennel szemben, aki elől elfutnak, akinek nem ismerik a hangját.

A jó pásztor elől megy, vezeti a nyáját, a juhok meg követik. A kép arra utal, hogy a pásztor eligazítást nyújt: életünk döntéseiben, melyik utat válasszuk; másrészt példája az, ami iránymutatást jelent minden élethelyzetben. Együttal hangsúlyozza a példabeszéd, hogy a juhok idegen után nem mennek!

A juhok a kapun keresztül mennek be az akolba, azon járnak ki-be, és legelőt találnak. A Kapu magát Jézust jelképezi, akinek személye, értékszemlélete a zsinórmérték számunkra.

Az idei évet Ferenc pápa az irgalmasság évének nyilvánította. Sok templomban kinyitottak egy szent kaput, az irgalmasság kapuját. Ő azt szeretné, hogy a kapu küszöbének átlépése a Jézusba vetett bizalmunk, valamint szívünk igazi megtérésének jele legyen. A kapun való áthaladásnak azt kell emlékezetünkbe idéznie, hogy szívünk kapujának is tárva kell lennie. Egyik elmélkedésében mondja: „A szentévnék nem sok haszna lenne, ha szívünk kapuja nem engedné áthaladni Krisztust, aki mások felé noszogat minket, hogy elvigyük neki őt, és az ő szeretetét. Miként tehát a szent kapu nyitva marad, mert Isten velünk szembeni befogadásának jele, úgy a mi kapunk, szívünk kapuja is legyen mindig kitérve, hogy senkit se zárjon ki... Senkit!”

Szeretnék olyan lenni Uram, aki mindig követ Téged, aki élete kisebb-nagyobb döntéseiben a Te hangodra figyel. Szeretném nyitott szívvel fogadni Isten jóságát és irgalmát, és ennek örömevel nyitott szívvel lenni minden embertársam felé.

Csikyné Edit, Budapest

Április 19., kedd

Jn 10,22-30

Nem olyan egyszerű Jézusban fölismerni a Megváltót. A zsidók hiába éltek folyamatos Messiás-várásban, nem hittek Jézusban. Előítéletek rabjai – különösen az írástudók, akik fölépítették saját teóriájukat, hogy milyennek kell lennie a Messiásnak. Nyilatkozatot vártak tőle, ahelyett, hogy a tettei alapján maguk ítélték volna meg. Hisz' ha Jézus bizonygatta volna küldött voltát, akkor meg a tetteket kérték volna számon tőle.

De nekünk sem könnyű a Krisztus-követés. Figyelünk ugyan rá, de meg vagyunk győződve üdvözítő voltáról? Mi ellenkezőleg működünk, mint a zsidók. Fejben eldöntöttük, hogy Megváltó, hogy hozzá tartozunk. De annyi teória terjed Bokor-szerte... Ha tényleg az övéi vagyunk, együtt mozdulunk vele, az ő

fejével gondolkozunk, és úgy cselekszünk, ahogy Ő tenne? Mért olyan nehéz követni? Mi akadályoz benne? Hozzá tartozom lényegileg?

Jézus vallomása a tanítványokról magasztos. Részünkről nem olyan szoros a kapcsolat, lagymatag a gondolati azonosulás. Az Isten-fiúság és az Ország-építés méltósága át kellene, hogy járja a mindennapjainkat! A Teremtő eszközei és Jézus munkatársai vagyunk. A hétköznapi gyarlóságain ez lendíthet át. A böjti nagytakarítás és a húsvéti készüllet segíthet bennünket ebben.

- Hogyan hallgatók Jézus szavára? Fejlődöm vagy kullogok régi önmagam után?
- Ismerem egyre jobban? Vagy megrekedtem a megismerésében, elég, amit eddig megtudtam Róla?
- Követem őt? Úgy, mint az első föllángolás idején?
- Hiszek valamifajta örök életet az Atyában? Vágyom rá?
- Egy nekem Jézus az Atyával?
- Bízom benne, hogy megtalálom? Hogy senki-semmi nem ragadhat el tőle? – csak a magam hitetlensége, gyarlósága.

Benyhéné Zsuzsa, Budapest

Április 20., szerda

Jn 12,44-50

„Mert többre tartották az emberek megbecsülését, mint az Isten dicsőségét.”

Az adventben arról elmélkedtem, hogy „nekünk kell lenni Isten szájának, kezének, lábának. A szónak és a tettnek kéz a kézben kell járnia. Hol az egyik, hol a másik az előbbre való”. Akkor többen megjegyezték, jól mondom, aztán ahogy elolvastam a szöveget, rájöttem, hogy valami nagyon fontos mégis kimaradt, és a Jn 12,43. épp erre figyelmeztet: „Mert többre tartották az emberek megbecsülését, mint az Isten dicsőségét.” Fontos, hogy amit mondunk, teszünk; milyen indíttatásból mondjuk, tesszük.

Jézus nem tehetett mást. *„S tudom, hogy parancsa örök élet. Így amit hirdetek, úgy hirdetem, amint az Atya mondta”.*(Jn 12,50.) Még az ellenségei a farizeusok is elismerték, hogy *„Az emberek személyére sem vagy tekintettel, hanem Isten útját az igazság szellemében tanítod”*

- Én vajon milyen indíttatásból, beszélek, cselekszem?
- Jó buli a közösségesdi? Itt legalább jó emberek között vagyok. Adok is - kapok is.
- Jó látni, hogy nem én vagyok a legnyomorultabb?
- Jó bezsebelni a hálás tekinteteket, szavakat?
- Vagy megszántam őket? (szánalomra egészséges ember nem vágyik!)
- Kicsit jobbnak érzem magam akkor, ha úgy csinállok, mintha jó lennék?
- Vagy egész egyszerűen nem lehet, nem tudok másképp tenni, szólni? (B e l ü l r ő l j ö n .)
- Tudatosítom-e magamban – másokban, hogy amit teszek, Isten miatt teszem, mert nélküle semmik vagyunk?
- Milyen az Isten irányította ember?
- Büntelen? Vagy ugyanolyan gyarló, mint a többiek, de akar, törekszik Isten gondolatai szerint élni?
- Kiállok-e Istenem becsületéért?

Aczél Márti, Halásztelek

Április 21., csütörtök

Jn 13,16-20

„Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”

Miről szól nekem ez a mondat? Egyrészt a feltétlen bizalomról, másrészt a felelősségről.

Bizalom.

Jézus küldötte felé olyan bizalommal lehetek, mintha maga Jézus jönne hozzám. Akihez pedig Jézus jön, az olyan, mintha az Atya jönne. Lehetséges ekkora bizalom? Eljön hozzám egy ember, akit talán alig ismerek, de Jézus küldöttként jön, ezért olyan bizalommal lehetek hozzá, mintha az Atyaisten kopogtatna az ajtómon. Úgy gondolom, ez egy tökéletes, ideális esetben valósulhat meg. Amikor ez megvalósul, már közel van az Isten Ország. A mi világunkban felnőtt és megedződött embernek már annyi csalódása, keserű tapasztalata van, annyiszor becsapták, hogy nemigen tud egy ismeretlen felé száz százalékig bizalommal lenni. De a bizalmat ki lehet érdemelni, rá lehet szolgálni. Ez Jézus küldötteinek felelőssége. Szavaink és

tetteink legyenek annyira összhangban, hogy bízzanak bennünk, akikhez küldettünk. Egy közösségnek nagy értéke lehet, ha magas a bizalom szintje. Amilyen hosszú és nehéz egymás között kiépíteni a feltétlen bizalom légkörét, olyan könnyen és pillanatok alatt le lehet rombolni. A bizalom nem a tiszták és tökéletesek kiváltsága. Sőt. Mindig gyanús, ha valaki makulátlan, soha sem hibázik, mindenben száz százalékra teljesít. Inkább azokban bízunk, akik képesek a hibáikat, botlásait, határait is elismerni, őszintén felvállalni. Akik nem a szőnyeg alá söprik a kudarcaikat, hanem arról is képesek beszámolni, vagy elismerik, hogy ebben-abbban tévedtek.

Vannak-e barátaim, akik előtt lehetek kozmetikázás nélkül olyan, amilyen a valóságban vagyok? Van-e olyan barátom, aki bátran mutathatja felém az árnyékos oldalát is, mert bízhat bennem, hogy úgy is szeretem? Mivel romboltam a közösségemben a bizalmat? Van-e, volt-e bátorságom korigálni? Teszek-e azért, hogy a közösségemben növekedjen a bizalom szintje?

Balogh Laci, Debrecen

Április 22., péntek

Jn 14,1-6

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem!”

Eszembe jutnak Pál Ferenc gondolatai. Ha megkérdezik valamelyikünket, hogy hisz-e a pénzben, általában nemmel válaszol. Viszont biztonságérzetet ad, bízunk a pénzben. Sokunk azt mondja, hogy hisz az Istenben. Na de bízunk is Benne?

Azt hiszem, ezek elég lényegre tapintó gondolatok. Mennyivel könnyebb lenne az életünk, ha bíznánk az Istenben. Bár az evangéliumi fordításban nem a bizalom szó szerepel, talán ez még fontosabb is lenne!

Tanos András, Székesfehérvár

Április 23., szombat

Jn 14,7-14

Madarat tolláról, embert barátjáról, az Atyát a Fiúról, folytathatnám szabadon.

- Az egymáshoz tartozás felelősséget ró ránk, és tetteink rámutatnak személyiségünkre.
- Ha valakivel közösséget vállalunk, azonosulunk énjével.
- Különösen igaz ez Jézus és az Atya kapcsolatára, hiszen Ők összetartoznak, egymásból vannak és élnek.
- Nehéz ezt nekünk embereknek felfogni, és nehéz volt ezt megérteni a tanítványoknak is.
- Fülöp kérdése is ezt a bizonytalanságot, értetlenséget tükrözi.
- Jézus azonban határozottan állást foglal. *„Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem.”*

Válaszában nagyonis megfoghatóvá teszi az Atya személyét: Higgyetek a tetteknek, melyeket láttok és tapasztaltok.

Isten, Atya, Jézus ma is bennünk, és általunk él, válik valósággá: Gondolatainkban, érzéseinkben, mindennapi tetteinkben, emberi kapcsolatainkban realizálódik. Éljük és szeressünk úgy, hogy láthatóvá tegyük az Atyát! Vajon bennünk felfedezhető-e az élő és szerető Isten?

Magyar Laura, Székesfehérvár

Április 24. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – „Amint én szerettelek titeket...”

Több mint kétezer éve hangzottak el Jézus szavai: *„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is.”* Példának állította magát a tanítványai és minden követője elé. Hogyan szeretett? Az evangéliumok részletesen leírják. Amíg az apostolokkal járta a vidéket, mindenét megosztotta velük, a végén pedig az életét áldozta a barátaikért.

Új parancs. A „szemet szemért, fogat fogért” ószövetségi törvényhez képest Jézus óriási szemléletváltást vár el a tanítványaitól. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy Jézus fenti parancsa nem csak a vallástörténelemben, de a világtörténelemben is hatalmas változásokat indított el.

Érdemes elgondolkodni tehát, hogy a kétezer év folyamán a magukat Jézus követőinek valló keresztények mennyire vették komolyan az új parancsot. Hogyan értelmezték a változó korok és változó teológiai irányzatok? Mennyire volt hangsúlyos, és mennyire került árnyékba? És ma hogyan állunk a szeretet

parancsával? Ne legyünk elbizakodottak! Ne gondoljuk, hogy mi megtaláltuk a bölcsök követét, és kétezer év után mi végre tudjuk, kizárólag mi tudjuk helyesen, mit jelent úgy szeretni, ahogyan Jézus. Persze nem mondom, hogy tévúton, vakvágányon járunk, de a századok tapasztalataink okulva joggal feltételezhetjük, hogy amint a történelem folyamán az emberiség egyre jobban megértette a jézusi parancsot, ez a folyamat folytatódni fog, és megmutatkozik az emberek életében is.

Naiv optimizmus a fejlődési folyamat megjósolása? Látva a világban erősödő, nagyonis nem-jézusi tendenciákat, a mérhetetlen erőszakot, kizsákmányolást, nyomort? Ahogyan erősödik a negatív kihívás, valószínűleg erősödik a jézusi tartalmú pozitív válasz is. Valószínűleg nem egyenes vonalon alakul a fejlődés, hiszen eddig is sok kacskaringó, zsákutca, eltévelyedés jellemezte a kereszténység történelmét. És ha mégis a sátáni erők fognak dominálni mindenütt a Földön? Ez a forgatókönyv sem zárható ki. Akkor viszont elpusztul az élet ezen a bolygón. Miért? Mert a Teremtő olyannak alkotta a világot, hogy az ő értékei nélkül előbb-utóbb olyan működési hibák lépnek fel az egyén és a társadalom életében, amelyek a pusztuláshoz vezetnek.

A jézusi értékek nem feltétlenül ott érvényesültek leginkább, ahol látványosan megjelent a pompa és a hatalom. Sőt! Az az Isten, aki a kövekből is tud magának „fiakat teremteni”, gondosan belelehelte a maga jóra törekvő lelkét az emberbe, s a jóra törekvés vörös fonala időről időre csodálatos módon felbukkant a történelem folyamán. Hol egy Szent Ferencet követő szerzetesrendben, hol egy világi mozgalomban, hol egy tanúságot tevő, példát adó püspökben, mint például Márton Áronban.

„Amint én szerettelek titeket ...” Mit jelent ma számomra a jézusi szeretet? Kiket tudok úgy szeretni, amint Jézus szeretete az övéit? Kikkel osztom meg anyagi és szellemi javaimat? Mennyire tág és mennyire szűk ez a kör? Kik a barátaim? Számukra is a jézusi szeretet a mérce? Kiért, miért lennék hajlandó akár az életemet is feláldozni?

Balogh Laci, Debrecen

Április 25., hétfő

Mk 16,15-20

A 16. versben szereplő megkeresztelkedést szerencsésebb alámerülésként fordítani és értelmezni. Az alámerüléshez kapcsolódóan szeretném feleleveníteni a Lukács 5. fejezet elején szereplő történetet, amikor Jézus a bárkából tanít, majd utána azt mondja Péternek: „Evezz a mélyre” a bárkával. Péter először hitetlenkedik, de végül rengeteg halat fognak. Amikor itt a Márk Evangélium végén az alámerülést olvasom, az összekapcsolódik bennem a mélyre evezéssel. Életem utóbbi néhány éve erről szól számomra: hogy a valóságot, annak fizikai, szellemi és lelki aspektusát, a jelen pillanatot hogyan leszek képes mélyebben, gazdagabban átélni. Biztos vagyok benne, hogy így megtalálom azt a szeretetet és szépséget, amire vágyom – ahelyett, hogy mindezt szuggerálni próbálnám magamnak. Minden testvéremet biztatom, hogy legyen bátorsága az alámerüléshez! És akkor nemcsak az egyéni életünkben, de a házasságunk, kapcsolataink mélységében is megtaláljuk a sok-sok halat, amitől a tanítványok hálója szakadozni kezdett. Nem akarok erről többet írni, hogy mindenki szabadsága megmaradjon abban, hogy bármit érthessen az alámerülés alatt.

A 19. versben Jézus a mennybe távozik, hogy Isten jobbjára üljön. Nos, ez bizonyára így történt. De attól a gondolattól mindenkit óvni, hogy Jézust és Istent csak a mennyben levőnek képzelje. Nemrég olvastam Jules Monchanin (ejtsd: "Monsané") francia származású dél-indiai papról az alábbi történetet:

„Egy nap odament egy csoport iskolás gyerekekhez, és megkérdezte őket: »Hol van Isten?« Némelyik gyerek hindu volt, némelyik keresztény. Mindegyik keresztény gyerek az égre mutatott (az Isten a Mennyben van). Az összes hindu gyerek pedig a szívére mutatott (Isten a szívben van).”

A történetet elbeszélő Bede Griffith hozzászövege: „Ez két különböző mód Isten megértésére, és ez a kettő kiegészíti egymást.”

Istenhez tehát nemcsak az erkölcsi felemelkedésünk által kerülhetünk közelebb, hanem úgy is, ha önmagunkhoz, a szívünkhöz közelebb kerülünk. Kívánom, hogy legyen időnk erre a közeledésre is!

Tanos Gábor, Székesfehérvár

Április 26., kedd

Jn 14,27-31a

„azért van ez, hogy a világ megtudja, hogy szeretem az atyát”

Talán a szeretet az a szó, aminek jelentését legjobban elmaszatolták. A krisztusi szeretet és napjaink szeretete... fényévekre van egymástól. Mit szeretünk manapság? Például a csokit, de bármi más: a munkát,

meg a kolbászt, a családot és a világbékét, a szabadságot, sőt a fogvatartót is (stockholm-szindróma). Az amerikaiak folyton mondogatják az „ájlávjút”. Sajnos, ez gyakran olyan cukormáz, ami próbatételekre töredezik, vagy elkenődik. Korunk szeretete tünékeny, illékony. Most szívből, igazán, teljesen a tiéd, de holnapra nem ígérhetek semmit. Addig még álmodok, közben fordul egyet a föld, új nap virrad, új lehetőségek, új kihívások, új vonzalmak, talán jobbak, mint tegnap, és a tegnap már a múlt. Napjainkban kevesen látják a sorsot madártávlatból, kevesen adják életüket az Atyának és másokért, mint Jézus, viszont sokan kockáztatják ostoba, örült pillanatokért (vakmerő mutatványok, háborzongató kihívások).

Az ő békéje konfliktust vállaló – nem kerülő és nem élező.

Jobb, úgy élni, hogy nem feledkezünk el a tényről: egyszer távozzunk a világból – nem mindegy hová.

Az evilág most a pénz rugójára jár: 30b *Bennem azonban semmije nincs.*

Ígérte, hogy lehet vele mindig találkozni: Lélekben és igaz szeretetben.

Akarok Vele találkozni? Fontos? Hogyan? Mit teszek érte? (Vagy épp ellene?)

Lelovics László, Kaposvár

Április 27., szerda

Jn 15,1-8

„Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám a szőlőműves.”

Jézus itt is praktikus életvezetési tanácsot ad. Hogyan éljem az életem? Lássam meg, hogy mi a szerintem helyes irány, aztán saját zsenialitásomtól diadaliittasan tűzön-vízen át vigyem azt keresztül? Vagy inkább éljek Jézussal szerves egységben (lét-, magatartás- és sorsazonosság), hangoljam a lelkiismeretem folyamatosan a Jézus által hirdetett üzenethez és így vigyem végbe tűzön-vízen át az Atya akaratát?

Itt álljunk meg egy pillanatra. Ez az evangéliumi rész végig azt hangsúlyozza, hogy Jézus a szőlőtő és mi vagyunk a szőlővesszők. Addig van életünk, amíg a szőlőtő éltető tápanyagaiból táplálkozunk, amíg oda-vissza áramlik az élet, amíg a szőlőtővel egységben létezzünk. És sokunk itt hajlamos is abbahagyni a gondolatsort. A Jézussal való egységet hajlamosak vagyunk célként felfogni az életünkben.

Jézus azonban világosan elhelyezi magát a világmindenség rendjében – az Atya a szőlőműves, Jézus a szőlőtő. Tudjuk, hogy a földműves határozza meg, hogy milyen legyen a földjén a biokultúra. A mai, a föld kizsákmányolásától szenvedő világban ezt már másként gondoljuk, de az eredeti felállás mégiscsak az volt, hogy a föld a földművest kell, hogy szolgálja.

Arra szeretnék ezzel utalni, hogy az Atya – Fiú – Szentlélek Szentháromságból katolikus hagyományunk és a Bokor irányultságában is talán túlhangsúlyozzuk a Fiú szerepét (amit természetesen nem szeretnék kisebbiteni). Azt viszont szeretném kiemelni, hogy a Jézussal való szoros egység megtartásával együtt nagyobb figyelmet kellene fordítanunk az Atyára – amit talán még kevesen tesznek meg – és a Lélekre is (amit viszont megtesznek a karizmatikus mozgalmak).

Az én istenkapcsolatomban milyen arányokat fedezek fel? Követem-e Jézus példáját, aki sokat imádkozott az Atyához? Imaéletem mennyiben látszik meg a tetteimen, az életemen? Mennyire vagyok szerves egységben Jézussal az Atya szándékának szolgálatában?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

Április 28., csütörtök

Jn 15,9-11

„Maradjatok meg szeretetemben.”

A lét egyik legfontosabb érzelmé a szeretet, sőt talán a legfontosabb. Ezért is biztosítja Jézus a tanítványait, azaz bennünket a szeretetről. Hiszen a szeretet az emberi kapcsolatok csúcса, mindnyájan erre vágyunk, nélküle csak nagyon hiányos, rossz minőségű életet élhetünk.

Jézus az Atyával kapcsolatos szeretetét is azért hozza fel nekünk példának, hogy megértsük: a jó emberi kapcsolatok nem nélkülözhetik a szeretetet. A szeretet hiánya meg egyenesen pokollá teheti az életünket, és ha már itt pokollá tesszük az életünket, mi várhat ránk az után...

Az embertársi szereteten túl megtapasztalhatjuk az Isten szeretetét is. És ezzel a megtapasztalással teljesebbé válik az örömünk. Furcsa paradoxon, hogy Jézus szeretetét a parancsának megtartásával tudjuk megtartani. Ez a parancs pedig nem más, mint hogy embertársainkat szeressük. Tehát ha nem szeretünk, elveszíthetjük Jézus szeretetét is. Nem megszűnik Jézus szeretete, hanem mi veszítjük el. Nem fogjuk tudni megkérgesedett szívvel megérezni.

Másik fontos dolog, amit nem lehet nem észrevenni, hogy Jézus a szeretetében megmaradást köti a feltételhez, nem a szeretetének elérését. Tehát a szeretete már adott, abba „beleszülettünk”.

- Megadom-e én is fenntartás nélkül az indító szeretetet embertársamnak?
- Felfigyelek-e Isten szeretetének jeleire?
- Töreksem-e minden körülmények között a szeretetkapcsolat fenntartására, megmentésére?

Istenem, segíts, hogy ne csak kapni akarjam a szeretetet, hanem adni is, sőt ez legyen a legfőbb célom!

Singer József, Székesfehérvár

Április 29., péntek

Mt 11,25-30

Jézus hálát ad az Atyának, amiért a szeretetre fogékonyabbak a gyermekek és az egyszerű emberek. Isten bölcsessége, hogy akik a bölcsességet, okosságot a szeretetnél előbbre valónak tartják, nehezebben jutnak el hozzá, mint akik feltétel nélkül hisznek benne.

Jézus magához hív mindenkit, akit gondok, bajok gyötörnek, hogy felüldítse őket. Azt mondja, *„vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem”* mert a szelídség és alázatos szívűség nyugalmat ad a léleknek. *„Az én igám édes, az én terhem könnyű”* – de tegyük fel önmagunknak a kérdést, hogy mennyire könnyű önmagunk megtagadása, ellenségeink szeretete, amit Jézus többször megmutatott nekünk?

Osvald István és Kata, Székesfehérvár

Április 30., szombat

Jn 15,18-21

Mielőtt a világra jövünk, születésünkre várva is nagy szeretet vesz körül bennünket. Édesanyánk, édesapánk, a körülöttük élők várják megérkezésünket. Az újszülött kisgyermek jó esetben szeretetben, melegséget sugárzó légkörben nő fel.

Később értelmünk nyiladozásával rádöbbenünk, hogy nem mindenki kedvel egyformán bennünket. Nem szeretjük, ha gyűlölnék vagy negatív érzelmet táplálnak irántunk. Életünk során el kell fogadnunk, hogy nem mindenki kedvel bennünket. Mi sem fogadjuk el egyformán embertársainkat. Ha Jézus útját próbáljuk járni, sok esetben negatív fogadtatásban részesülünk. Őt is üldözték...

Könnyebb e-világian élni? (szerethető)

Nehezebb, de megéri kiválasztottként cselekedni, élni? (belső béke)

Át tudjuk lépni kötöttségeinket, szabadon dönteni, cselekedni?

Sokszor tényleg falba ütközünk, de erőfeszítés, befektetés nélkül nincs eredmény.

Azért is tenni kell, hogy egyesek ne szeressenek.

Fekete Tibor és Zsuzsa, Székesfehérvár

Május 1. Húsvét 6. vasárnap – Jn 14,23-29 – Közös otthonunk

Jézus készül visszamenni a Mennyei Atyához. Nem akar egyedül odajutni. Annak örülne, ha apostolai is vele lennének. Lakásról, otthonról beszél nekik. Ő jól érezte magát a mennyei otthonban. Neki már van tapasztalata arról, hogy milyen a Mennyei Atyánál lenni, otthon éreznünk magunkat Istennél. Kell a szeretetkapcsolat az Istennel. Egyrészt Jézus is újra bele akar kapcsolódni, másrészt minket is oda akar kapcsolni Istenhez. Se ő, se én ne legyek egyedül! Így már közös az otthonunk. Nemcsak vendégek vagyunk, hanem testvérei Jézusnak, és gyermekei a Mennyei Atyának. Nem csoda, ha Jézus nem remeteként élte le az életét, hanem közösségben apostolaival, a tizenkettővel.

Mi hogyan juthatunk oda? A szeretet cselekedetei által. Ezek konkrét tettek. Mindennapi életünkben, a hétköznapi életben, az élet sok-sok területén: a családban, a munkahelyen, baráti körben, utazás közben. A Jézustól kapott tanítást kell megélnünk. *„Békességet hagyok rátok”*, mondta Jézus az apostolainak. A tanítványok zaklatottak, Jézusnak meg kell nyugtatnia őket. – Milyennek gondolom és képzelem Jézus békéjét? Lehet külső béke, és lehet belső béke. Megbékélés önmagammal, másokkal (azokkal, akik elfogadnak, családtagjaim, szeretteim, s akik nem fogadnak el, vagy éppen ellenségesek velem szemben), és Istennel.

Május elseje egyben Munkás Szent József ünnepe. Ő a munkások védőszentje. Ünnepe XII. Piusz pápa vezette be 1955. május 1-én. Isten munkatársává fogad bennünket, hogy tovább gyarapítsuk az általa elin-

dított valóságot. Minél jobban azonosulunk az akár a hivatalunkból, akár a szakmánkból következő feladatokkal, annál több közünk lesz az egész világhoz és annak jó irányú kibontakozásához. A munka megbecsüli a Teremtő Isten ajándékait és tőle kapott talentumainkat, amelyeket föl kell használnunk életünk folyamán.

Jézus is így élt názáreti otthonában. Dolgozott, ahogyan mi is. Így mindennapi munkánk során, az élet leg-hétköznapiabb dolgaiban mi is közösségben vagyunk vele. A munkanélküliség ezért is nagy megpróbáltatás a munkaképes ember számára. Imádságos lelkülettel gondoljunk ma azokra is, akiknek nincs munkájuk. Ferenc pápát idézem: „Munkás Szent József járjon közben az emberi élet Isten akarata szerinti rendjének megvalósulásáért, hogy mindannyian boldoguljunk itt a földön, s méltók legyünk az üdvösségre.”

Május első vasárnapja: Anyák napja. Imádsággal és virággal köszöntjük az édesanyákat és a nagymamákat. Az édesanya minden ember szívében különleges helyet foglal el. Körülvesszük szeretetünkkel, megbecsülésünkkel és tiszteletünkkel. Ugyanígy nagymamáinkat is. Ha élnek még, akkor köszöntjük őket. Ha már a temetőben nyugszanak, imádkozunk értük. Aki teheti, keresse meg, és imádkozza el *Dsida Jenő* Hálaadás című versét.

Tóth Miklós, Fertőd-Eszterháza

Május 2., hétfő

Jn 15,26-16,4

„Ti is tegyetek tanúságot rólam...”

Elgondolkoztat Jézus felszólítása: „*Ti is tegyetek tanúságot rólam!*” Én kiről és miről beszélek az embereknek? Kiről és miről beszél az életem? Felismerik-e bennem Jézus emberét, Jézus barátját, magát Jézust, akivel élelem/élni akarom az életem?

Május van, virágzás, a tavasz illata leng be mindent. Ilyenkor természetes érzés, hogy élni érdemes, élni jó. Gondolataimban előjön egy régi emlék Taize-ről, arról a helyről, amit a reménység szigetének éltem meg. A befogadás, az osztozás és az egyszerűség tanúságtételének lehettem részese. Ott tartózkodásom alatt az egyik nap meghívást kaptam a szerzetes közösség vacsorájára. A testvérek és mi meghívottak körbe ültünk a terasz padjain. Roger testvér térdre ereszkedett a középen elhelyezett alacsony asztal mellett, szelte, törte a kenyeret, osztotta az ételt. Kezünkbe tette a tálka levest és adta a kenyeret a tőle megszokott kedvességgel és természetességgel, így téve tanúságot mesteréről, Jézusról.

Ha valamikor, akkor ma igazán fontos dolog a tanúságtétel az osztozásról, a befogadásról, az egyszerűségről, a kiengesztelődésről és a megbocsátásról. Ha ebben a szellemiségben élünk, akkor maradhat élhető a környezetünk és tudunk segíteni a rászorulókon.

Más-más indíttatásból, de hasonló felfedezésre és a közösségi lét megélésének sajátos formájára talált rá Roger testvér, Teréz anya, a Bokor közösség és sok kereső, nyitott szívű keresztény szerte a világon, a XX. század második felében, megjelenítve ezzel is Jézus tanítását, és vált a reménység hordozójává.

Ma miben leszek/miben voltam a reménység hordozója a tanúságtételem által?

Deli József, Székesfehérvár

Május 3., kedd

Jn 14,6-14

„... én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem...”

Van egy nagy kérdés. Jézus – aki az „út, az igazság és az élet” – itt járt közöttünk, és megtanította nekünk, hogy hogyan kell élnünk, milyen élet tetszik az Atyának. Az más kérdés, hogy mi – mivel a Jézus által mutatott úton egyáltalán nem könnyű járni – sokszor Fülöppel együtt úgy teszünk, mintha nem értenénk, nem ismernénk Jézust. A nagy kérdés a következő: bennem lakozik-e az Isten? Könnyű erre meggondolatlanul rávágni a választ, de megfontolva már nehezebb. Jézus a tanítást az Atya nevében mondja, a tetteit az Atya cselekszi.

De Ő nekünk is azt mondja, hogy mi is ugyanazokat a tetteket fogjuk végbevinni, mint Ő, sőt még nagyobbakat. És erre az indok csak annyi, hogy Ő elmegy az Atyához. Hiszen Jézus azt mondja, hogy jobb nekünk, ha Ő elmegy, mert akkor elküldi nekünk a Szentlelket. Tehát a bennünk levő Szentlélek az, aki nagy tetteket tud általunk végbevinni, sőt még nagyobbakat is. Nekem csak annyi a dolgom ebben, hogy figyeljek rá, meghalljam a Lélek szavát, és főleg, hogy lemondva saját akaratomról, azt tegyem, amit Ő mond. A saját akaratról lemondani persze nem könnyű, de hát ez a jézusi úton járás lényege.

- El tudom-e hinni, hogy – minden hibám ellenére – bennem lakik az Isten?
- Figyelek-e a bennem megszólaló Lélekre – még ha a hangja halk is, mint a szellő?
- Félre tudom-e tenni a saját akaratomat egy halk kérés kedvéért?

Jöjj Szentlélek, nagyon szeretnék Rád figyelni!

Singerné Tili, Székesfehérvár

Május 4., szerda

Jn 16,12-15

„Még sok mondanivalóm volna nektek, de nem vagytok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek. Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.”

Jézus további mondanivalójára a tanítványok nem voltak elég érettek, mint az események is mutatták. Nagypéntek után mindenki csalódottan elindult hazafelé (emmausziak...), mert még azt sem értették meg, amit addig hallottak (ti. hogy fogjanak össze, éljenek szeretet közösséget Jézus “nélkül” is, mert ez a lényeg).

A további tanításokat majd a Lélektől lehet megtudni az elkövetkezendő időkben (már kétezer éve folyamatosan). De ez a Lélek nem tud csak úgy fújni, hatni. Mint ahogyan ahhoz, hogy szél legyen, kell a levegő. A továbbiakban nem beszélnek az Atyáról, a Lélekről, Jézusról, mint az Isten megjelenési formáiról, csak a Teremtőről. Úgy tűnik, semmit sem tehet a Földön nélkülünk, emberek nélkül. Másutt a Világmindenségben meg az ottaniak nélkül. Mintha így lenne kitalálva. Nem beképzeltség szeretne ez lenni, inkább az óriási felelősség és lehetőség számunkra. Nélkülünk a Teremtő sem tud újabb és újabb embereket létrehozni. Ezért kötelességünk az életet továbbadni. Persze nem csak úgy “gyártani” az utódokat, ezért alakul ki bennünk a szerelem, erre alakult ki a házasság, a család... Magasztos és szent dolog ez! Már az erre alkalmasság kérdésénél vagyunk, egészségesen élni, készülni a gyereknevelésre, majd minél tökéletesebben megvalósítani.

Az Ő mibenlétének megértéséhez és elmondásához kellene az alkalmas közvetítők (próféták, Jézus, Lélek, szerzetalapítók, világvallás-alapítók, Bokor-alapítók, filozófusok, teológusok, stb.) Mint ahogy a hang létrejöttéhez kell a fizikai közeg meg a hangkeltő eszköz vagy hangszál. Lehet, hogy a Teremtő nem tudja másként közölni magát, csak általunk? Ismét itt vagyunk az óriási felelősség és lehetőség, sőt kötelesség kérdésénél. Az alkalmassá válás kérdésénél. A szellemi örökség továbbélésénél, továbbfejlesztésénél. Emberlétem miatt a részemet ebből is ki kell vennem, a fizikai mivoltomat, az agyamat a Teremtő eszközéül kell, hogy adjam. Ki-ki a képességeinek, talentumainak megfelelően.

Számunkra akkor hiteles ez a mondanivaló, ha összhangban van Jézussal, ha az Ő tanítását fejti ki tovább. Ezért kell lehetőleg minden – különböző szempontok miatt – “hozzáadott” szöveget lefejtetni az evangéliumokról, ezért kellene a „gromonandrások”, „kovácslacik”! Jól látszik, ha a nem lényeges, nem eredeti jézusi szöveget variálja tovább a magát Lélektől elteltnek vélő, akkor virul a “vallás” (angyal-tanok, Mária-dogmák, pártus herceg, ezotéria, ...)

Szerintem aki ezt a jánosi szakaszt írta, az éppen azt látta (és adta Jézus ajkára), hogy majd lesznek olyan Istenre hangolt emberek, akik a saját koruknak megfelelően be fogják tudni mutatni a Teremtő világát, aktualizálni tudják Jézus tanítását. Én örök optimistaként ugyanis hiszek az emberi gondolkodás (Szent Szellem - Pneuma) fejlődésében, haladásában. Maga Pál is ilyen Szent Szellemről megszállott lehetett az összes torzításával együtt. Gyurka bácsi is. Hála Istennek – véleményem szerint és egyelőre úgy tűnik – Ferenc pápa is. Meg a “gromonandrás”, “kolaci”... is!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Május 5., csütörtök

Jn 16,16-20

„Mit akar ezzel mondani: Rövid idő és már nem láttok engem, ismét rövid idő és viszontláttok engem? És: az Atyához megyek? Nem értjük, mit beszél.”

János evangéliumában Jézus a szenvedéstörténet előtt a tanítványok számára nehezen érthető gondolatokat fogalmaz meg. A Mester már tudja, hogy elérkezett az idő. Bármilyen riasztó és fájdalmas számára, halálával kell hitelesítenie a Teremtő Atyjától megismert világot. Ha nem ezt teszi, ha elfut, elbujdokol, az

emberek talán soha nem értik meg az Atya világának törvényeit. Ez a világ Jézus számára tiszta és egyértelmű: nem a halál, hanem az Élet kezdete. Olyan Ország, ahol nem uralkodnak, hanem szolgálnak. Az Atya nem a Seregek Ura, hanem a mindenkit, a bűnös embert is szerető Isten.

De azt is tudja, hogy számunkra, emberek számára a halál riasztó, kétségekkel teli. Már a Jézus korbeli zsidók között sem mindenki hitt a halál utáni életben, a szadduceusok például tagadták a holtak feltámasztását. De míg Jézus korában ez ritkaságnak számított, a ma élő emberek között igen gyakori a „hitetlenség” – néptől és vallástól függetlenül. Az evangéliumi részletből kitűnik, hogy Jézus megérzi és megérti tanítványai értetlenkedését. Tudja, hogy a halál, az elválás fájdalmas számunkra. Talán éppen ezért akarta ennyire kihangsúlyozni: a halál, a fájdalom, a szomorúság elkerülhetetlen belépő az Atya Országába.

Próbálom-e erősíteni magamban a hitet? Milyen az elváláshoz, a halálhoz való hozzáállásom?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

Május 6., péntek

Jn 16,20-23a

„Azon a napon engem többé nem kérdeztek meg semmi felől. Bizony, bizony azt mondom nektek: Bármire kértek is akkor az Atyát az én nevemben, megadja nektek.”

Hallgatói számára különös beszédű ez a Jézus. Olyan szép dolgokat tud mondani az Istenről, meg az Isten Országáról, hogy hallgatóságának szíve repdes, rögtön megérzi, hogy ez az igazi beszéd, az igazság... Máskor meg csak összezavarja tanítványait. A Húsvét előtti vacsoránál ismét egy ilyen érthetetlen bejelentés: „Rövid idő s már nem láttok, ismét rövid idő és viszontláttok”. Meg hogy az „Atyához megyek”. A tanítványok nem értik: – Nem akar velünk maradni? Miért akar itthagyni?

Ezt próbálja most Jézus elmagyarázni a számukra. Valószínűleg érzékelte a közhangulat megváltozását, hogy a diadalmas, csodaváró virágvasárnapi bevonulás után mégsem tért meg Jeruzsálem. Józanul számot vetett azzal a lehetőséggel, hogy a Hatalom a maga játékszabályai szerint hamarosan leszámol vele. Talán még az életét is elveszik, talán éppen mostanában... Erre próbálja felkészíteni tanítványait. Mert látja, hogy még mindig nem értik őt (karddal mennek a Getsemániba...). Ónékülle keserves, szomorú napjaik lesznek. Aztán majd egyszerre meg fogják érteni őt. Csak meg kell érlelődni bennük a tanításának, ahogy a születendő gyermek is megéri a megszületésre.

A Jézus nélküli „rövid idő” egy keserves, sírással, szomorkodással teli időszak lesz. Olyan, mint a szülési fájdalom. Akkor, abban a pillanatban nagyon fáj. És közben a Jézussal ellenséges világ örülni fog. Nehéz lesz.

De megígéri, hogy ez a fájdalom – ugyanúgy, mint a szülési fájdalom – el fog múlni. A szomorúságból, fájdalomtól öröm lesz, el nem múló öröm. A tanítványok **akkor** fogják igazából megérteni Jézust. Nem fogják többé kérdegetni, hogy az ő majdani minisztereiként mekkora hatalom, dicsőség és gazdagság jut majd nekik. **Akkor** tudni fogják, mit kérjenek az Atyától. És a tanítványok minden jézusi kérése meghallgatásra fog találni az Atyánál.

Mi vajon hol tartunk a gondolkodásunk átalakításában? Mik a vágyaink, miket szeretnénk elérni, miket kérünk az Atyától?

Bajnok László, Budapest

Május 7., szombat

Jn 16, 23b-28

„Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megadja nektek...”

Éppen harminc éve halt meg Bokrunk egyik kiemelkedő egyénisége H. Zsóka pedagógus, négy gyermek anyja, a közösség elkötelezett radikális tagja. Az iskolában sem titkolja eszményeit, egyik tanítványa lelki gyakorlaton is részt vesz, amiért a lány anyja bevádolja őt minden fórumon (püspökség, AEH, BM, Fővárosi Tanács, sajtó). Később fia katonaságmegtágadása miatt kétszer is házkutatást tartanak náluk. Közben súlyos beteg. Végülis csontrákban, iszonyú szenvedések között halt meg.

Miért is idézem most fel az ő emlékét? A fenti idézet miatt: „Bármit kértek az Atyától...”. Az említett tanítvány nem csak közösségünkhöz, hanem az ún. karizmatikus mozgalomhoz is csatlakozott, melynek jellemzője volt a nyelveken szólás, prófétálás, a csodás gyógyítás... Ez utóbbit próbálta alkalmazni a súlyos betegen. A gyógyítás sikertelensége után elkeseredetten a beteget vádolta azzal, hogy nincs hite a gyógyulásban, ezért nem gyógyul meg.

A jézusi mondatnak fals értelmezése nemcsak ilyen túlbuzgó megnyilvánulásokban mutatkozhat meg, mely a beteg testi szenvedéseit még a bűntudat lelki fájdalmával is fokozhatja. Hanem hamis illúziókat kelthet bennünk is, amikor anyagi, testi, lelki bajainkban nemcsak csodát várunk, de csodát akarunk kikövetelni az Istentől éppen erre a mondatra hivatkozva. A Jézus nevében való csodatevés túl olcsó módja a szeretet gyakorlásának. Nem kellene más, mint egy „imagyár”, ahol gazdasági, jóléti, egészségügyi, orvosi problémáinkat néhány mondattal Istent kérve mindent el lehetne érni az életben.

Jézus nevében azonban csak azt kérhetjük a Szeretet Istentől, hogy nekünk adjon szeretetet a szeretet tetteinek gyakorlására. A haldokló testvérünk ágya mellett is!

Kovács László, Budapest

Május 8. – Urunk mennybemenetele – Lk 24,46-53 – Életszakaszok, feladatok

A föltámadt Jézus még 40 napon át övéivel volt, és tanította őket. Beszélt nekik az Isten Országáról. Aztán befejezte Istentől kapott küldetését itt a földön. Lezárultak a megjelenései. – Mi hogyan tudjuk lezárni, befejezni életünk egy-egy szakaszát? Hogyan oldunk meg, hogyan viszünk végig egy-egy feladatot? Tudjuk-e azt maradéktalanul teljesíteni?

Mennybemenetele előtt Jézus két feladattal bízta meg apostolait. Egyrészt még várakozniuk kell, hogy eljöjjön a megígért Szentlélek, aki betölti őket erejével. A várakozás tíz napja alatt együtt maradtak, és közösen imádkozva várták a Szentlélek pünkösdi eljövételét. Másrészt apostolait és mindazokat, akik hűségesek maradtak hozzá, Jézus feladattal bízta meg. El kellett indulniuk az akkor ismert világba, hogy az embereknek hirdessék az evangéliumot. Tehát kettős mozgást figyelhetünk meg.

1. Maradjanak a városban, Jeruzsálemben, hogy imádkozva fölkészüljenek a Szentlélek fogadására. Várákozzanak, gyűjtsenek erőt, és tegyék alkalmassá szívüket-lelküket arra, hogy a Szentlélek eltöltse őket erővel, bátorsággal és missziós tudattal.
2. Küldetést kaptak, induljanak.

Hányszor megmutatkozott ez az ellentétes mozgás Jézus és tanítványai életében!. Jézus éppen akkor küldi őket, amikor ők maradnának. A színeváltozás hegyén azt mondják: „*Uram, jó nekünk itt lennünk.*” Mire Jézus: „*Keljetek föl, és ne féljete!*” (Mt 17,4.7). A kenyérszaporításkor a nép és az apostolok föllelkesülnek. Királlyá akarják őt tenni. Jézus kényszeríti tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra (Jn 6,15; Mt 14,22). – Saját életünkben is sokszor van ilyen kétirányú mozgás. Amikor az ünnepek vagy a vasárnapok előtt el kellene csendesednünk, és lélekben készülődnünk, akkor mi idegeskedünk, vásárolunk és futkosunk (ld. Advent, Nagyböjt).

Vegyük szemügyre a helyet, a várost, ahol mindez történik! Jeruzsálem. Ismét a kettősség gondolata. Bűnösök és szentek városa. Milyen sokan ellenségesen viselkednek Jézussal szemben. Gáncsoskodnak, áskálódnak ellene. El akarják veszejteni. Mások hallgatnak rá, és tanítványai, apostolai, követői lesznek, mert meghallják hívó szavát, és igennel válaszolnak rá. Az utolsó vacsora történése: az áruló Júdás és a hűséges tanítványok. Péter háromszor megtagadja, János bátran és hűségesen követi a főpap udvarába. A Golgota hegye: a keresztre feszítés és egyben a föltámadás helye. Maga Jeruzsálem, az erős város, a félelem, az üldöztetés, ugyanakkor a föltámadás, a mennybemenetel és a Szentlélek eljövételének helye.

Nekünk is van lelki-szellemi Jeruzsálemünk, ahol ez a kettősség megjelenhet. Mi is meghalljuk Jézus hívó szavát, és elfogadjuk, azonosulunk a missziós küldetéssel, vagy pedig elutasítjuk és hátat fordítunk neki. Hogyan éljük meg életünk folyamán ezeket az eseményeket? Milyen a missziós lelkület bennünk?

Tóth Miklós, Fertőd-Eszterháza

Május 9., hétfő

Jn 16,29-33

„Ezen a világon szenvednetek kell, de bízzatok: én már legyőztem a világot.”

Jézus többféle eszközt használ az Örömhír célba juttatásához, a jól ismert példabeszédeket színes képekkel és nyílt, egyértelmű, személyre szabott, célzott szavakat. Ki-miből ért? Ki hogyan veszi az adást, de az üzenet, a tartalom, minden esetben ugyanaz. A Szeretet Örömhírét Jézus az Atyától hozta nekünk, Tőle ismeri, nekünk adja át, ha mi elfogadjuk, ha mi hiszünk Neki, ha hiszünk Benne. Aki az Atyához tartozik, ha egyedül is van, sohasem magányos utakon kóborló. Jézus társasága a legfontosabbat adja nekünk, a lelki békét, a célt, a bizonyosságot, melynek hiányában az ember csak elpusztul. Ez a meggyőződés, olyan szoros kapocs köztünk, hogy a fizikai távolság sem gyengíti, nem tépheti el. Ez az összetartozás bármilyen megpróbáltatásban olyan erőt ad, mely nem enged meg az összezuhanást, a reménytelenül mélybe hullást,

a kilátástalanságot. Nem vagyunk gazdátlan, haszontalan vagy méltatlanul birtokolt tárgyak, megvett, kisajátított rabszolgák, mert nekünk a halálunk is új életre vezet, eleven magot sarjaszt.

Csontos Barnabás, Budapest

Május 10., kedd

Jn 17,1-11a

Jézus Főpapi imája

Ez a jánosi szöveg távol áll tőlem, mind stílusában, mind mondanivalójában. Már a címe is furcsa: „főpapi ima”, milyen távoli ez a jézusi elképzelésektől, ő nemhogy főpap nem akart lenni, de papságot és vallást sem akart. A szöveg nyilvánvalóan a korai egyház teológiai alapvetéseinek igazolására szolgál, Jézus istenségét, az Atyával való egylényegűségét, mindenhatóságát tanítja. A tanítás lényege a hit és a hit általi megdicsőülés. Jézusi mondanivaló – számomra – kevés van benne.

Próbálok azonban mégis jézusi tartalmakat meglátni benne: *”A tanítást, amit nekem adtál, átadtam nekik.”*: A jézusi tanítás lényege az a szeretet, amit az Atyától tanult, és ami adásban, ellenségszeretben, erőszakmentességben, szolgálatban-kicsiségben nyilvánul meg, Jézus egész élete ezt példázza, ezt tanítja, ezt adta át tanítványainak, akiket a világban hagyott, hogy képviseljék tanítását a világban. Nekünk, kései tanítványoknak is a világban kell helyt állnunk ezzel a jézusi mondanivalóval, próbálni valósítani saját életünkben, átadni környezetünknek.

A világ Jézust sem fogadta el, kivetette. Azt hiszem, mi is akkor járunk jó úton, ha a keskeny utat választjuk, ahol kevesen mennek.

Kovácsné Kosztolányi Mária, Karancsalja

Május 11., szerda

Jn 17-11b-19

„nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem, hogy óvd meg őket a gonosztól”

Jézus búcsúzkodik tanítványaitól, barátaitól, utolsó intelmeit olvashatjuk ebben a főpapi imában. Az egység, a megmaradás, az öröm és a tanítás átadása a legfőbb mondanivalója, kívánsága Jézusnak. Mennyire aktuálisak ezek mai is, a Bokorra vonatkoztatva is? Hogyan valósulhat meg az egység a sokféleségünkben, megmaradunk-e, van-e bennünk igazi öröm és béke, ami vonzó lehet mások számára?

Jézus figyelmeztet a világ gyűlöletére is, hiszen Isten Országában homlokegyenest más szabályok érvényesek, mint az evilági országban, ezek a világ számára gyűlöletesek. Mi mégsem vonulhatunk ki ebből a világból, itt kell a jézusi szabályok szerint élnünk, dolgoznunk, szeretnünk, beszélnünk és döntenünk éles helyzetekben.

„*a te igéd igazság*” – „mi az igazság?” – kérdezte Poncius Pilátus, és kérdezik ma is sokan. Isten igazsága a szeretet, ezt a szeretetet Jézus által ismerhettük meg, ami életünk és döntéseink meghatározója és megtartó erőnk.

Kovács Zoltán, Karancsalja

Május 12., csütörtök

Jn 17,20-26

„...hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen egyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.”

„*Hogy mindnyájan egyek legyenek...*” Honnan tudja a világ, hogy mi Jézus követői vagyunk? Olyan egységben és szeretetben kell élnünk, ahogy az Atya él Jézussal. Így tudunk tanúságot tenni róla. Tudunk úgy élni, hogy minket látva az emberek megkérdezzék: hogy tudnak ezek az emberek így élni? Hogyan tudnak ennyire szeretni? Rá tudjuk irányítani a világ figyelmét az Atya jóságára, szeretetére? Jézus azért imádkozik, hogy így legyen. Ez lenne az életfeladatunk, mint keresztyén, krisztusi embernek.

Konkrét feladatként vállalhatjuk, hogy megpróbálunk minden nap szeretetre méltóak lenni. Nem egyfolytában, de ha egy nap egyszer sikerül valakit megvigasztalni, megörvendeztetni, akkor sokat tettünk az ügy érdekében.

Jézus nem hagy magunkra ezzel a nehéz feladattal: minden segítséget megad, még saját dicsőségét is átadja tanítványainak. Legnagyobb kincsünk az Istentől kapott szeretet, a vele való egység. Jézus annyira szeret minket, hogy azt szeretné, ha mindig vele lennénk. Ennél többet nem is kaphatnánk. Élünk vele!

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

Május 13., péntek

Jn 21,15-19

Másodszor is megszólította: "Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?" Ő ismét így válaszolt: "Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged." Jézus erre ezt mondta neki: "Őrizd az én juhaimat!"

Miért kérdezed Uram, hogy szeretlek-e? Kivettem a hálót, amikor tudtam, hogy nem lesz fogás. Követtelek, amikor emberhalászatról beszéltél, holott fogalmam sem volt, hogy mit értesz alatta. Megtagadtalak, igen, de nagyon félttem. Te nem féltél? Te nem sírtál? De aztán odamentem a kereszthez. Nincs senkim, mindent elhagytam. Miért kell újra és újra kimondanom, hogy szeretlek? Miért? Kösziklának nevezted, holott csak egy vagyok a legkisebbek közül. Rám bízad már akkor is a közösséget, most meg pásztornak tekintesz? Miféle juhokról beszélsz? Én halász vagyok, nem pásztor! Nem Te mondtad, hogy Te vagy a jó pásztor? Aki életét adja juhaiért... Te már az életedet adtad. Én nem akarom az életemet adni, nem akarok én is olyan pásztor lenni, mint Te! Neked könnyű, Te ismered Atyádat és az Atya is ismer Téged, de én csak egy egyszerű halász vagyok. És nem, nem vagyok sem emberek halásza, sem juhok pásztora, nem, én csak halakat fogok, ha szerencsém van. Követtelek, és amin átmentem Veled, azt nem kívánom senkinek. Országról beszéltél, királyságról, de csak szenvedést láttam, belső gyötrődést, majd korbácsolást, leköpdösésedet, keresztcipelésedet és rabszolgahalált. Szeretlek Uram, de mit szeressek ezen az úton? Miért nem maradhatok, ott a tó mellett, foltozgatván a hálóimat, reménykedve a jó fogásban. Nem egyszerű és könnyű élet az sem! Miért nyugtalan a szívem, miért érzem, hogy újra és újra megkérdesz majd tőlem, hogy szeretlek-e?

Járunk az Úton. Botladozunk, keresgéljük a jó utat, néha visszatalálunk, néha eltévedünk. Megállunk. Figyelünk a hangra, a hívó szóra. Kimondjuk, hogy igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Péternek akkor idegesítő lehetett az újra és újra feltett kérdés, nekünk is fárasztó, amikor újra szembesülünk azzal, hogy letértünk az Útról. Talán már értjük, hogy az újabb nekirugaszkodás, az újakezdés hangja ez: *"Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged."* Köszönöm Istenem, hogy újra megkérdesz: szeretsz engem?

Botlik Benedek, Budapest

Május 14., szombat

Jn 21,20-25

„... mit törődöl vele? Te kövess engem!” „Jézus még sok más is tett...”

Jaj, de sokszor érvényes ránk is, rám is Jézus mondata: ***„... mit törődöl vele? Te kövess engem”*** (azaz végezd a magad dolgát)!

Az ember egész élete folyamán állandóan jobbra-balra pillog, hasonlít, méricskél, utánoz, irigyel, ábrándozik. Valószínűleg genetikailag is így vagyunk „kódolva”, de erre szoktatnak csecsemőkortól a versengő szülők / nagyszülők („az enyém már...”), utána a versengést díjazó, a tanulmányi eredményt középpontba állító iskolarendszer, majd pedig a folyamatosan növekvő teljesítményt követelő, állandó összevetésre építő (munka)társadalom. De még a magánéletbe is beszivárog hasonlítgatás, hiszen ott a fenyegetés: ha nem vagy elég jó, akkor bizony szakítunk, elválunk, összeveszünk, lecserélünk...

Csak néha-néha érint meg az élmény: „Önmagadban, önmagadért vagy értékes! Önmagadból kell kihoznod a legjobbat, és erre képes is vagy! Bízom benned!” Ezt az isteni üzenetet közvetíti az édesanya pillantása gyermekének, a szerelmes tekintete szerelmesének, a karizmatikus tanár a tanítványainak... – és ez teszi képessé az embert a legjobb énjé kibontakoztatására (legalább ideig-óráig).

János evangélista szerint a Jézus-követéshez, az Isten rólam/ rólunk alkotott álmának megvalósításához pont elég annyi, amennyit feljegyeztek róla. ***Sok mást is tett***, de arról nem olvashatunk. Talán azért elég, mert úgyszólván a szívünk mélyébe van írva, hogy mit is kell tennünk. Nem kell ezt könyvtárnyi irodalommal bizonygatni, elég néhány ráutaló mozdulat (cselekedet) vagy mondat (tanítás), és máris visszhang támad a lelkünkben: „csak” Jézus példáját kell követnünk, „csak” jónak kell lennünk – élve, mindennap és mindhalálig.

Istenem, erősíts abban, hogy a lelkiismeretem hangjára figyeljek, ne külső elvárásokra vagy összehasonlításokra! Elégedjek meg a saját lehetőségeimmel, de abból hozzam ki a lehetséges maximumot! Amen.

Schanda Bea, Budapest

Május 15. – Pünkösdsvasárnap – Jn 20,19-23 – A Lélek-áradás ma is történik

Pünkösöd a Szentlélek eljövetele. Az Egyház születésnapja. Jézus elküldi apostolaira a megígért Szentlelket. A Lélek szélzúgás kíséretében, tüzes lángnyelvek alakjában kiárad, és leszáll az apostolokra. Ma lélekben mi is átéljük azt az örömet, amelyben az apostolok részesültek. Bár mi fiatal iskolások voltunk, amikor bérmálkoztunk, arra mégis emlékszem, hogy a templomban imádsággal készültünk a bérmálkozásra, és tanultunk a Lélek gyümölcseiről.

Isten Lelke már a teremtés hajnalán ott lebegett a vizek fölött. A Pünkösöd is új teremtés. Az első teremtéskor az Úr az emberbe lehelte az élet leheletét. Életre hívott bennünket. Most a föltámadt Jézus küldi és árasztja ki a Lelket apostolaira. Új életet lehel a félénk, csüggedt, bátoratlan apostolokba. Itt is új teremtés történik.

A Lélek nélkül félénkek és gyámoltalanok voltak az apostolok. Miután megkapták és befogadták a Szentlelket, bátran és egyértelműen kiálltak a Jeruzsálemben összegyűlt zarándokok elé, és hirdették nekik a megfeszített, de harmadnapra föltámadt Jézus Krisztust. Meghoyták az életre szóló döntést, elköteleződtek. Immár Jézus mellett akartak tanúskodni, az ő evangéliumát akarták hirdetni. Átérezték azt az új erőt, amellyel a Szentlélek eltöltötte, és amellyel a misszióra küldi őket. Ők is új teremtménnyé lettek. A tíznapos imádság és várakozás eredménye lett, hogy kinyitották szívüket-lelküket, és betölthette őket a Szentlélek.

Nekünk is ez az első feladatunk. Mennyire várjuk, mennyire hívjuk a Szentlelket imádságainkban? Tudunk-e imádságos lelkülettel, és együtt, közösségileg várakozni, mint az apostolok is tették? Így készültünk-e az ünnepre? Második feladatunk: Vajon engedjük-e, mennyire engedjük, hogy Isten Szentlelke bennünket is fölhasználjon a tanúságtévé, hitvalló életre?

Visszaemlékszem, hogy kispap korunkban, a téli vagy a tavaszi szünetekben fölkerelkedtünk idősebb kispaptársainkkal, és elmentünk Gyurka bácsihoz, Dombi Feri bácsihoz, Butsy Lajoshoz, Horváth Imréhez, Beton atyához, Binds Feri bácsihoz, hogy tanuljunk tőlük, tapasztalatokat gyűjtsünk, imádkozzunk, és készüljünk papi hivatásunkra. Sokszor virrasztottunk és imádkoztunk a templomban. Kértük, hogy a Szentlélek Úristen tüze, szeretetlángja töltsön el bennünket is. Ilyenkor megtisztító, megerősítő, bátorító erőt éltünk át. Örömmel mentünk vissza a győri szemináriumba, és sokat beszélgettünk egymással mindezekről az élményeinkről és tapasztalatainkról.

Az isteni erő, a dűnamisz szétáradt Pünkösdkor. Ami akkor történt, az azóta is történik, mert a Pünkösöd szűntelenül történik, ma is itt van köztünk.

Szentlélek Úristen! Él és működj bennünk! Figyeljünk jelenlétedre, és mindazon adományaidra, amelyeket nap mint nap kapunk tőled. Tanúságtételünkkel hirdessük jelenlétedet! Áradj szét a téged befogadó emberek között! Jöjj, Szentlélek Úristen, és újítsd meg a föld színét, és minden életre kél!

Tóth Miklós, Fertőd-Eszterháza

Május 16., hétfő

Mk 9,14-29

„...minden lehetséges annak, aki hisz.”

A történet a színeváltozás után játszódik, amikor Jézus lejött a hegyről és közeledik a magukra hagyott apostolok felé, akik a néma lélektől megszállt ifjú gyógyításával próbálkoznak (dicséretesen bár sikertelenül).

Nézzük a jelenlévők vajon miképpen látták az eseményeket:

Apostolok – Jézus túl sokat várt tőlük, elvégre csak halászok! Erre a csodára nem képesek, hiszen még imádkozni sem tudnak rendesen, mert akkor szót fogadna nekik a gonosz, megszálló lélek. („ez a fajzat nem megy ki másképpen csak imádság által”) Sikertelenségüket elég nyilvánvaló módon értékeli Mesterük: „Hitetlen nemzedék, meddig tűrjelek még titeket?”

Mi ismerjük a lehetőségeinket és a határainkat? Jól viseljük a kritikát?

Beteg – Szeretne megszabadulni a benne működő, elhatalmasodó rossztól. Valóban? Idézetünkben nem is ő kéri a gyógyulást... A beteg sokszor öntudatlanul a betegséget választja a bizonytalan, felelősséggel terhelt, egészséges élet helyett. Nem meri letenni ezt a kelyhet, mert a biztos rossz sokszor megnyugtatóbb a bizonytalan jónál. Az édesapa tudja a különbséget egészség és betegség között, ezért könyörög Jézusnak.

Kívülállóként esetleg tisztábban láthatunk és hatékonyabbak lehetünk? Amit meg tudunk tenni másokért, azt meg is tesszük?

Jézus – Most jött le a színeváltozás hegyéről, ahol átélhette a határtalanságot, lehetetlent nem ismerést, Isten átölelő, támogató szeretetét. Megérkezik, és azzal szembesül, hogy tanítványai, akik már évek óta vele

vannak, egy működő imát sem tudnak elmondani, hogy kiűzzenek egy gonosz lelket. Jézus csalódott, mert "itt" nem úgy működnek a dolgok, ahogy szeretné.

Tudjuk, mire vagyunk képesek? Ha gyógyítani nem tudunk, hegyeket mozgatni nem tudunk, mire elég a hitünk?

Bitterné Gyöngyi, Mór

Május 17., kedd

Mk 9,30-37

Akarjuk érteni Jézust?!

Jézust nem csak saját korában fogadta értetlenkedés, hanem ma is. Szembesülve tanításával és példájával, feltehetjük a kérdést: akarjuk-e érteni Őt, és merjük-e megkérdezni?

Első tanítványai süketsége főleg akkor nyilvánult meg, amikor bejelentette tragikus emberi sorsát: elfogását és meggyilkolását. Annyira befolyásolta őket a földi messiás-király vágyálmuk és naggyá levési ösztönük, hogy meg sem hallották a harmadik napon bekövetkező eseményt. A keresztről szóló üzenet annyira nem ízlett nekik, hogy nem akarták tudomásul venni.

Mivel félték az előre elmondott valóságtól, még kérdezni sem merték, nehogy szembesülniük kelljen az igazsággal. Nem akartak bízni Jézus szavaiban, inkább önmaguk vágyaira hagyatkoztak. A megvalósulásuk ezért válhatott Júdás árulóvá, Péter tagadóvá, a többiek pedig gyáván elmenekülővé.

Jézus érzekelte vívódásukat. S mivel kérdésére nem kapott választ, szemléltető oktatást ad nekik. Először megismétli, hogy az Isten Országának rendjében csak az lehet az első, aki utolsóvá és mindenki szolgájává válik. Majd egy kisgyermek befogadásával kéri, hogy feltétlen bizalommal hagyatkozzanak rá és az őt küldő Mennyei Atyára. A „kicsi” gyermek ugyanis hálásan elfogadja, hogy szeretik őt. Nem a saját erejében bízik, hanem szerető, gondoskodó szüleiben.

- Majd csak a Pünkösdi Lélek hatására értik meg azt az igazságot, hogy az Isten útjai egészen mások, mint az emberi elképzelések. A szeretet isteni világának csúcsa az életodaadó, önfeláldozó jézusi magatartás, amit nekünk is, – ma is – szükséges követnünk!
- Tudok feltétel nélkül bízni Jézusban?
- Követem Őt a szolgálat kicsiségében és a szenvedésben?
- Engedem a Szentléleknek, hogy vezessen a jézusi úton?

Várnai László, Balatonboglár

Május 18., szerda

Mk 9,38-40

Kedves Tesók! Közvetlen Pünkösöd utáni napokban vagyunk. Remélem az Ünnep öröme, élménye még nem szürkült meg! Így legyen! No, de mi is a mai nap Istenünktől nekünk szánt üzenete?

Számomra lenyűgöző Jézus tágassága, nagyszerűsége e jelenetben.

Az illető honnan jött, ki is ő, magányos, vagy tartozik valakikhez – lényegtelen. A lényeg: teszi a jót, konkrétan csodás gyógyító ereje van.

Az is lényeg, amit Jézus mond róla: aki így viselkedik, Jézussal és övéivel van, vagyis velünk is van, hozzánk is tartozik, aki a jót teszi. Ez is egy örömteli dolog Jézusunk körül.

János így mondja: „a Te neveddel” cselekszik. Talán egy a hetvenkettőből?

Viszont sajnálatos, hogy mennyire ellentétes még Jézus és a tanítványai gondolkodása. A tanítványok szűkkeblűek, talán féltékenyek is?

Kívánom, hogy a figyelem élesedjen bennünk, hogy észrevegyük és értékeljük a jószándékú tetteket. Amen

Tölösi Magdolna, Bánya

Áldás, békesség!

Jézusnak, Istenünknek és nekünk is fontos a jó testvéri kapcsolat építése, fenntartása, gyógyítása, ápolása. Ez az örömhír. Ezen fordul a jó közérzet, a békességes hétköznapok, a családi fészkek melege, közösségi munka stb.

Az evangéliumok Jézusa nem győzi minden formában megmutatni, elmondani, példázatokkal körülírni ezt a fontos tudnivalót! Hogy elhiggyük, elfogadjuk, megértsük, és végül meg tudjuk valósítani.

Nem kell itt nagy tettekre, eget rengető áldozatokra gondolnunk, mert itt a megnevezett cselekedet: egy pohár vízzel el lehet kezdeni. Ami e kicsiny tettektől eltéríteni akar, attól rövid úton meg kell szabadulni. Pl.

ha nem azt tesszük, amit kell (ha a kezéd)

ha nem arra megyünk, ahol sürgős a segítség (ha a lábad)

ha nem látjuk meg, hogy segíteni kell, lehet (ha a szemed)...

Nekem ez a pár mondat azt is sugallja, hogy bénán és vakon is tudunk jót tenni, tudunk szeretettel testvéreink felé fordulni.

Ennek a szeretetnek, ennek a hétköznapi szeretetnek tüze fog minket áttartósítani az ÖRÖK HAZÁBA.

Így békesség lesz közöttünk.

Kívánok Neked, Testvérem áldást ehhez az élethez!

Dombi Zsuzsa, Bánya

Május 20., péntek**„és lesz a kettő egy hússá”**

Nem a kifejezést szeretném most elemezni. Az emberi kapcsolatok közül kiemelt, rendkívüli, az egyház által szentségi rangra emelt kapcsolatról van szó.

Két korábban idegen világ találkozik. Ahhoz, hogy az induló kapcsolat egy rendkívüli emberi kapcsolattá váljon, a két világot egy közös világgá (Gyökössy Bandi bácsi szavaival egy „házasságtestté”) kell alakítani. Össze kell csiszolódnia a két világnak. A legtermészetesebb dolog, hogy lesznek problémák. Ha a két ember egyre mélyebb szinten akarja megvalósítani közös világát, a kapcsolatban törvényszerűen és természetes módon jutnak el megoldhatatlan(nak látszó) problémákig. Ilyenkor két (irány) lehetőség van. A természetes világban maradván, megállapíthatják egymásról: „Hát lehet, hogy nem ő az igazi”, vagy a természetfölötti világ felé tekintve, megállapíthatják: „Természetes erőforrásaink nem elégségesek!”

Természetfeletti világgal is rendelkező kapcsolatot megcélózva - egy határon túl - a természetes erőforrásaink már nem lesznek elegendőek, és igénybe kell vennünk a **természetfeletti erőforrásokat** is. Hisz azokat a képességeket, készségeket, erényeket, adottságokat, amelyek szükségesek az ilyen közös világnak a megteremtéséhez folyamatosan és önmagunkat legyőzve kell kidolgoznunk. **A megoldhatatlan problémák azok, amelyek segítenek fölülmúlni önmagunkat.**

Boldog az a házassági kapcsolat, amely nem menekül el a „megoldhatatlan” probléma elől!

Bóta Tibor, Budapest

Május 21., szombat

„Kisgyermeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket, a tanítványok pedig rájuk szóltak. Amikor Jézus meglátta ezt, megharagudott, és ezt mondta nekik: Engedjétek, hogy kisgyermekek hozzám jöjjenek, ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Ámen, mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a kisgyermek, nem megy be abba. És átkarolta őket, rájuk tette kezét, és megáldotta őket.”

Általában ezt az evangéliumi részt úgy szokták értelmezni, hogy Jézus a gyermeki ártatlanságot, tisztaságot állítja elénk példaképnek. Vagyis legyünk tiszták, őszinték, nyitottak és egyszerűek, akkor lesz miénk az Isten Országa. Természetesen ez is benne van ebben az evangéliumi részben, de több elmélkedést elolvasva, egyetértek azokkal is, akik tulajdonképpen a társadalmi kicsiségre irányítják a figyelmünket a gyermeki

mintában. Abban a korban a gyermekek voltak a „legkisebbek”, akiknek semmi joguk, semmi társadalmi értékük nem volt. Tehát azoké lesz az Isten Országá, akik „kicsik”, akik a társadalom „értéktelen” tagjai.

Milyen is a gyermek? A gyermek bíz, hisz a szüleiben. A gyermeki lelkület a bizalom légköre. Ebben is példát vehetünk a gyerekekről, ui. nekünk is hinni és bízni kell az Atyában, és az Ő küldöttében, Jézusban.

A gyermek a szüleitől a gondoskodást, szeretetet nem azért kapja, mert „joga” van hozzá. Nem azért kapja, mert „kiérdemli”. Mégis megkapja. Mégis elfogadja. Hát ilyen érdem nélkül, jogigény nélkül, bizalmatlanság nélkül kell fogadnunk Isten Országát!

Gyermeki bizalommal, hittel tekintek Jézusra?
Példakép vagyok-e gyerekeimnek a kicsiségben?
Hogyan készülök az Isten Országába? Gyerekként, vagy uralkodó felnőttként?

Nagymamaként sokkal inkább van lehetőségem elmerülni unokáim tiszta tekintetében, mint amikor a gyereknevelés gondja volt az előtérben. Most szinte más dolgom sincs, mint szeretni az unokákat, és ezért sikerül megélnem a Teremtővel való „találkozást” is. Érzem, és „látom”, hogy még nagyon sok van abból, amit Odaát hoztak. Még nincs elrontva, kinevelve belőlük az, amit onnan hoztak. Tulajdonképpen így élhetem meg Jézus áldását, szeretetét, simogató kezét. Ezért adok hálát, és ezt az áldást kérem mindannyiunk számára! Ámen.

Debreczeni Zsuzsanna, Budapest

Május 22. – Szentháromság vasárnapja – Jn 16,12-15 – Isten élete szeretetközösség

Csak emberi hasonlatokkal tudunk beszélni a Szentháromságról. Jézus is képekben beszélt Istenről, az ő Atyjáról. Ezek a képek nem hamisítják meg őt, hanem egy-egy felvillanást, fogalmat adnak életéről, létéről. A próféták az Ószövetség könyveiben úgy beszélnek róla, mint Jegyesről, Barátról, Pásztorról, szigorú, büntető, haragvó, harcias, ugyanakkor irgalmas és megbocsátó Istenről. Hangsúlyozzák, hogy féltékenyen szereti népét, és sasszárnyon hordozza őket. Jézus mint Abbáról, Atyáról beszél nekünk Istenről. Szent Tertullianus egyházatyja írta: „Három és egység a Szentháromság. Ő az élet, a szeretet, a bölcsesség és a jelenlét.” Szent János apostol leírja levelében ezt az egyszerű mondatot: „Az Isten szeretet” (1Jn 4,8).

Ebből a gondolatból indulhatunk ki. Amikor Istent mondunk, behelyettesíthetjük a szeretet szót. Ott találkozzunk a szeretettel, a szeretet megnyilvánulásaival. A szeretetben bizalommal fogadjuk el Isten jelenlétét. Isten meghív bennünket arra, hogy szeretetközösségben éljünk övele. Istennel való kapcsolatunk alapja a szeretet, éppen úgy, ahogyan a szentháromsági személyek egymás közti kapcsolatának is. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymás iránti szeretete nem zárul be. Éppen ellenkezőleg. Megnyílik felénk, emberek felé. Itt talán lehet hivatkozni arra, hogy Isten a saját képmására és hasonlatosságára teremtett meg bennünket. Ahogyan Isten nyitott a szeretetre, vagyis képes adni és képes elfogadni szeretetet, ugyanígy képesek vagyunk mi, emberek is.

Nálunk, a győri egyházmegyében a püspök úr Apor Vilmos-évet hirdetett. Apor Vilmos ünnepe május 23-a. Tavaly volt pappá szentelésének 100., és vértanúságának 70. évfordulója. Az idei esztendőben arról emlékezünk meg, hogy a győri karmelita templomból (ahol a háború óta nyugodott) 30 éve hozták át hamvait a bazilikába. Húsz éve történt a néhai szentatya, Szent II. János Pál pápa győri látogatása, amikor is imádkozott boldog Apor Vilmos püspök vértanú sírjánál.

Apor püspök egyik bérmálási szentbeszédéből idézek: „Isten legbensőbb titka a Szentháromság tana. Sose fogjuk egészen megérteni, mert túl nagy és túl fenséges. A sasról mondják, hogy fiókáit, mielőtt még szárnyat bontani képesek volnának, csőrében felviszi a fellegek fölé, és szoktatja ahhoz, hogy a napba nézzenek. Ha elkábulnak ettől, a mélységbe löki őket, mert akik nem tudnak a napsugárba nézni, nem méltók a sas méltóságához. Isten is, akiket gyermekeinek kíván elismerni, lényének fényébe enged belenézni, amikor a Szentháromság hittételeit megismerteti velük. Az Isten élete csupa gazdagság és boldogság, örökké tartó, soha ki nem alvó, soha meg nem nyugvó, soha ki nem merülő folyamat, mely tele van okossággal és bölcsességgel, tele összhanggal és szépséggel, tele melegséggel és boldogító szeretettel” (Gyömöre, 1943. szeptember 13.).

Mi, akiket megkereszteltek (bemerítették) az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében, belekapcsolódhatunk a Szentháromság közösségébe. Az már rajtunk fordul, hogy éljük-e a Szentháromság Egy Isten szeretetét a családban, a kisközösségben, munkahelyünkön és környezetünkben.

Tóth Miklós, Fertőd-Eszterháza